

Gặp Phải Anh Chàng Cực Phẩm

Contents

Gặp Phải Anh Chàng Cực Phẩm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	6
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	11
10. Chương 10	11
11. Chương 11	13
12. Chương 12	14
13. Chương 13	15
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	19
17. Chương 17	20
18. Chương 18	21
19. Chương 19	22
20. Chương 20	23
21. Chương 21	24
22. Chương 22	25
23. Chương 23	26
24. Chương 24	27
25. Chương 25	29
26. Chương 26	29
27. Chương 27	31
28. Chương 28	32
29. Chương 29	34
30. Chương 30	34
31. Chương 31	35
32. Chương 32	36
33. Chương 33	38
34. Chương 34	39
35. Chương 35	40
36. Chương 36	41
37. Chương 37	42
38. Chương 38	43
39. Chương 39	44
40. Chương 40	45
41. Chương 41	46

42. Chương 42	47
43. Chương 43	48
44. Chương 44	49
45. Chương 45	50
46. Chương 46	51
47. Chương 47	52
48. Chương 48	54
49. Chương 49	55
50. Chương 50	57
51. Chương 51	57
52. Chương 52	59
53. Chương 53	60
54. Chương 54	61
55. Chương 55	62
56. Chương 56	63
57. Chương 57	64
58. Chương 58	65
59. Chương 59	66
60. Chương 60	67
61. Chương 61	68
62. Chương 62	69
63. Chương 63	70
64. Chương 64: Ngoại Truyện 1 – Cuộc Sống Thường Ngày	71
65. Chương 65: Ngoại Truyện 2 – Đêm Đầu Tiên	74

Gặp Phải Anh chàng Cực Phẩm

Giới thiệu

Thế kỉ 21 thiếu nhất là cái gì, nhân tài Thế kỉ 21, dư thừa nhất là cái gì, thặng nữ Ở thành phố, thặng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-phai-anh-chang-cuc-pham>

1. Chương 1

Qua vài ngày nữa là sắp được đi công tác rồi, điều này làm ột trợ lí trong công ty rất ít khi được đi công tác là Tô Tổ vô cùng hưng phấn, suốt một tuần liền trưng ra vẻ mặt vui sướng.

Họ Tô nào đó nhìn thấy bất kì ai đều dùng ánh mắt đủ làm giết chết cả một kho hàng nuôi đầy ruồi nhặng. Nếu không phải có bạch cốt tinh trấn áp, phỏng chừng tất cả người có liên quan đến công ty đều biết được Tô Tổ, một nhân viên nhỏ bé sắp được đi Bắc Kinh bồi dưỡng nghiệp vụ.

Bạch cốt tinh là ai? Đương nhiên là cấp trên vạn năng của Tô Tố, vị giám đốc Marketing nổi danh, có thể hô mưa gọi gió ở khu vực Hoa Đông này. Thân mình giám đốc không được hai lạng thịt, mỡ nhọn hàm nhót, lúc đi đường xương cốt như đang đánh nhau, thỉnh thoảng lại còn có thể nghe được tiếng xương xẩu va chạm kéo kẹt, kéo kẹt.

“Tô Tố, có khách hàng phản ánh gần đây cô hay xao nhãng công việc” Bạch cốt tinh chỉ vào điện thoại, vẻ mặt tức giận.

“Đâu có, đâu có!” Tô Tố cố gắng trợn to mắt, làm ra vẻ đáng yêu.

“David nói cô đã tiếp điện thoại, nghe xong yêu cầu của cậu ta, cô lại phát đi bản trích từ một bài báo của ngày hôm nay.”

“Làm gì có” Tô Tố lật đồng văn kiện trong tay, cuối cùng từ giữa đồng tài liệu lấy ra một bản trích được cắt từ báo. Cô bỗng hô lên một tiếng, che mắt lại hướng về phía Bạch cốt tinh, con mắt không ngừng đảo qua đảo lại giữa khe ngón tay, nhìn Bạch cốt tinh cả người cứng đờ đang cố nén xuống những lời giáo huấn sắp phụt ra của mình.

“Hôm nay mau về chỉnh lý lại, ngày mai không được đến muộn giờ bay.”

Gật đầu, Tô Tố tiếp tục gật đầu.

Bạch cốt tinh cuối cùng mới thở ra một hơi thật dài, cảm giác hoàn toàn thất bại, tại sao lại muốn cho cô ta đi bồi dưỡng nghiệp vụ, tại sao cơ chứ? Lẽ nào là vì đôi mắt đen nhánh, long lanh của cô ta, nguyên nhân ư, có quỷ mới biết được!

2. Chương 2

Tổng bộ tại Bắc Kinh, cách bài trí hiện tại vẫn không bằng ở khu Hoa Đông, ví như, tòa nhà này vẫn phải dùng thang máy, không được tiện cho lắm, nhà ăn thì cấp trên cấp dưới vẫn phải cùng nhau dùng chung, không được tự do cho lắm. Đương nhiên vẫn có một đặc điểm mà Tô Tố không biết, đó chính là phân mức ăn uống, chẳng hạn như mức ăn của phụ nữ là 2 cái bánh bao thịt, còn đàn ông thì 3 cái bánh bao thịt.

“Giám đốc Bạch, bản thân em cho rằng bánh bao ở đây không bằng bánh bao Phú Xuân ở Dương Châu” Tô Tố một ngụm nuốt xuống hai cái bánh bao thịt vừa cầm trên tay, bắt đầu chiến đấu với cái bánh bao thứ ba, do đến muộn, hiển nhiên người ít, ngay cả những cái bánh bao bổ dưỡng ở trên bàn kia cũng ít đến đáng thương.

Bạch cốt tinh ngẩng đầu, lặng lẽ gặm cái bánh bao nhân thịt của mình. Vừa rồi quên không nhắc con nhỏ này, phần ăn của cô ta đã vượt mức rồi, đương nhiên, nếu như mỗi người phụ nữ mà có thể ăn màn thầu Sơn Đông tựa như ăn bánh bao thịt thì chắc phải có một kỹ năng cao siêu nào đó.

“Tô Tố, cô cứ ăn tiếp, tôi về khách sạn, nếu có việc gì thì liên lạc điện thoại” Gặm nốt cái bánh thứ ba, uống hết bát cháo chỉ toàn nước là nước, Bạch cốt tinh nhíu mày, đột nhiên nhớ ra những tư liệu cần trình lên tổng bộ vẫn chưa hoàn thành.

“Oh, vâng”, bạn Tô vui vẻ gặm nhấm, hoàn toàn quên mình đang ở nơi nào. Bất giác cô đã gặm hết cái bánh thứ ba, xoa xoa cái bụng thấy vẫn còn chỗ chứa liền đứng dậy, tay tiếp tục mò hướng bánh bao thịt, ừm, bánh bao thịt.

“Đúng là không ngon bằng bánh bao Dương Châu” bạn Tô lăm bằm lằm bầu trong khi bụng mình thì bắt đầu phình lên.

“Không ngon ở chỗ nào?”

“A?” Tô Tố ngẩng đầu, “Chả lẽ anh không biết?” Uống ột người đẹp răng trắng môi hồng, ngọc thụ lâm phong, sao vị giác lại có thể thấp kém đến vậy.

“Nói xem nào” Người mới đến đặt cái đĩa chỉ có một cái bánh bao trong tay mình xuống mặt bàn, khoanh tay hỏi.

“Cái này,” con mắt Tô Tổ đảo quanh, cười hì hì đáp lời : “Ăn miếng đầu tiên, không cắn được nhân bánh, đến ăn miếng thứ hai thì đã gặm qua cả nhân rồi” chỉ vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn của mình, cười hì hì, “ Ngay cả cái miệng nhỏ thế này cũng có thể cắn qua hết được nhân bánh.”

“Thực sự là không ra gì....” người mới đến chán ghét đáp lại, vừa nói vừa chỉ vào nửa cái bánh đang ăn dở trên tay Tô Tổ, “loại bánh bao khó ăn như thế này mà cô lại có thể ăn được hết 4 cái?” cứng nhắc nhìn xuống nửa câu chữ thề, ‘trong đó có 2 cái bánh là phần của tôi đó.’

“Đúng rồi, tôi không ăn hết được 4 cái” Tô Tổ dùng một cái bỏ nửa cái bánh trong tay xuống mặt bàn, để tay áo vào sát miệng lau lau. Vệ sinh cá nhân cần phải chú ý, cử chỉ đáng vẻ phải tự nhiên thoải mái, cấp trên quy định rõ ràng, cho nên ống tay áo có thể bẩn nhưng miệng tuyệt đối phải sạch sẽ.

“Cô sao có thể vứt bánh đi?” “Còn dùng đồng phục lau miệng nữa” người mới đến đau đớn tột cùng, khóe miệng co giật, sắc mặt vắn vẹo khó coi.

“Hừ” Anh cứ a a ô ô to tiếng như vậy để làm cái gì? Tô Tổ trợn mắt, cười hì hì, lấy cái bánh từ mặt bàn lên “ Nếu như anh không chê, thì tiếp tục ăn nốt cái bánh này đi.”

Miệng há to, nghẹn họng trân trối, anh chàng nào đó hoàn toàn suy sụp.

3. Chương 3

Hội nghị cấp cao quả là không giống với các cuộc họp trước đây, hai con mắt của Tô Tổ phát sáng, rốt cuộc Boss vẫn chưa đến, vậy là có thể tùy tiện làm bậy rồi. Cô nhìn lướt qua phòng trà, có thể thấy được trên mặt bàn cạnh cửa có bao nhiêu là kẹo, cả phê còn là loại tốt nhất nữa.

“Báo cáo giám đốc, tôi muốn đi pha cà phê uống.” Khóe miệng Bạch cốt tinh co giật, bắt lực phát tay, đi đi đi đi, tôi làm sao có thể đưa cô đến huấn luyện được cơ chứ, thật là hết cách.

Lặng lẽ chuẩn đến phòng trà nước thì đã thấy có người đang đứng trước cửa sổ, chỉ nhìn bóng lưng đã đủ làm người ta mơ màng viễn vông. Người đàn ông đó một tay cầm cốc cà phê, một tay để trong túi quần, anh ta mặc một bộ ple màu đen, dáng người cao lại mảnh khảnh. Hơi nóng từ cốc cà phê lượn lờ bay lên, đúng là một bức tranh mỹ nam.

Nghe thấy tiếng động, mỹ nam từ từ nghiêng đầu, Tô Tổ cũng nhô đầu ra, không nén được vui mừng liền vọt qua đó, lòng bàn tay vỗ vỗ vai mỹ nam.

“Là anh à, tại sao lại ở chỗ này vậy?” nhìn trái nhìn phải một hồi, cô nhẹ giọng thăm nói với mỹ nam, “Anh cũng đến đây uống cà phê à, loại cà phê này rất đắt đó, lúc đi siêu thị tôi đã liếc qua N lần nhưng không dám mua” nghĩ 1 chút lại thêm vào 1 câu “Cả giấy bọc đơn giản cũng không nỡ bỏ tiền mua.”

Mỹ nam hơi giật giật khóe miệng: “Lương tháng của cô là bao nhiêu? Làm công việc gì?”

“A? Cái này mà anh cũng dám hỏi? Anh không biết rằng giữa đồng nghiệp với nhau không nên hỏi chuyện này hả, đây là điều cấm đó.”

“Ừm, rất tốt, vẫn còn nhớ được điều cấm kị.”

“Tôi không chỉ biết rõ điều cấm mà còn nhớ rõ các châm ngôn cơ” Tô Tổ làm ra vẻ nghiêm túc, một tay vỗ ngực với vẻ rất tự đắc.

Đồng chí mỹ nam nhướn mày, “Nói xem, tại sao tôi lại không biết những điều này ?”

“Nói về phương diện nào?”

Ai đó trầm ngâm 1 chút, “Công việc đi”.

Tô Tổ lấy tay chống tay, “Công việc hả, đó chính là: dùng đàn bà như dùng đàn ông, dùng đàn ông như dùng súc vật, dùng súc vật như dùng lãnh đạo.” (*)

“Dùng súc vật như dùng lãnh đạo” gật đầu, gật đầu, quả nhiên rất có đạo lý. Mỹ nam cười tươi như hoa “Cô tiếp tục, tiếp tục đi. Thế còn về cuộc sống thì sao?”

“Anh hỏi đúng người rồi” họ Tô mặt mày hớn hở, “Chúng tôi có châm ngôn...” ngược mắt ngắm mỹ nam, thấy anh đang thưởng thức cà phê, liền cao giọng: “Một năm hai lần, một lần nửa năm”.

Phụt! Từ miệng mỹ nam phụt ra một tia nước, khóe miệng co giật càng kịch liệt “Ừm, ừm, ừm, không tồi, không tồi, câu châm ngôn này rất chấn động lòng người” anh quay người lại, vai không ngừng run như kiêu bị trúng gió.

“Cô không uống cà phê hả?”

“ Uống, tất nhiên uống” Tô Tổ cấp tốc dùng thìa múc N cà phê nhồi vào thành 1 cốc. Cô nuốt xuống một ngụm, đắng đến nổi lông mày nhăn tít lại, hứng thú tột cùng nói: “Con bà nó, ít ra chỗ này cũng phải được mười mấy nhân dân tệ.”

(*) Dùng đàn bà như dùng đàn ông, dùng đàn ông như dùng súc vật, dùng súc vật như dùng lãnh đạo : câu này lấy ra từ một câu chuyện, một ông sếp đêm mớ ngủ thấy nhân viên của mình làm việc quá sức đến nổi mà đàn bà biến thành đàn ông, đàn ông biến thành súc vật, đó là sự bất hạnh của người làm công và cũng là sự hạnh phúc của người chủ, câu cuối là của bạn Tô, ám chỉ lãnh đạo chính là do súc vật hóa thành, chuyên gia đàn áp nhân viên .

4. Chương 4

Thời gia trôi qua hơn phân nửa, lãnh đạo mới bùng cốc cà phê chậm rãi tiến vào. Toàn hội trường im re, mọi người mắt nhìn mũi, mũi hướng tim, ngoại trừ Tô Tổ run cầm cập nửa ngày trời, nơm nớp lo sợ chỉ vào lãnh đạo, thấp giọng hỏi Bạch cốt tinh, “Giám đốc, anh ta không phải là Phú tổng đó chứ?”

“Đúng, anh ta chính là Phú tổng.”

“O — MG” Tô Tổ hai tay bưng mặt, đập đầu vào mặt bàn, không sống nữa, không sống nữa, mặt mặt quá đi, ngay cả bà ngoại cũng phải mất mặt vì cô rồi.

“Cô Tô, cô Tô.”

Họ Tô nào đó vẫn còn chìm trong sự hồ thẹn. Đùng kéo tay áo của tôi, Tô Tổ trợn mắt nhìn Bạch cốt tinh, “Cô Tô.”

Hả? Còn có ai khác đang gọi mình sao?

Ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo nửa vòng, rốt cục nhìn thấy nụ cười tươi như hoa nở của Phú tổng.

“Có” cánh tay thẳng tắp giơ lên, khuôn mặt mang vẻ trung thành yêu nước.

“Cô đi bật đèn lên” đồng chí Phú tổng chỉ vào bức tường, cái công tắc nho nhỏ màu đỏ, phản chiếu ánh sáng mờ ảo của 1 vật thể, do đó tôi tới.

Oh, oh, gât đầu, gât đầu, đồng chí Tô Tổ bước từng bước nhỏ, một tay chuẩn xác ấn công tắc, mọi người hóa đá!

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Con bà nó, có ai đến nói cho cô biết, cái công tắc này sao lại là chuông báo động ??

Không đếm xỉa đến vẻ mặt đau khổ yếu ớt của Tô Tổ, khóe miệng đồng chí Phú tổng hàm chứa ý cười, ngữ khí nhẹ nhàng: “Cô Tô, tôi quên không nói cho cô, công tắc đèn là cái màu trắng.” Cố ý, đây tuyệt đối là cố ý, cái tên đại tư bản đáng ghét này.

Tiếng chuông báo động thê lương vang lên khắp cả tầng lầu của công ty, Tô Tổ hận không thể nâng giọng lên quãng 8, dùng sức gào thét của mình át đi âm thanh báo động kia. “Được rồi, chúng ta tiếp tục hội nghị” người nào đó vỗ tay, khóe miệng mang ý cười, chỉ chỉ vào công tắc màu đỏ “Cô Tô, cô cũng ngồi xuống đi, không cần lo lắng, phí báo động sẽ được khấu trừ vào lương của cô”.

Khấu trừ tiền lương, khấu trừ tiền lương, âm thanh quỷ dị xôn xao thẳng vào não Tô Tổ, nhiều tầng âm thanh cứ mãi vang vọng. Cho đến khi hội nghị kết thúc, đồng chí Tô Tổ vẫn ngồi ở đó như một tảng đá, khuôn

mặt mang theo nụ cười như kiêu mịch du, khéo miệng hàm chứa sự buồn khổ, cái xã hội này thật khó mà hòa đồng được.

Đã đảo nhà tư bản đại gian ác!

5. Chương 5

Đối với đợt huấn luyện lần này, lý trí Tô Tổ vốn dĩ cảm thấy rất không vui, mắt nhìn chăm chăm vào những đồng bạc đang vượn đôi cánh nhỏ từng từ từng từ bay ra khỏi túi mình, nhìn đi, quả là một thế giới bi thảm. May thay, hội nghị kéo dài 3 ngày, cuối cùng đã kết thúc.

Tối nay sẽ mở tiệc mừng công, ăn cơm ăn cơm, có thể nói là được ăn cháo vi cá, nếm canh bào ngư rồi. Vậy là nụ cười nhiều ngày không thấy đã trở lại trên gương mặt bạn Tô nào đó.

“Tại sao lại không có chỗ – ngồi – của – tôi?” quá vô lý rồi, trái tim Tô Tổ đang nhỏ máu, trong cái khách sạn lộng lẫy trắng lệt, khí thế như thế này lại không thể chứa được một nhân viên cấp thấp như cô sao.

“Ở chỗ đó, chỗ đó đó” Bạch cốt tinh kéo kéo ống tay áo của Tô Tổ, nhỏ giọng chỉ vào vị trí chủ trì, người nào đó đang giờ cao ly rượu nho, cười híp mắt vẫy tay.

“Tại sao tôi lại phải ngồi cùng bàn với sếp?” bạn Tô hỏi nhỏ.

“Là vì sợ cô ngồi quá gần chuông báo động, đụng phải nó lần nữa” Bạch cốt tinh không có nói chuyện, người mở miệng là Boss đại nhân.

Đổ rượu rồi lại rắc muối lên miệng vết thương, chắc chắn là như vậy, bùm bùm, bùm bùm, mắt của Tô Tổ như có thể bắn ra pháo. Không được tức giận, tuyệt đối không được tức giận, tức giận làm cho nếp nhăn dài ra, ăn bào ngư cũng sẽ không ngon. Ừm, gật đầu, gật đầu, Tô Tổ trong lòng ngón ngang trăm mối ngồi xuống phía đối diện Boss, bắt đầu công việc ăn thùng uống vại.

Lại có món mới đưa lên, thịt được ngâm trong ớt, đôi đũa của Tô Tổ duỗi ra rồi lại thụt vào, thụt vào lại duỗi ra, dùng cánh tay đụng vào tên họ Phú nào đó đang ngồi cạnh, “Sếp à, món ăn kia có cay không?”

Cả bàn ngừng đũa, im lặng nhìn hướng sếp tổng.

Đồng chí sếp tổng nâng mắt đảo qua, cầm đũa lên, thông thả gấp một miếng ớt bỏ vào miệng, trạng thái nghiền ngẫm lúc lâu.

Sắc mặt không thay đổi, món đó thực sự không cay?

Tô Tổ cầm đũa, một phát gấp một tảng thịt to, miệng căng thành quả bóng cao su, phù, phù, phù, con bà nó, không ngờ lại cay đến vậy. Ai đó nước mắt giàn giụa, đôi mắt mang vẻ oán trách.

“Món này quả thực là...” Boss ra hiệu cho nữ phục vụ đem nước lọc đến, tự mình hưởng thụ, một hơi uống liền 8 cốc, vẫn chưa thỏa mãn lắm, mở miệng nói tiếp “vô cùng cay”.

Nói lời lươn lẹo, quả là tên đại tư bản đáng ghét. Tô Tổ nước mắt chảy thành sông, miệng sưng đến không kìm được nước miếng, hoàn toàn mất đi hứng thú với món cháo vây cá và canh bào ngư thân thiết.

6. Chương 6

Tinh thần hăng hái khi xuất phát, giờ thì mặt mày ủ rũ quay về.

Còn may là còn có chuyện để mà vui vẻ chính là cuối tuần có thể đi xem mặt.

“Cô nói cô tên là gì? Tô Tổ?” Người đàn ông đối diện ưu nhã nhìn thực đơn đến nửa ngày mới trách móc “Nơi này sao có thể đắt đến vậy?”

Có sao? Có sao? Bản thân cô thường hay đến chỗ này, ngay món miến vịt cũng chỉ có 3 tệ rưỡi, đắt chỗ nào chứ?

Người giới thiệu mồ hôi đầm đìa, ngượng ngùng cười : “Nơi này đã là quán trà hạng trung rồi”.

“Tôi cho rằng, ngày nay bất luận nam nữ đều phải chia AA, như vậy mới đủ tôn trọng nữ giới” ai đó khẳng khái sục sôi một cách tuyệt đối .

(chia AA : tiền ai người nấy trả ^^)

Gật đầu, gật đầu, Tô Tổ thâm vân vê chiếc ví, vẻ mặt nhăn nhó, đi gặp mặt còn phải chia AA, loại, loại hết.

“Vậy gọi hai bát miến vịt đi.”

Phân phát phân phát ăn hết một bát miến vịt, hai người bắt đầu phân chia tiền trả, không ngờ lại phân chia không đều .

“Làm sao giờ, cô thiếu tôi một hào” phần nộ, anh chàng ưu nhã vô cùng phần nộ .

“Á? Để tôi thử tìm đã” Tô Tổ sờ sờ, từ đáy túi áo móc ra 2 hào đưa cho anh ta.

“Hai hào, tôi không có tiền thối lại.” Anh ta không còn phần nộ mà thay vào đó là vẻ mặt ưu nhã bủn xỉn lên lút cười .

“Bỏ đi, không cần thối lại nữa.” Phẩy phẩy tay, cô bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn về nhà ngủ một giấc.

“Cái đó” anh chàng ưu nhã cười híp mắt kéo ghế của Tô Tổ, vô cùng ưu nhã giúp cô xách túi “Cô có một tệ không, tôi không có tiền lẻ để gọi xe.”

Người giới thiệu chết đứng người, Tô Tổ vạn phần phần nộ, được, anh lợi hại lắm, lại còn muốn mượn tiền của dân tị nạn Ethiopia cơ đấy. Cô móc ra một tệ, dùng dùng đặt trên bàn.

Cuộc gặp mặt này cũng không thể tiếp tục nổi nữa rồi.

~~~~~  
~“Cô Tô Tổ phải không? Tôi là Lăng Sắt, người lần trước xem mặt cùng cô đây, tôi muốn mời cô dùng cơm được chứ ?”

Hả? “Không phải chia AA chứ ?”

“Không cần.”

“Vậy được, tôi đi.” Cần phải ăn để lấy lại một tệ, một hào kia mới được.

Từ xa đã nhìn thấy Lăng Sắt với bộ tây trang màu đen, trên cổ là cà vạt màu mận chín, ngay cả cà vạt cũng không thềm kẹp lại.

“Lăng tiên sinh, kẹp cà vạt của anh bị rơi rồi à ?” Thật sự khó coi mà.

“Cô Tô, tôi là cố ý không kẹp đó” Lăng Sắt hai ngón tay kẹp chặt cà vạt, vô cùng say sưa nói “Cô không cảm thấy khi gió thổi qua không có kẹp cà vạt sẽ rất phóng khoáng sao ?”

Một cơn gió thổi qua, quả nhiên, vô cùng phóng khoáng, phóng khoáng đến mức khiến Tô Tổ cảm thấy rùng mình.

“Cô muốn uống gì ?”

“Sữa chua.”

“Của hiệu nào ?”

“Hiệu XXX đi.”

“Uống có ngon không, cho tôi uống thử chút .”

..., không được sục sôi, tuyệt đối không được sục sôi. Mặt không chút biểu cảm, Tô Tổ chìa tay đưa cho anh ta.

Lăng Sắt liền ngửa cổ uống ừng ực ừng ực. Tô Tổ nghe mà lệ chảy thành hàng, bốn tẹt tám, cốc sữa chua này những bốn tẹt tám đấy.

“Vị không ngon, tôi uống thấy ngấy quá” chỉ chỉ cổ họng mình, vẻ mặt anh ta đau khổ : “Ngấy đến nỗi tôi không thể nuốt xuống được nữa, bị vướng ở yết hầu rồi” sau đó chìa tay trả Tô Tổ cốc sữa chua.

Ngấy còn có thể uống cạn được sao, lắc lắc cốc sữa chua , Tô Tổ vút trên mặt đất , hung hăng đập nó vài cái.

## 7. Chương 7

“Cô Tô Tổ, cô gọi nhiều như vậy liệu có ăn hết được không ?”

Nhiều như vậy? Tô Tổ nhìn nhìn đồ trên bàn, hai cốc đồ uống, một bánh hamburger, hai tờ giấy ăn “Miễn cưỡng có thể nhét đầy kẻ răng.”

“Vây — thôi được.”

Thật sự chỉ vừa đủ nhét kẻ răng , Tô Tổ vừa ăn vừa ủ rũ.

“Cái đó, cô không giảm béo sao? Nếu không thì để tôi giúp cô ăn miếng thịt gà trong đĩa, cô ăn bánh mì đi.”

“Tôi không giảm béo” một tay ôm chặt chiếc đĩa, Tô Tổ chỉ muốn hét lên, người này không thể gặp nữa, tuyệt đối không thể gặp nữa.

“Cô uống hết Milo rồi sao?”

Tại sao vẻ mặt anh ta lại dữ tợn đến vậy? Tô Tổ nhìn nhìn chiếc cốc của mình.

“Cô sợ ý quá, sao lại có thể uống hết được ?”

Hả? Anh ta có ý gì vậy?

Đồng chí Lăng Sắt một tay đẩy ghế đứng dậy “Uống hết rồi sao có thể bắt đền được nữa.”

...

“Vây tôi đi bắt đền, đợi rồi tôi sẽ chia cho cô một ít.”

... Tô Tổ tiếp tục sụp đổ.

“Này cô, các cô pha Milo thế nào mà không khác gì như đang uống nước lã vậy” giọng Lăng Sắt đủ lớn, da mặt cũng đủ dày.

Cố gắng ngồi yên nào đồng chí Tô Tổ, bắt đền không có gì phải hổ thẹn cả, ừm, tuyệt đối không đáng hổ thẹn.

Nhân viên phục vụ sau quầy cúi mình xin lỗi, đổi lại một ly khác.

“Cô xem, lại là một cốc nữa” anh chàng lịch sự tao nhã cười.

Tô Tổ lập tức cúi đầu, mặc niệm trong mồm, mình không quen anh ta, mình không quen anh ta, quá mức xui xẻo.

~~~~~

~Cuối tuần lại đi hát Karaoke như thường lệ, một đám người uống say mềm, Tô Tổ che bụng lớn tiếng kêu “Không xong rồi, tôi muốn đi WC.”

“Làm ơn đi, chỗ này đâu có WC.”

“Tô Tổ, cậu chịu đựng chút, đợi đến phòng Karaoke cậu thỏa sức ngồi trong đó bao lâu cũng được.”

Một người, hai người đều qua an ủi, đồng chí Tô Tổ nhảy dựng lên lớn tiếng kêu khóc “Các người ai vậy đều là những kẻ giàu sang đâu biết đến người nghèo khó như tôi chứ (*), chị đây nhịn không nổi nữa rồi.”

(*) ý chị Tô Tổ là mọi người không ở trong hoàn cảnh “cần kíp” nên không hiểu được nỗi khổ của chị.

Ngay sau đó liền giơ cốc trà ra rồi cầm lấy túi nhựa, Tô Tổ đầu lắc như trống bỏi, đàn ông có thể bị giết, không thể bị xỉ nhục, lăn đi, lăn đi, sắp xảy ra án mạng rồi.

“Tô Tổ, Tô tiểu thư, thật trùng hợp quá.”

Lại là tên Lăng Sắt, Tô Tổ lòng tràn đầy ý muốn được “giải quyết” trong phút chốc kìm nén lại. Thật xui xẻo, không ngờ lại gặp phải anh ta.

“Các cô đi đâu vậy?”

Các đồng nghiệp vô cùng tò mò. Hôm nay anh chàng Lăng nào đó ăn mặc lộng lẫy, bộ tây trang đỏ thẫm điểm chút sắc xanh, chiếc cà vạt giống như vẽ rồng điểm mắt (**), mặc rất đẹp, rất đẹp. Quả nhiên là có tinh thần bất bại của Đông Phương giáo chủ.

(**) khiến cho sự vật thêm sống động, mỹ lệ

“Chúng tôi đi hát Karaoke, xin hỏi ...” nhiều chuyện tuyệt đối không phải đặc quyền của phụ nữ mà.

Hả? Anh chàng Lăng nào đó lại móc ra chiếc khăn tay diêm dúa lòe loẹt che miệng cười. Cô sắp chết rồi, hành động mờ ám đến vậy, muốn làm ảnh hưởng đến giá trị của cô sao. Đồng chí Tô Tổ mặt trắng bệch, đương nhiên là không loại trừ chuyện kìm nén muốn được “giải quyết”, dẫn đến bộc phát.

“Nếu đã là đi hát Karaoke, vậy việc mua nước uống để tôi đi.”

Hào phóng thế, lẽ nào có gì mờ ám ?

Không xong rồi, phải nhanh chóng giải quyết vấn đề dân sinh mới được.

Khó khăn lắm mới giải quyết được vấn đề dân sinh, tìm được tổ chức thì nhìn thấy tên Lăng nào đó tay cầm chai nước khoáng, vui vẻ nhìn sang .

“Tô Tổ, mua được nước rồi, chúng ta lên phòng Karaoke thôi.” Ô, từ lúc nào anh ta đã gia nhập đội ngũ rồi.

Hỏi dò trong im lặng, mọi người cùng lắc đầu, “Lăng tiên sinh, cái này, anh mua mấy chai ?”

Nín nhịn đã lâu, cuối cùng cũng có thể phát biểu ý kiến rồi.

“Một chai thôi, cô xem tôi mua rất nhiều ống hút, đợi đến lúc có người muốn uống sẽ cắm vào, vừa thuận tiện lại vừa vệ sinh.

Mọi người nhìn trời, mắt liếc nhìn Tô Tổ, vận may của cô thực sự phát tác rồi , tìm được ở đâu một cực phẩm thế này.

Tôi không biết, không biết gì hết cả. Họ Tô nào đó hoàn toàn sụp đổ.

8. Chương 8

Người giới thiệu suýt chút nữa làm Tô Tổ vui sướng tới mức nổ tung, quả thật những cực phẩm như này Tô Tổ đều được gặp cả rồi, vậy về sau chỉ còn lại có loại tốt hơn mà thôi, người giới thiệu âm thầm thêm một câu, “Không có tốt nhất. Những người tốt nhất ở độ tuổi này đều đã kết hôn cả rồi.”

Ước hẹn xong xuôi buổi xem mặt cuối tuần, tinh thần chiến đấu sục sôi, ngọn lửa chiến tranh của Tô Tổ lại được thắp lên.

“Tô Tổ, vị này là Minh Cung, anh ta là một nhà doanh nghiệp nông nghiệp nổi danh, giá trị hàng vạn đấy” người giới thiệu mặt mày rạng rỡ nói.

Quả là doanh nghiệp nông nghiệp, trên người là bộ âu phục nâu đen nhẵn nhúm đến mức có thể làm giẻ lau được. Trong khi đó cúc áo thì mở toang, trên chiếc áo sơ mi trắng thắt cà vạt màu đỏ tươi, chiếc quần tây cùng màu dài chạm gót, đi đôi giày da bóng màu trắng. Tô Tổ dụi dụi mắt, ừm, đúng là một đôi giày da bóng trắng.

Cô lễ phép cười cười.

Đồng chí Minh Cung cũng lễ phép cười đáp lại.

Tô Tổ buồn bực hít khí lạnh, thật chấn động, mái tóc đỏ chính là trung tâm sân trượt băng (1), hai bên là mạng lưới thép. Anh ta cười như thế này có thể đếm được cứ cách ba cái răng vàng chắc chắn có 1 cái răng đen, màu sắc được phối hợp cực kì tuyệt vời, nếu như không có lá rau chân vịt màu xanh này, nhất định không thể tôn lên sự hài hòa của cả hàm răng.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, ngượng ngùng đến nỗi không có gì để nói!

Đột nhiên, đồng chí Minh Cung chỉ ra phía ngoài cửa sổ nói to “Rất tốt, không tệ, quả là rất lớn mạnh.”

Tô Tổ nhìn theo phía ngón tay anh ta, ngay tức khắc cảm thấy buồn bực, ngân hàng nhân dân Trung Quốc? Có gì tốt? Có gì mạnh chứ?

“Nhân-dân-Trung-Quốc-rất được” (*) âm thanh du dương trầm bổng, đồng chí Minh Cung lắc đầu sàu sàu.

(*) biểu ngữ đó là “Ngân hàng nhân dân Trung Hoa” nhưng do vốn kiến thức tệ hại của anh nên đã nhìn nhầm thành “Nhân dân Trung Quốc rất được” vì (ngân hàng) nhìn gần giống chữ (rất được).

Cười ngượng, Tô Tổ lau lau mồ hôi lạnh trên mặt, cười đến vô cùng gian nan, rất tốt, quả nhiên rất lớn mạnh!

Lúc này người giới thiệu bắt đầu lau mồ hôi, gượng cười nói: “Minh tiên sinh thật hài hước.”

Minh Cung tiên sinh nhăn nhăn hàng lông mày sắc bén hình chữ bát ngấn ngấn “Một biểu ngữ nghiêm túc như thế này sao lại có thể nói là hài hước, không được, tuyệt đối là không được.”

Rầm, Tô Tổ và người giới thiệu cùng nhau rạn vỡ như đá nứt.

Người giới thiệu lần này bắt đầu tự trách, Tô Tổ chỉ có thể an ủi cô ta, đành coi như đang xem kịch vậy.

Kịch đương nhiên phải xem hết toàn tập. Ngày thứ tư quen nhau, đồng chí Minh Cung gọi điện thoại đến.

“Cô Tô, tôi có vé nghe nhạc, là chuyên đề về cổ tranh (2), có... có... có thể mời cô đi xem không?”

Cổ tranh cũng hay, bồi dưỡng tình cảm sâu đậm, bác Hồ (*) còn khởi xướng xã hội bậc trung phải phát triển toàn diện, do vậy nhất định phải đi xem.

(*) ở đây chỉ bác Hồ Cẩm Đào.

“Được được, tôi đi.”

Tô Tổ đặc biệt chọn mặc quần dài lụa khảm, soi gương thấy dáng người mình cũng có mấy phần thanh nhã.

Nhìn thấy Minh Cung mới biết bản thân chuyện bé xé ra to rồi, anh ta lại mặc áo phong hồng phấn, trên chiếc áo màu hồng phấn còn thêu hình một con cá sấu con. Thấy Tô Tổ nhìn chằm chằm vào hình thêu, Minh Cung nhếch mép cười: “Đây là do tôi tự thêu đó, trên áo có một lỗ nhỏ, tôi liền thêu một cái theo những mẫu của cửa hàng, cô Tô nếu thích ngày khác tôi thêu 1 cái tặng cô.”

Tô Tổ gật đầu, gật đầu, ngày nào đó phải để anh ta thêu cái biểu tượng Mystère (*) lên áo jacket nam mà mình mua mới được, không phải Mystère cũng sản xuất quần áo nam sao. Rất tốt, rất mạnh mẽ.

(*) tên 1 hãng mỹ phẩm nữ

Buổi ca nhạc diễn ra cực kì thành công, rất nhiều người đã bị ru ngủ, ngay cả cái người ngồi cạnh đã đưa Tô Tổ đến đây, cũng ngáy đến mức áp đảo toàn hội trường. Vất vả lắm mới chuyển bài, âm nhạc nhỏ dần, anh chàng Minh Cung mạnh mẽ lập tức tỉnh lại, nhảy dựng như lò xo, bốp bốp bốp, tiếng vỗ tay làm toàn hội trường chấn động, ngay cả người đang đàn trên sân khấu cũng phải rơi lệ, Tô Tổ khò miệng co rút, kéo góc áo Minh Cung tiên sinh, “Ngồi xuống!”

“Mẹ ời! Ngay cả chỗ ngồi dưới mông cũng ướt rồi” than thở 1 tiếng, Minh Cung tiên sinh xoa xoa mông, tiếp tục mộng Chu Công (*).

9. Chương 9

Lại đến cuối tuần, khó có được 1 ngày nghỉ đẹp trời vậy mà lại phải tăng ca.

Đồng chí Tô Tổ đứng xiêu xiêu vẹo vẹo. Nghe nói sếp tổng muốn đến công ty thị sát trong thời gian là 3 tháng, chỉ rõ muốn đồng chí Tô Tổ làm trợ lý đặc biệt.

“Đứng nghiêm! Đứng nghiêm! Cô phải thể hiện được bộ mặt tinh thần của bộ phận chi nhánh chúng ta.” Bạch cốt tinh đứng thẳng lưng, các khớp xương kêu đùng đoàng.

Tô Tổ siết chặt tấm biển gỗ đang giơ lên đến nỗi phát ra âm thanh kễ kễ kễ kễ. Là ai chưa đến 5 giờ sáng đã kéo tôi đến công ty hả, ngủ không đủ giấc thì sao có thể có tinh thần được chứ?

“Hoan nghênh, hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!”

Mẹ nó chứ, lại là công ty Huệ An, quả nhiên cùng ngành chính là oan gia, Bạch cốt tinh giương cao tấm biển, khớp xương trên tay siết chặt răng rắc rắc rắc. “Tô Tổ, cô lên cho tôi, nhất định phải hét lên phong thái của công ty chúng ta mới được.”

Tô Tổ lé mắt nhìn sang, mở to miệng ngáp một cái.

“Tô Tổ, hét cho tôi!”

Hét cái rầm, hét khản cả cổ, ngày mai đi xem mắt thế nào được.

“Hoan nghênh, hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!” Âm thanh rõ ràng chỉ bằng một nửa công ty Huệ An bên cạnh.

“Cô tránh ra, để tôi” Bạch cốt tinh kéo Tô Tổ ra sau “Cô đứng phía sau tôi biểu diễn động tác.”

Không phải chứ, như thế cũng có thể sao???

Đồng chí giám đốc muốn hát bài hát truyền thống của ngành ở phòng chờ máy bay, không cần phải thể chứ, đã mất mặt mà còn muốn lôi cả mình mất mặt theo. |||||

“Thế gian tự có công bằng, muốn làm thì sẽ làm tốt nhất, nói được không bằng làm được, muốn làm thì sẽ làm tốt nhất, không ngừng thăng tiến.” Tình cảm mãnh liệt tràn trề, Tô Tổ đổ sập người xuống, đầu gối gập về phía trước, hai tay giơ cao qua đầu, cuối cùng là động tác kết thúc, không ngờ trong cả chi nhánh chỉ có bản thân cô là làm tốt nhất.

“Tốt tốt tốt, quả nhiên vô cùng sôi nổi” bàn tay Bạch cốt tinh vỗ ra tiếng thật to, vừa vỗ tay vừa chỉ thị “Tô Tổ, bắt chước tinh thần lúc này của tôi, cô kết hợp động tác và hát một lần cho tôi.”

..... Nhịn nhịn nhịn nào, không sợ khổ, không sợ ngốc, cứ coi như bản thân là tôm hùm lớn là được!

Tình cảm dạt dào, chí khí cương quyết ấy đã át đi toàn bộ âm thanh chào đón của bên công ty Huệ An.

“Tôi cho rằng khi đón máy bay nên hát bài ‘Đấu tranh mới giành được thắng lợi’ (*)” sếp tổng Phú Hắc cười đến sáng lạn, chỉ vào Tô Tổ đang uốn gối dẫn đầu, biểu thị tán thưởng.

(*) bài hát tên gốc là (You must fight in order to win) do Trác Y Đình và Lâm Chính Hoa trình bày.

“Sếp tổng nói đúng, Tô Tổ, cô phải nhớ kĩ cho tôi, bài hát cổ động của chi nhánh chúng ta đã đổi rồi, phải hát ‘Đấu tranh mới giành được thắng lợi’”

Ừm, ừm, ừm, gật đầu, Tô Tổ chỉnh lại cái váy đồng phục, đang làm động tác uốn gối cuối cùng, vì biên độ quá lớn mà có chút rảo chỉ. Ngày mai lúc nhảy cổ động nhất định phải mặc thêm chiếc quần đùi mới được, đó mới là bảo hiểm quan trọng nhất.

10. Chương 10

“Sếp tổng Phú Hắc, tôi muốn uống thêm một cốc nữa.”

Cùng làm việc, cùng đi dạo, cùng ăn cơm, Tô Tổ thề sẽ làm đến cùng sự nghiệp tam bồi này. Lại nói, bữa trưa này rất đắt, một cốc cà phê là 45 tệ, uống hết hai cốc, vậy là tiền tăng ca có thể lấy lại được rồi. Quả nhiên làm tiểu tư sản thật không hề dễ.

“Được, tôi phê chuẩn, nhưng sẽ trừ vào tiền lương của cô.” sếp tổng Phú Hắc ung dung thản nhiên nói.

Giai cấp tư sản ác độc!!!!

“Vậy tôi không uống nữa” Tô Tổ cười gượng ba tiếng, nói.

“Ừm, phê chuẩn.”

...

“Sếp tổng Phú Hắc, ngày mai tôi muốn xin nghỉ phép.”

“Làm gì?” Boss ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nói.

Gì? Túm cái gì mà túm, tiên sinh, anh là đang xâm phạm đời tư của nhân viên đấy.

Đồng chí Tô Tổ nổi trống hăng hái xung trận, làm gái già không có gì phải hổ thẹn cả, gái già đi xem mắt càng không cần phải hổ thẹn.

“Tôi đi xem mắt.”

“Được, tôi đi cùng cô.”

...

Vì sao? Vì sao vậy? Trong mắt Tô Tổ nổi lên những gợn sóng lẫn tẩn. Không cần phải thế chứ, ánh mắt trộm nhìn lên phía mặt bàn, định lấy việc con con làm thành nghiệp lớn sao. Tô Tổ mấp máy môi hồi lâu “Tôi có thể đi một mình không?”

“Có thể, trừ một ngày tiền lương” Boss vẫn chưa ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào biểu bảng báo cáo của chi nhánh.

“Sếp bận trăm công nghìn việc còn dành thời gian quan tâm nhân viên, tôi làm sao có thể cự tuyệt sự quan tâm nồng nhiệt này chứ”, trưng ra bộ dáng nịnh nọt, Tô Tổ buồn bực bẻ bánh bao thịt Tô Quả lớn mà lại cứng ngắc thành hai cái bánh bao canh nhỏ.

“Ừ, cô biết vậy là tốt” giọng nói ai đó lộ ra niềm vui vẻ thích thú.

Tô Tổ nhìn trời, người ơi là người, người có cần phải không có giới hạn như vậy không?

~~~~~

~Buổi sáng ngày thứ 2, đồng chí Tô Tổ liền được Phú tổng nhiệt tình áp giải đi xem mắt.

Hẹn gặp ở 1 quán cà phê nhỏ tương đối ấm áp tình cảm, trên cửa sổ còn bày một thác nước không ngừng chảy, người ngồi bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài sẽ có cảm giác giống như trời đang mưa.

“Tô Tổ, vị này là?”

Người tiếp sức ư, tất nhiên không thể nói như vậy rồi. Tô Tổ liền cười ngốc ứng phó, đá vấn đề này sang cho Boss.

“Tôi là anh họ của Tô Tổ.”

Anh — họ? Thật là xưng hô cầu huyết mà, lông mày Tô Tổ giật giật, Boss tuyệt đối là một Hoa đán của kênh TVB, nói dối mà mặt không biến sắc, tim không loạn.

“Thật là trùng hợp quá, hôm nay hai anh em tôi cũng cùng đến xem mắt, anh họ cô chắc chưa có đối tượng phải không, vậy cùng đến xem mắt đi.”

Chấn động thật, trình độ của cái người làm môi này cũng cao siêu thật đấy.

“Tôi tiểu thư, xin chào, tôi tên là Tiểu Thọ.”

Một sự kết hợp kì lạ, anh trai yếu ớt nhỏ bé mang theo cô em gái lực lưỡng, mà thời đại này kể ra cũng thật kì dị, cũng giống như cô và sếp tổng đây, gương mặt bại liệt kết hợp với khuôn mặt co giật, một người thì cả mặt co rút, người còn lại thì vẻ mặt cứng đờ, quả thật là hài hòa.

“Tôi tên Tiểu Cung, anh họ à, anh tên là gì vậy?” cô em xinh đẹp như hoa cười đến mức sang sảng chấn động, thiếu chút nữa khiến cho nước dãi trực tiếp phun vào miệng đồng chí Boss.

Bộ mặt Phú Hắc cứng ngắc, nửa ngày sau kể rằng mới xếp được một câu nói vun vọt: “Tôi không thích phụ nữ”, phun ra một từ đầy tính hình dung, người con gái như thế này ư, đồng chí cười thâm trong bụng.

....Thật sao? Thật sao? Người họ Tô nào đó hai mắt không ngừng phát sáng, đúng là đàn ông đẹp trai đều là BL (*), phải rồi, Tô Tổ gật đầu lia lịa.

(*) Boy love, tình yêu giữa hai người đàn ông.

Bạn học Tiểu Thọ phía đối diện một tay nắm tay đồng chí Phú Hắc “Vị anh họ này, anh tên là gì nhỉ?”

Cạch một tiếng thìa rơi xuống đất, người giới thiệu biết điều khom lưng xuống, trốn tránh cơn giận ngập đầu của đồng chí Tô Tổ.

“Tôi cũng không thích đàn ông” bộ mặt đồng chí Phú Hắc cuối cùng cũng biến đổi, khoe miệng bắt đầu co giật mãnh liệt.

Thật là may mắn, tại sao sếp lớn ngay cả nam lẫn nữ đều muốn ăn, không thể để cho người khác một con đường sống sao, nhà tư bản thật không nhân đạo, vi phạm quy luật tự nhiên, ảnh hưởng rộng rãi đến sự phát dục của các đồng chí. Đồng chí Tô Tổ phần nộ dùng răng nanh cắn xé chiếc khăn tay nhỏ, nước mắt lưng tròng nhìn Boss.

“Cô còn có gì muốn nói sao?” Phú Hắc quay đầu lại hỏi Tô Tổ, vẻ mặt giống như phải chịu oan ức (*), từ mùa xuân quá độ lên mùa đông.

(*) nguyên văn là sương mù tháng sáu, chỉ việc bị tù oan. Thời Chiến Quốc, Trâu Diễn bị người khác gièm pha, bị bỏ tù vào đúng tháng năm, bất ngờ năm đó sương rơi vào tháng này. Người đời sau lưu truyền là tháng 6.

Tô Tổ lắc đầu, trừ việc thác nước trên cửa sổ làm người có ước muốn đi tè, thì chả có cái gì đáng nói cả.

“Vậy thì về công ty tăng ca, không cần tốn thời gian vào cái việc chán ngắt này” Boss nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt buồn bực.

Quả nhiên là giận cá chém thớt, người họ Tô nào đó gào thét trong lòng. Ai khiến anh đi tiếp sức, ai khiến anh tiếp sức chứ. Không biết những người xem mắt bây giờ toàn là lũ biến thái sao, ngay cả cái việc biến thái anh cũng không thừa cho tôi một phần, thật không công bằng.

11. Chương 11

“ Tô tiểu thư, tôi là Minh Cung”, aaaaa, Tô Tổ nhắc điện thoại lên, để ra xa khỏi tai, tôi không nghe thấy, không nghe thấy gì hết, sóng ở đây quá yếu.

“Tô-tiểu—”

“Xin lỗi, tôi-không-nghe-rõ, tín hiệu không tốt lắm...” bộp, Tô Tổ dập điện thoại xuống. Mùa xuân hoa sẽ nở, nhưng nụ hoa này thì tuyệt đối không thể nở. Lúc cô quay người lại phát hiện ra sếp tổng đang say sưa vui vẻ nghe ngóng.

“Tô Tổ, đội ngũ xem mắt của cô quả thật mạnh mẽ, không tệ, không tệ.”

Tô Tổ đen mặt, sếp à, nhìn trộm cũng không cần phải như thế chứ, làm ơn kĩ xảo chuyên nghiệp chút có được không?

“Còn nữa, trong giờ làm không được nói chuyện yêu đương” nhiều chuyện là vô tội, sếp đương nhiên là có lý rồi.

= =|||, nói nhỏ, về sau nhất định phải nói nhỏ đi mới được.

“Cô Tô, có người tìm cô.”

Hả? Trong lúc làm việc, ai dám tìm cô chứ? Đôi mắt Tô Tổ trừng giống như chuông đồng, trừ tiền lương thì ai chịu trách nhiệm đây???

“Cô Tô, là tôi, tôi thực sự có việc gấp.” Lại là tên Minh Cung.

“Hả, anh tại sao lại biết được nơi làm việc của tôi?”

“Tôi hỏi Thúy Ti, cô ấy nói cho tôi, tôi thật sự có việc cần tìm cô.”

Mẹ nó, hay ột Thúy Ti, dám tiết lộ nơi làm việc của bà cô nội đây. Tô Tổ bộc phát tức giận, tạch tạch tạch, gõ ra một chuỗi số điện thoại.

“Cậu quá hấp tấp rồi đó, dám tiết lộ nơi làm việc của tớ hả?”

Điện thoại truyền đến một tiếng hét chói tai “Tớ nghe không rõ, nghe không rõ, tín hiệu không tốt, tớ dập máy đây” tút tút tút một tràng âm thanh báo máy bận.

Tô Tổ hoàn toàn hóa đá.

Đồng chí Minh Cung gật gù “Tô tiểu thư, hai ngày nay tín hiệu điện thoại quả thật không tốt, lúc nãy tôi gọi cho cô cũng như vậy.”

...

“Sếp à, tôi muốn xin nghỉ.”

“Đi làm việc gì?”

“Giải quyết vấn đề cá nhân” Tô Tổ ánh mắt sáng rực, có thể đốt cháy cả một thế giới nhỏ.

“Phê chuẩn, tôi đi cùng cô.”

Hả, lại tiếp tục tiếp sức nữa sao? Tô Tổ liếc nhìn Boss, khóc không ra nước mắt.

12. Chương 12

“Cô Tô, là như thế này, tôi muốn li hôn với vợ tôi” dùng, đồng chí Minh Cung rút ra một tờ đơn “ Tôi không biết viết đơn li hôn, cô xem giúp tôi chút.”

Hả? Liên quan gì đến tôi chứ? Tô Tổ vân vê mép giấy, đồng chí Phú Hắc cũng tiến lại gần xem.

“Hiện có 1 căn nhà ngói, một bộ gia cụ gỗ lim, và cả hai túi hạt giống lương thực đều đưa cho Lí Thúy Hoa, xin gửi trả ba sợi dây chuyền mạ vàng của bà nội tôi, đồng thời không được đánh đập tôi nữa.” = = |||

Tô Tổ quay đầu nhìn Boss hai vai đang không ngừng run rẩy, ra sức nuốt nước bọt.

“Cái này, Minh tiên sinh, đây là việc riêng tư của cá nhân anh, tôi tham dự thì không hay cho lắm, người khác sẽ đàm tiếu.”

Đùng, Minh Cung tiên sinh đập bàn đứng dậy, “Tên ma-cà-bông (*) nào dám nói vậy, tôi đây sẽ giải quyết hần” ánh mắt bắn thẳng về phía đồng chí Phú Hắc.

(*) dân lang thang không có công ăn việc làm dằng hoàng

Đúng, đâm chết hần, Tô Tổ gào thét, đâm chết hần ta đi!

“Tiểu Tô, không cần để ý đến ánh mắt của người khác, tôi ủng hộ cô, cô giúp đỡ Minh Cung tiên sinh đi” đồng chí Phú Hắc về mặt đồng cảm, vô cùng chân thành, vỗ nhẹ vai Tô Tổ, để lại hi vọng cho đồng chí Minh Cung.

Aaaaaaaa! Thật muốn lăn đi ngay lập tức, Tô Tổ tức giận trợn tròn mắt, hệt như con mèo bị cháy lông. Boss à, anh quá vô nhân đạo đấy, sao có thể mềm nắn rắn buông như vậy chứ.

“Minh Cung tiên sinh, chúng ta cũng không thân quen gì, việc này tôi không làm được.”

“Đâu phải chúng ta không có quan hệ gì, tôi đây li hôn không phải vì để theo đuổi cô sao” đồng chí Minh Cung về mặt kinh ngạc.

Tô Tổ kéo Phú Hắc đang xem kịch vui lại gần, chỉ vào anh ta “ Anh thấy không, tôi đã có bạn trai rồi, đừng theo đuổi tôi nữa.”

Mắt nhìn đồng chí Minh Cung mặt buồn rười rượi, đồng chí Phú Hắc tỉnh bơ đẩy tay Tô Tổ ra, cười đến sức sinh vô hại “Chúng ta vẫn chưa kết hôn, anh sẽ không ngại nếu có thêm một đối thủ cạnh tranh, điều này chứng tỏ em yêu rất có sức hút.”

Người xem kịch không thể thay đổi tình tiết vở kịch, làm con chồng trước không thể bị liên lụy mà kéo vào được, đây là định luật mà, làm sao đến mình lại bị biến đổi cơ chứ, người họ Tô nào đó quả quyết chắc chắn.

13. Chương 13

Giải quyết xong tên Minh Cung, đồng chí Tô Tổ như thường lệ đi dạo siêu thị. Ai đó đang trong tình cảnh bi thảm, u sầu khổ não, bởi vì bên người lại mọc thêm một cái đuôi.

Tô Tổ xoa xoa bụng, không ngờ lại phát ra tiếng òng ọc.

“Phú tổng, anh mời tôi ăn tối đi” coi như là tiền tăng ca, Tô Tổ âm thầm thêm một câu.

“Tại sao?”

“Bởi vì” mắt Tô Tổ đảo nhanh như chớp “Tôi đói bụng.”

“Được, nếu cô kể cho tôi những lần đi xem mắt trước đây, tôi sẽ mời cô” có được một nhân viên có may mắn như thế này, nếu anh sớm biết được thì đã sớm dọn đến cư trú ở chi nhánh này rồi. Phú tổng nắm cổ tay, uống phỉ, thật là uống phỉ!

= =!!! Lẽ nào mình lại giống như “Hội chuyện xưa”(*) hay sao, người họ Tô nào đó cực kì buồn bực.

(*) Hội chuyện xưa: Tên một tạp chí viết về các câu truyện phổ biến trong cuộc sống hàng ngày phản ánh xã hội Trung Quốc đương đại, sưu tầm các truyện được lưu truyền trong nhân gian cả các tác phẩm nước ngoài kinh điển, do Nhà xuất bản văn nghệ Thượng Hải phát hành.

“A, a, a—Tô Tổ!!!” người gào thét lại chính là Lăng Sắt tiên sinh. Hôm nay anh ta ăn mặc có vẻ thanh lịch, quần âu màu xanh lá, kết hợp với áo phộc màu đỏ tươi, cà vạt nhỏ vẫn là một dải lụa tím phát quang. “Tô Tổ, tôi không ngờ cô lại mua loại mì ăn liền cơ đấy.”

Ủa? Có vấn đề gì sao?

“Cái này rất đắt, mua cái này, mua cái này nè” giờ lên gói mì hăng Long X trong tay, Lăng Sắt vuốt mặt thử dài “Tô Tổ, cô phải học cách làm thế nào để có được cặp mắt thông thái, không thì làm sao có thể xứng với tôi được.”

..., “Nói thực, tôi không xứng với anh” anh quá có nhân phẩm đấy!

“Muốn chết à, cô làm gì phải khiếm tốn vậy, Tô Tổ, chúng ta đi thử đồ ăn miễn phí đi, ăn một lúc là bụng no căng ngay” thoáng giận dữ một phen, Lăng Sắt làm vẻ muốn kéo tay Tô Tổ “Sau đó, tôi đưa cô đi xem phim trên nước (*), không mất tiền.”

(*) Phim trên nước: màn hình chiếu phim là màn nước (như kiểu thác nước ấy), sau đó chiếu ảnh lên màn nước đó.

Link: you.joy.cn/video/3643955.htm

Không muốn, không muốn, tôi muốn ăn cơm tây ôi thiêu. Tô Tổ hết sức khó khăn quay đầu lại nhìn về hướng Phú Hắc bên cạnh. Sếp à, cho tôi vinh dự hi sinh đi, anh muốn nghe bao nhiêu chuyện xem mắt tôi cũng có thể kể cho anh, cái khác không nói, liền bắt đầu kể từ 10 cuộc hẹn gần đây nhất.

“Đề nghị không tặc, cũng được, tôi phê chuẩn” vỗ vỗ vai Tô Tổ một cách tao nhã, Boss cười vô cùng hưng phấn.

“Anh ta là ai, Tô Tổ!!!!”

“Tôi là anh họ của Tô Tổ.”

“A, hóa ra là anh họ, đến đây, chúng ta cùng đi ăn” bỏ lại Tô Tổ, Lăng Sát kéo Boss vui vẻ chạy đi.

Quầy hàng ăn thử gần nhất là lạp xưởng Đài Loan, Lăng Sát ăn một miếng, Phúc Hắc cũng ăn một miếng, Tô Tổ gắng gượng lắm mới ăn hết miếng thứ ba. Cứ theo vòng tuần hoàn ấy, đến khi con mắt của người tiếp thị đều đỏ cả lên, Lăng Sát đột nhiên kêu một tiếng: “Thật không ngờ ngay cả Sữa Ưu X cũng có đồ miễn phí.” Anh ta nhắc chân, túm lấy Phúc Hắc, chạy rầm rầm, cạ vạt nhỏ phiêu dật giữa không trung, tạo nên một phong thái dị thường.

Thật mất mặt, Tô Tổ nắm chặt nắm tay, nước mắt ràn rụa.

“Cô sao lại không lấy?” Phúc Hắc rất lấy làm tò mò.

Là bởi vì mất mặt đó!!!!

“Uống thêm một cốc!” ừm, sếp tổng Phúc Hắc uống rất vui vẻ, lập tức bồi thêm 1 câu “không uống khẩu trừ tiền lương”.

Tô Tổ nhìn 3 chiếc cốc rỗng bị uống cạn trên tay, khóe miệng co giật. Sau nhiều lần suy nghĩ, cô cướp lấy cả thùng thực phẩm có quà miễn phí trong tay cô gái tiếp thị lúc này đã bị kinh ngạc đến sững người, một ngum uống cạn. Nhìn xem, cả thế giới lúc này đều yên tĩnh rồi.

“Tiểu thư, tôi muốn uống lô hội” người họ Lăng nào đó da dẻ trắng chủ nhà giới thiệu: “Anh họ à, cái kia uống rất ngon, hôm qua tôi vừa uống xong.”

Tạch tạch tạch, cô gái tiếp thị âm thầm bùng nổ, đem những chai lọ trên bàn vứt bỏ, ánh mắt yếu ớt tuyệt vọng.

“Cho cô uống cũng không cần phải hung hăng như vậy chứ, bây giờ thì không còn gì để uống nữa rồi”, quay mặt sang, đồng chí Lăng Sát mang vẻ mặt khiển trách.

Là lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi cả, đồng chí Tô Tổ mặc niệm trong lòng.

Sếp tổng Phúc Hắc vẻ mặt giống như vẫn chưa thỏa mãn, nhân tiện vỗ vỗ vai Lăng Sát “Rất ngon, liệu có còn nữa không?”

A, không, không được sụp đổ, tuyệt đối không được sụp đổ, Tô Tổ một phen nắm chặt tay áo sếp tổng, “Tôi khai, tôi khai tất, khai từ mười người gặp mặt gần đây nhất. Sếp, chúng ta đi ăn cơm trưa đi, lần này tôi mời” chiếc răng nhỏ cắn nát khăn tay, cho dù lấy máu cũng phải liều thôi, quá, quá, quá mất mặt rồi!

“Hả, không phải là đang ăn đây sao?” Sếp tổng Phúc Hắc vẻ mặt ngạc nhiên.

....., đến đi, hãy để thế giới hủy diệt đi, ngay cả sếp cũng có nhân phẩm đến mức này.

“Tô Tổ, không ngờ cô lại giấu tôi việc đi xem mắt người khác, chân đạp N chiếc thuyền?” Họ Tô chưa kịp hít một hơi, tiếng rít chấn động chói tai của đồng chí Lăng Sát liền vang lên.

Xin đừng lẫn lộn đầu đuôi, kia chỉ là gần mười người mà thôi, ánh mắt Tô Tổ lộ vẻ yếu ớt cam chịu.

“Uống công tôi báo cho cô nhiều thông tin giảm giá như vậy.”

Không thể ngắt, tuyệt đối không thể ngắt, Tô Tổ, mi là một cô gái mạnh mẽ, có thể chịu được đả kích này. Họ Tô nhìn về phía Boss, lần này tuyệt đối là ánh mắt yếu ớt mang tuyệt vọng.

“Được rồi, nhưng bây giờ tôi muốn nghe lịch sử mối tình đầu của cô” ngoắc ngoắc ngón tay, sếp tổng Phúc Hắc bước đi hết sức thanh nhã.

Mẹ nó, làm chân chó cũng nhận rồi, lắc mông lắc mông, người họ Tô nào đó đi theo phía sau.

14. Chương 14

Mối tình đầu của Tô Tố:

Dưới đây là hồi ức của đồng chí Tô Tố, tèn ten tèn ten.

Rất lâu trước đây, phần mở đầu của câu chuyện phải ngược dòng về khoảng thời gian cấp 2 của Tô Tố.

Một ngày đẹp trời, xuân về hoa nở, bạn học Tô Tố đang dựa vào dãy bàn cuối cùng của phòng học ngủ đến độ nước miếng chảy ròng ròng. Bên góc bàn phát ra tiếng bịch bịch, thỉnh thoảng vang lên tiếng thở dài rồi cả tiếng huýt sáo, thỉnh thoảng tiếng huýt sáo vang lớn, làm kinh động đến khung cảnh tĩnh lặng xung quanh.

Tiếng huýt sáo ngừng lại, nước miếng vẫn chảy dài.

“Học sinh Tô Tố, em có thể cho tôi biết bài thi lần này của em vì sao lại có nhiều dấu gạch chéo màu đỏ như vậy?” Sắc mặt xanh đen này tuyệt đối không phải do thiếu Fe, mà là bị bạn học Tô làm cho tức giận.

“Ừa, bài đó không phải do cô phê vào sao?”

Lẽ nào có nội tình gì ở đây? Đồng chí Tô Tố gãi đầu, lập tức cảm thấy buồn bực.

“.....”

Giáo viên A há mồm trợn mắt, câu này nói không sai, chính xác là bài thi này là do mình phê.

Mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, giáo viên A rút cuộc lại thể hiện uy phong một lần nữa, chỉ vào bài thi, lớn tiếng nói: “Người khác học, em cũng học, học đến cuối cùng điểm thi lại chỉ bằng số điểm lẻ của người ta.”

Điểm lẻ? Tô Tố thò đầu nhìn vào bài thi, 45 điểm, lần này nhân phẩm của cô đã phát huy lắm rồi, lẽ nào còn muốn kì tích thứ 8 của thế giới đột nhiên xuất hiện sao? Cô à, cô có chút mơ mộng hão huyền rồi. Phải, phải, Tô Tố gật đầu.

“Chẳng lẽ chỉ số IQ của em thấp hơn các bạn sao?” giáo viên A thao thao bất tuyệt, vô cùng tức giận.

A, cô giáo lại công kích cá nhân, xã hội hài hòa đâu phải như thế này, vậy là, đồng chí Tô Tố vô cùng phần nộ, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Chiếc bàn bị đập vang lên tiếng bụp bụp : “Đó là ai, không có chuyện gì lại đạt điểm cao như vậy?”

“Em làm như tôi bịa chuyện vậy, Lương Lượng Cường lớp bên cạnh đạt được 145 điểm, hôm nay tôi vừa chấm điểm xong.”

Hả? Dám góp phần trong việc làm nền cho sự thiếu năng lực của mình, loại người này cần phải diệt khẩu.

Tô Tố bóp cổ tay, ngày mai sẽ làm thịt tên tiểu nhân này, sớm cũng đánh, muộn cũng đánh, phải đánh cậu ta thành 45 điểm. Nhịn xuống những giọt nước mắt trong lòng, đồng chí Tô Tố nắm chặt hai bàn tay, bị phần chất chứa trong lòng hóa thành động lực, ngay tức khắc tháo một chiếc giấy ra, nhìn vào tờ giấy trắng có ghi tên Lương Lượng Cường điên cuồng đập bồm bộp.

Bắt đầu từ ngày đó, bạn học Lương Lượng Cường rất vinh dự trở thành nỗi đau trong lòng bạn học Tô Tố lớp 6, ai dám nhắc đến cậu ta, cô liền giết tất bất luận tội.

Hôm tổng vệ sinh cả lớp, bạn học Tô theo thói quen giành lấy cái cửa sổ không có kính, lau rất hăng say.

“Tô Tố, kẻ thù trời sinh của cậu kìa” Thúy Ti chọc xuyên tấm kính chỉ vào một bóng người cao cao.

Hả? Ở đâu? Ở đâu vậy? Tô Tố trực tiếp thò nửa đầu ra từ ô cửa sổ không có kính, răng lợi nghiêng lại kéo kẹt kẹt. Dáng đi của cậu ta rất thẳng, hóa ra mỗi ngày đánh tên tiểu nhân ấy coi như uống công vô ích rồi.

“Lượng Cường, bài thi một trăm câu trắc nghiệm vật lí của cậu này.”

“Tốt quá, cảm ơn cậu nhé.”

Quay đầu lại cười một cái...trăm người mê, Tô Tổ kinh ngạc suýt chút nữa ngã từ cửa sổ xuống. Đó là gì vậy, lại kinh động đến cả trời và người, nhìn đáng về người ta kia, mắt ra mắt, mũi ra mũi.

“Tớ muốn theo đuổi hần” bạn học Tô Tổ mạnh mẽ ngắn gọn đưa ra quyết định.

“Hả? Tô Tổ, cậu không đánh tiểu nhân nữa à?”

“Đánh, đổi lại thành đánh cô giáo A” quá không hiểu chuyện rồi, cô giáo tại sao lại không suy xét tương mạo của bạn học Lương chứ, phí phạm của trời, báu vật của nước như thế này tự nhiên lại trở thành mục tiêu công kích. Giáo viên A, cô quá không có đạo đức của nhà giáo rồi.

Vậy là, mùa xuân đã đến, chim đã hót vang, bạn học Tô Tổ đã biết yêu rồi

15. Chương 15

Kế hoạch tác chiến tập 1, ấn tượng đầu tốt đẹp.

Sáng sớm ngày hôm đó, bạn học Tô thức dậy khi trăng sao vẫn còn trên bầu trời, đến lúc chỉ còn lại mặt trời đang từ từ mọc lên liền chặn bạn học Lương ở đầu ngõ gần trường.

“Bạn học à, chúng ta nói chuyện đi” một chân đạp tường, một chân chạm đất, bạn học Tô trình diễn đáng về mà mình cho là hợp nhất

“Bạn... bạn muốn làm gì?” tiểu mã nam run lên như bị trúng gió.

“Bạn học à, chúng ta nói chuyện đi” Sách viết đối xử với mã nam phải nhẫn nại một chút, Tô Tổ, mi là người đang yêu, mi phải kiên trì.

A...a....a...Tiểu mã nam hét lên vô số tiếng hét chói tai, một phen đẩy bạn học Tô đang ngồi trên xe đạp ra, phóng xe đi với tốc độ bão táp dữ dội.

Nước mắt đầm đìa, Tô Tổ hét lên, nhất định phải trừng trị chiếc xe đạp kia mới được, nhất định phải thế.

Kế hoạch tác chiến tập 2, phá hỏng xe đạp.

Bà nó chứ, ai đó có thể nhắc cho cô biết nhỏ van xe sao lại có tiếng kêu to như vậy không. Bạn học Tô nhìn đầu van xe trong tay, miệng chữ O kinh ngạc.

|||| Kinh động đến cả lũ chim cò với hải âu rồi.

“Em, em, em, chính là em, cô bé có mái tóc dài, tại sao lại nhỏ van xe của người ta hả?”

Không thể quay đầu, tuyệt đối không thể quay đầu, thời khắc sống chết thế này Tô Tổ quyết định nhắc chân, liều mình chạy.

Kế hoạch tiến hành đến đây vậy mà lại gặp phải trắc trở. Giờ chào cờ đầu tuần, đồng chí hiệu trưởng ngữ khí nghiêm trọng, sắc mặt bi thương, toàn thể học sinh kinh động đến mức tự mình mặc niệm 3 phút.

Thầy nói: “Không ngờ ngày hôm qua lại có một nữ sinh tóc dài nhỏ van xe người khác ngay trước mắt tôi, thật là nhân phẩm đạo đức tối tăm, tư tưởng u ám.”

Ừm, ừm, ừm, gật đầu lia lịa, hiệu trưởng nói quả đúng. Bạn học Tô xoa xoa mái tóc mới cắt ngắn, nắm chặt tay, quả thật tối tăm, u ám hết mức, lẽ ra phải dùng dao rạch lớp xe cậu ta thì sẽ chẳng phát ra cái âm xì hơi thối tha kia.

Kế hoạch 2 hoàn toàn thất bại, đợi đến đầu ngày thứ 3, bạn học Tô Tổ đột nhiên đau khổ phát hiện, không ngờ bố mẹ bạn học Lương lại làm bảo vệ, vậy nên chiều chặn đường cũng coi như thất bại. Giờ bắt buộc phải tính kế lâu dài, đấu trí đấu dũng, Tô Tổ ta đây mạnh nhất.

Kế hoạch 3, gửi thư tình.

Ngày hôm đó, lớp 5 được học chung với lớp 6.

“Bạn học à, chúng mình nói chuyện đi” bạn học Tô vui mừng khôn xiết, dứt khoát nhào đến.

“Bạn muốn làm gì?” a ha, hóa ra mĩ nhân gào thét là cái dạng này.

“Tớ, tớ, tớ muốn ngâm thơ tặng bạn.” Con mắt Tô Tớ đảo đi đảo lại, thực ra trong giờ hóa học không thích hợp để ngâm thơ tình, đặc biệt, giáo viên môn hóa còn là một người bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo.

Ngâm không được, có thể viết, bạn học Tô múa bút thành văn, soạt soạt soạt :

“Phía đông mặt trời mọc, phía tây mưa,

Đạo thị vô tình khước hữu tình (nói là vô tình nhưng thực ra lại có tình ý)”

Đột nhiên một đám bạn học vây quanh, nhìn đi nhìn đi, đây chính là tinh hoa của cổ nhân Trung Quốc đó.

Đột nhiên, bạn học Lương cao giọng khóc nức nở, bịt chặt miệng, khóc như hoa lê trong mưa (*), “Bạn sao có thể giở trò lưu manh như vậy...”

(*) chỉ người đẹp đang khóc

Hả, trình độ này liền được gọi là lưu manh rồi sao? Bạn học Tô lần nữa chấn động.

“Tô Tớ, em đang làm gì vậy?”

Thầy à, thầy có thể dừng rít lên như vậy được không, khó nghe quá đi mất.

Mắt nháy nháy, bạn học Thúy Ti lập tức ngấm hiểu trong lòng, ngón tay út vung lên, bạn học Tô lập tức che mắt hét lớn: “Gay rồi, gay rồi, Axit Sunfuric bắn vào mắt rồi.”

“Thưa thầy em đưa bạn đi phòng y tế ạ.”

Bạn học Thúy một phen nhào qua, cắp lấy bạn học Tô rồi bỏ trần thế. Hai người đã đi rất xa rồi, thầy giáo hóa học mới tỉnh lại, cầm ống nghiệm trên bàn lên nức nở “Đây đâu phải Axit Sunfuric, học trò Tô, đây là cồn mà!” Nước mắt thầy tung hoành, trốn học không được gấp, đạo cụ nhất định phải phân chia rõ ràng, như vậy là quá xỉ nhục trình độ chuyên môn của giáo viên môn hóa rồi.

16. Chương 16

Từ đó, bạn học Lương cứ nhìn thấy Tô Tớ là mắc bệnh khó thở, thân trên môi run cầm cập, thân dưới hai chân không ngừng co giật .

Mỗi lần cậu ra vào trường học, ba mẹ thầy cô đều không rời nửa bước. Mặc dù bạn học Tô Tớ không được như ý muốn nhưng vẫn kiên trì không mệt mỏi, cứ thế cho đến ngày lễ tốt nghiệp.

Ngày đó, một sự việc chấn động hơn nữa đã xảy ra.

Bạn học Lương đã bị tố tình. Sao cơ, không phải, không phải Tô Tớ, người lòng dạ Tư Mã Chiêu (*) như bạn học Tô, ngay đến người đi đường cũng biết.

(*): Thời xuân thu, khi Ngụy đế Tào Mao tại vị, đại tướng quân Tư Mã Chiêu quyền âm mưu cướp ngôi nhà Ngụy. Một lần Tào Mao tức giận nói với các quan đại thần : “Lòng dạ Tư Mã Chiêu, ngay đến người đi đường cũng biết”. Ý chỉ người có dã tâm vô cùng rõ ràng, mọi người ai nấy đều rõ.

Người tố tình là một người khác.

Người tố tình là một “Tam nương liễu mình” (*), một trong những nhân tài, tám gương cho tất cả các cấp học.

(*): tên 1 bộ phim cổ trang võ hiệp, nhân vật chính là Tôn Tam Nương, vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, đến tuổi cập kê có bao nhiêu người xếp hàng mà không chịu gả vì muốn báo thù ẹ. Tam nương liễu mình thường dùng để chỉ người cứng đầu, kiên trì, chuyên cần, điển hình là ca sĩ Thái Y Lâm.

“Lương Lương Cường, tớ thích bạn.”

Lời thoại đó là của tôi chứ, đôi mắt bạn học Tô sương khói dày đặc, mây mù cuồn cuộn.

“Tớ... tớ... mẹ tớ không cho tớ yêu sớm” ánh mắt bạn học Lương như có như không liếc liếc Tô Tổ.

Hoóc-môn của bạn học Tô Tổ bỗng chốc bùng nổ.

Mẹ của người ta không cho phép, mẹ người ta không cho phép đó, nghe thấy chưa, đây là trường hợp bất khả kháng đó. Không kìm lòng nổi, Tô Tổ đồng cảm liếc nhìn “Tam nương liễu mình” thoáng cái mặt mày ủ rũ.

Thúy Ti từng nói: Tam nương liễu mình này, xấu thì xấu đi, một năm bốn mùa xấu cùng một kiểu còn được, ít nhất nhìn còn quen mắt, xấu thành thói quen. Đẳng này ngày nào cũng thay đổi kiểu tóc, không dễ gì mới quen được kiểu tóc ngày hôm nay của nhỏ, ngày mai lại phải tiếp tục chịu đựng một hình dạng xấu xí khác, đúng là một nhân vật bi thảm trong bi kịch.

Như vậy có thể nói, bản thân mình vẫn chưa phải là bi thảm nhất.

Kết quả học tập sắp được công bố, bạn học Tô nhin không được lại gọi một cuộc điện thoại.

“Bạn học Lương à, hay ngày mai chúng mình cùng lên miếu quan âm dâng hương, nói không chừng thành tích học tập sẽ rất tuyệt đó.”

Im lặng, vẫn là im lặng, phải đến rất lâu sau mới có tiếng nói yếu ớt từ trong điện thoại phát ra: “Xin lỗi, bạn học Tô, nhà tớ theo đạo Thiên Chúa, không thể dâng hương được.”

Mê tín đúng là hại chết người, bạn học Tô nước mắt giàn giụa khóc mãi không thôi, thật không nhân đạo chút nào, thế giới giờ đây bình đẳng, tại sao chúa Giê-su cứu thế và Ngọc Hoàng đại đế lại không đặt quan hệ ngoại giao chứ.

Đả đảo tư tưởng mê tín, Đảng Cộng sản Trung Quốc muôn năm.

Chuyện cũ chẳng kham ngoảnh lại dưới trăng trong (*).

17. Chương 17

“Sau đó thì sao?” Sếp lớn vẫn chưa thỏa mãn, tay chống má, mặt mày hớn hở.

Không có thiên lí chi hết, chẳng lẽ trái tim của lũ tư bản đều làm bằng thép sao. Đồng chí Tô hãy còn rầu rĩ, ánh mắt mịt mù, răng nanh nhỏ cắn cắn ngón trỏ của mình, lẽ nào, Boss à, anh không có một chút gì thương hoa tiếc ngọc sao ?!!!

“Thêm một Tiramisu (1), ngay cả mối tình đầu tiếp theo tôi cũng sẽ kể cho anh.” Mẹ nó, không cần mặt mũi chi hết, dứt khoát một lần phơi bày cho hết. Đồng chí Tô nắm chặt tay, ai bảo mình thuộc tầng lớp sơ cấp của chủ nghĩa xã hội chứ, cứ việc phơi bày một chút đời tư có lợi cho việc giành thắng lợi của xã hội bậc trung, có lợi cho việc giải quyết vấn đề ấm no, có lợi cho việc xây dựng xã hội hài hòa. Ừm ừm, Tô Tổ gật đầu lia lịa.

“Phê chuẩn” tinh thần sếp tổng Phú Hắc ngay tức khắc trở nên phấn chấn, ánh mắt .

Ánh mắt Tô Tổ mơ màng, tay trái nắm chặt Tiramisu, tay phải cầm Black Forest (2), phải trái mỗi bên ngoạm một miếng, một lần nữa chìm vào hồi ức.

~~~~~
~Mối tình thứ 2 của Tô Tổ.

Sau lần cảm nắng đầu tiên 3 năm lẻ 6 tháng, bạn học Tô đã nhắm được mục tiêu mới.

Sự việc bắt đầu như thế này.

“Tô Tổ à, tối nay có buổi họp lớp cấp 2, cậu nhất định phải đến đó~~.”

Hả, Tô Tô nhắc ngược điện thoại, mắt ngái ngủ, đầu gật gù giống như gà mổ thóc : “Tớ không đi, tớ còn phải ngủ” vuốt vuốt tóc, không ngờ vẫn còn mùi dầu thơm trên tóc, ọe.

“Cậu không đến thì lấy ai tạo không khí chứ, chúng tớ biết nhìn ai xấu hổ đây” từ trong điện thoại phát ra tiếng hét kinh thiên động địa.

“Không đi, tớ nhất quyết không đi” lại không phải là biểu diễn, tại sao phải bán rẻ tiếng cười chứ.

“Tô Tổ, trong số những người đến tham dự thế nào cũng có trai đẹp, đến lúc đó cậu có thể giả vờ say rượu, chắm mút được gì đó.”

Hả? Có trai đẹp dễ sờ mó sao, Tô Tổ lập tức tỉnh ngủ, tóm lấy điện thoại: “Thúy Ti, thời gian, địa điểm.”

Đầu kia điện thoại cũng vô cùng hưng phấn: “Tô Tổ, ghi lại này, quán Karaoke XX, giờ X phút X” F*ck, lại còn tính chính xác đến từng phút nữa.

Gội đầu, xịt nước hoa xong, đồng chí Tô khí thế hùng hục, không đi sờ mó người ta một lượt, mình mới là đấng đở hơi vô nhân đạo.

Lúc đến phòng hát Karaoke thì hình như đã bắt đầu gào thét rồi, Tô Tổ nhìn trước ngó sau, mãi vẫn không thấy Thúy Ti đâu cả, hừ, cái gì mà người khờ xướng chứ hả?

Mặc kệ cậu ta, cứ uống rượu trước đã. Nốc 3 cốc rượu vào bụng, mặt Tô Tổ mơ hồ đã bắt đầu nóng lên, một phát đoạt lấy mic từ trong tay vị huynh đệ đang vui vẻ gào thét nào đó, một chân dẫm lên bàn trà nhỏ, đồng chí Tô Tổ hào hùng hét lớn: “Cho tôi chọn bài Rượu ngày mừng 9 tháng 9.”

Trong phòng lập tức trở nên im lặng, cả một đám người há mồm tròn mắt nhìn vào hình ảnh dũng mãnh của Tô Tổ.

“Cô ta là ai vậy?”

Hả, ăn cũng ăn rồi, uống cũng uống rồi, gào thét cũng đã sẵn sàng, Tô Tổ đột nhiên tỉnh rượu, phát hiện bạn bè cấp hai biến hóa kinh hồn, vậy mà lại không có ai nhảy vô phụ họa như trước đây.

Họ Tô nào đó hóa đá.

“Là tôi dẫn cô ấy đến” bị cánh tay to nắm chặt, Tô Tổ thiêu chút nữa không kịp hít một hơi.

Đôi mắt điều hâu, tốc độ của báo, sức mạnh của gấu, người này chính là cảnh sát trưởng Bravestarr (3) đây mà. =|||

“Hả, Chân Phiên Cháp, đây là bạn gái cậu đưa đến sao?” mọi người xung quanh phát ra những tràng cười lớn.

Đôi mày lá liễu của Tô Tổ giật rồi lại giật, cuối cùng phát hiện ra một điểm, đi nhầm phòng rồi. Mình đúng là đồ đở hơi vô nhân đạo mà.

Say rượu sờ mó trai đẹp, phút chốc đã đổi thành bị trai đẹp sờ mó, quả đúng là không phải điều mà người bình thường có thể buồn phiền được.

Thế là đồng chí Tô nào đó cầm mic lên, hát bài Rượu ngày mừng chín tháng chín N lần, ca hát một mạch cho đến khi các đồng chí trong phòng biến sắc, nghe đến nôn mửa, mạnh liệt yêu cầu Tô Tổ xuống đài, đồng chí Chân Phiên Cháp mới cấp lấy Tô Tổ nhanh chóng rút lui khỏi phòng. Cô hát nhiều như thế khiến các đồng chí tham gia cuộc hội họp long trọng lần này nội trong một tuần tới rong đầu vẫn không ngừng xuất hiện và vang lên lời bài hát Rượu ngày mừng 9 tháng 9.

18. Chương 18

Phiên Cháp – một con người mạnh mẽ khiến người khác phải sụp đổ!

Tô Tổ cuối cùng cũng nhận thức sâu sắc được điểm này, tận mắt thấy anh ta có thể đuổi được 3 chiếc xe taxi, hét dọa được 6 xe mazda, nuốt nước bọt, Tô Tổ cuối cùng đành quyết định đối mặt với vẻ mặt nghiêm hình bức cung của đồng chí Chân Phiên Cháp.

“Tên của em?”

“Họ Nghe tên Khiết Khiết.”

Xin đừng hỏi họ tên của tôi, cái câu chuyện ô long mất mặt ấy, hãy để nó chôn vùi sâu trong kí ức đi. Trái tim họ Tô nào đó nhỏ máu.

“Làm thế nào mới gặp được em?” anh chàng đẹp trai tay dài chân dài, khi khoanh tay lại có một vẻ điệu khác lạ.

“Đại học XX, khoa kinh tế đối ngoại.”

Xin đừng hỏi tôi từ đâu tới, kiên quyết không thể bỏ học Đông X được, hai tay nắm chặt, Tô Tổ ý chí kiên định.

“Phương thức liên lạc?”

Toi rồi, thôi thì lấy số điện thoại của tổng đài phục vụ khách hàng điện thoại di động cho anh ta vậy. Tô Tổ nhanh chóng nói ra một dãy số, Chân Phiên Cháp tươi cười rạng rỡ, động tác nho nhã móc di động ra bấm số.

“Tôi tìm Nghe Khiết Khiết.”

Mẹ nó, không có thiên lý chi hết, sao lại để anh ta gọi được cơ chứ.

“Cô ấy vẫn chưa đi làm.”

Đúng là số phận cứ chớ, không ngờ lại có một bà chị nào đó tên Nghe Khiết Khiết thật. Tô Tổ sờ sờ khuôn mặt cứng đờ, quyết định ngày mai nhất định phải đi mua xổ số mới được.

“Được rồi, thứ hai tôi sẽ gọi cho em.”

Nhấn nhin, cơ mặt co rút, khóe miệng giật giật, một phen mở cửa xe taxi, Tô Tổ thấp giọng nói: “Bác tài, lái nhanh một chút, tốt nhất là nhanh như máy bay đi.”

19. Chương 19

Ba tuần sau, bạn học Tô Tổ đột nhiên phát hiện trên tấm bảng nhựa trước tòa nhà kí túc xá nữ ghi hàng chữ “Nam sinh và chó không được phép vào” có treo một bức thư pháp to. Với thị lực hai mắt gà mờ, Tô Tổ chỉ có thể nhìn được đại khái, màu đỏ kết hợp với xanh lá, quả nhiên ... rất được, rất mạnh mẽ.

Bạn học Thúy Ti cực kì kích động, tưởng như nước mắt giàn giụa.

“Tô Tổ, bây giờ cậu thật là hot à nha.”

Cái gì?

“Cậu xem xem, tác phẩm thư pháp kia tốn bao nhiêu tiền hả? 1 mét 13 tệ, lại còn là thuê thủ công, thật là lợi hại nha.”

Gì cơ ?

“Tình huống gì vậy?!!” chẳng lẽ mình lại được chương trình tìm kiếm ngôi sao phát hiện, có mặt trên tạp chí chuyện phiếm ư ???

Look, mời xem, Thúy Ti trình diễn tư thế mẫu, một tay chỉ lên trời. Tô Tổ mắt tròn trừng trừng đeo kính lên, không ngờ lại là....

Bạn học Tô Tổ, tôi- yêu- em!

Chữ đỏ gạch chân xanh lá, đẹp đến chói mắt!

Bạn học Tô Tổ, mi không thể tức giận được, đây chỉ là một thử nghiệm ý chí của mi mà thôi.

“Tô, nhiều màu sắc nhiệt huyết vậy, là anh nào đã ca tụng công đức cho cậu vậy?”

Mẹ nó, kẻ mù màu nào đã làm ra cái thứ này, bắt được nhất định phải cho hắn ta lỏa thể thị chúng, Tô Tổ gào thét trong lòng.

Kẻ lỏa thể thị chúng thì không bắt được, đợi đến hoàng hôn bạn Tô lại nhận được một cú điện thoại không thể tưởng tượng được.

“ A.....” không hề ngoại lệ, lại là một tiếng hét chói tai, “ Tiểu Tổ à, mẹ già này tại sao lại không biết con có quyết tâm muốn kết hôn vậy.”

“Sao cơ, mẹ à, mẹ không phải mắc chứng co giật rồi chứ ?”

“Muốn chết à, mẹ con vẫn còn là thiếu nữ, còn cách xa cái tuổi mắc chứng co giật” lại thêm một tiếng chói tai: “Tổ à, có phải con có bạn trai rồi không?” đột nhiên nói lưu loát tiếng phổ thông, điều này chứng tỏ đồng chí mẹ già thực sự kinh hoàng rồi.

“Không có, con tuyệt đối không có” trạch nữ thì không dễ dàng sa chân vào lưới tình đâu mẹ à.

“Gặp được ai tốt thì phải biết nắm chắc, cái cậu Chân Phiên Cháp hôm qua cũng không tệ lắm.”

“Chân Phiên Cháp?!!” Anh ta làm sao mà biết được số điện thoại nhà mình?

Vừa cúp cuộc điện thoại kì dị, lại nhận được một tin nhắn kì cục, quả nhiên trước sau tiết thanh minh không hề thái bình. (trước cơn giông bão trời thường im ắng lạ kì)

“Tô Tổ, bạn có thư nè” một phong thư to đùng được ném trước cửa sổ gần chỗ Tô Tổ, mọi người cũng tiến lại gần, Thúy Ti mang về mặt của kẻ lắm chuyện nói “Tô, dày như thế này, không phải là thư tình chứ.”

Đúng là miệng quạ đen, Tô Tổ mắt tròn trừng hết mức, một tay xé mở phong thư, quả đúng là thư tình, ừm, lại còn 1 kiểu chia làm 2 phần, một phần tiếng anh, một phần tiếng trung, thật là cẩn thận nha.

“Lại còn có một tấm ảnh chân dung nữa” Thúy Ti cướp nhanh một bước, túm lấy tấm ảnh, thở một hơi dài, về mặt khó có thể tin được : “Tô, không ngờ lại là một mỹ nam à nha.”

A, đâu nào, đâu nào, Tô Tổ một phen chạy qua, anh trai trên tấm ảnh trông mặt rất quen, tiến lại gần nhìn một cái, không ngờ lại là cái tên Chân Phiên Cháp kia.

20. Chương 20

Tấm ảnh được chuyển đến đến ngày thứ 7 bạn học Tô Tổ rút cuộc cũng sụp đổ. Nhịn không được liền gọi điện cho bạn học Tiểu Chân “Bạn học Chân Phiên Cháp, có thể gửi cùng một bức chân dung đến tận 7 ngày được không?” Nước mắt lưng tròng, bạn học Tô nhìn bức ảnh liền muốn bùng nổ đè chết người.

“Tô, em không thích sao? Vậy tôi sẽ chụp lại ảnh chân dung khác nha.”

...

Công việc khai thông thật quá mức khó khăn, những kẻ kém cỏi thì vẫn tồn tại, đồng chí Tô Tổ à, mi nhất định phải cố gắng trụ vững mới được.

“Anh còn dám gửi ảnh chân dung nữa tôi liền cáo buộc anh tội quấy rối.”

...

Lần này đổi lại thành đồng chí Chân im lặng, phía bên kia điện thoại tu tu tu, rất lâu sau vẫn không có âm thanh nào được phát ra.

“Tôi hiểu rồi.” Dứt khoát không chút do dự, điện thoại ném qua một bên vang lên tiếng “cộp”.

Rút cuộc cũng có thể khoan khoái thoải mái rồi, buổi chiều, Tô Tổ bèn đi thư viện. Đang xem sách đến mức hăng say thì tiếng nhạc điện thoại vang lên: “Kính chào Mao chủ tịch vĩ đại.” Thanh âm vang dội, chấn động đến toàn bộ người xung quanh, không ngờ âm thanh thô của đồng chí Tiểu Giang lại vang lên.

Soạt, toàn bộ người trong thư viện cùng chăm chăm nhìn về phía Tô Tổ, bạn học Tô vừa gượng cười vừa vẩy tay ra hiệu “Chào các đồng chí, các đồng chí vất vả rồi.”

Tô Tổ chạy thẳng một mạch đến nhà vệ sinh.

“Tô Tổ, em hôm nay thật là đẹp, màu hồng đào rất hợp với em đó.” Hả? Cảnh sát trưởng Bravestarr đã tái xuất giang hồ rồi sao???

Bạn Tô cúi đầu, hết nhìn lại ngó màu hồng đào của mình, điện thoại để gần tai “Anh đang ở đâu? Sao lại biết tôi đang mặc gì?”

“Hahahaha” người kia cười giống như tên nam phối hạng ba đang phát cuồng “Tôi còn biết em hôm nay đầu bù tóc rối, rất đẹp mắt à nha.”

Vô cùng phần nộ, Tô Tổ nhìn trái phải ngay cả một bóng người cũng không có, luồng khí lạnh lập tức “vù vù vù” bao lấy toàn thân.

“Anh đang ở đâu?” Tô Tổ gào thét.

“Không nói cho em.” Cạch một tiếng, đầu bên kia liền cúp máy.

Bạn học Tô nắm chặt điện thoại, vẻ mặt khủng bố, đây không còn là vấn đề quấy rối nữa, nhất định là phim kinh dị chính quốc rồi.

Cứ như thế như thế cho đến ngày thứ 5, Tô Tổ đã quen rồi trở thành tự nhiên.

“Tô, em hôm nay thật đẹp.” Đây là màn mở đầu.

“Màu XX rất hợp với em.” Vẫn không thay đổi, lời thoại thứ hai tiếp diễn.

“Anh rút cuộc, con mẹ nó, đang ở đâu?” Đây chính là câu trả lời mỗi ngày, trải qua hoảng sợ, chán ghét, tê liệt, đến giờ đã thành quen.

“Không nói cho em.” Cạch một tiếng cúp điện thoại, đây là màn kết thúc cuộc hội thoại.

Thúy Ti vẻ mặt ngây ngất, tay nhỏ chỉ chỉ, “Tô, thật là Man à nha, mình chính là rất thích loại này đó, tình yêu thật là khó hiểu làm sao.”

Hừ, Tô Tổ sụp đổ, ý chí sắt thép cuối cùng cũng bắt đầu rạn vỡ.

21. Chương 21

ự tình phát triển nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Bạn học Chân Phiên Cháp sau khi mất tích hai tuần lễ liền rút cuộc chân thân đã xuất hiện trên giang hồ.

Ngày hôm đó lên lớp như thường lệ, bậc thềm trong phòng học chật kín đầu người. Bạn học Tô vì đêm hôm trước ngủ muộn, đang khom lưng tính chui từ cửa sau vào tìm chỗ ngồi, đột nhiên sấm nổ trời quang kinh động đến mức lòng can đảm của bạn Tô toàn bộ đều rạn nứt.

“Tô, tôi nhìn thấy em rồi, đừng trốn nữa.”

Mẹ nó, lại còn dùng cả microphone nữa chứ, thầy à, thầy không phải bị mộng du rồi chứ.

“Tô, tôi có lời muốn nói với em” hơn một trăm con người nhiệt huyết sôi trào cùng nhau quay đầu, ánh mắt bắn thẳng về phía bạn học Tô Tổ.

Tô Tổ ngẩng đầu tìm kiếm hình bóng thầy giáo đang giảng bài, thì ra lão thầy với khuôn mặt như đồng phân đang đứng cạnh bạn học Chân Phiên Cháp.

“Tô, tôi thích em, bất kể em có đồng ý hay không đi chăng nữa, tôi vẫn đứng ở chỗ suối phun phía trước đội em.” Cạch, micro bị quăng lên trên bục giảng, âm thanh tu tu gây chấn động màng nhĩ.

“Tô, anh ấy thật là Man à nha, mình thích rồi đó.” Thúy Ti trưng ra vẻ mặt giống như hôn mê mất đi tri giác.

Vậy nhường cho cậu đó ==|||... Con bà nó, Tô Tổ hai tay bóp chặt, nước mắt nước mũi tùm lum. Khi nào về nhất định phải đốt ít tiền giấy, gần đây mình gặp phải quỷ rồi.

Người muốn rơi nước mắt tuyệt đối không chỉ có một mình bạn học Tô Tổ, vị giáo sư nào đó đứng trên bục giảng nắm chặt micro, rất lâu sau vẫn không thể mở miệng nói chuyện “Các bạn học à, tôi cảm thấy quá mức chấn động rồi —.”

Miệng thầy run rẩy giống như bị trúng gió, thật là một vị thầy giáo tình cảm phong phú, khéo mắt Tô Tổ ước ướn, đồng chí thầy giáo à, em cũng rất chấn động đó.

“Thật quá mức chấn động.” lặp lại lần thứ hai.

“Thật quá mức chấn động.” ...

“Vì vậy, bạn học Tô kia, em không cần theo học môn học này nữa.”

Hả? Lê nào vị giáo sư nào đó đã bị mối tình thuần khiết làm cho cảm động rồi? Tô Tổ mắt sáng lấp lánh như sao.

“Đợi đến đợt sau em học lại đi.”

...

Bộ phim kinh dị rất cuộc thăng cấp rồi, phim kinh dị chính quốc thăng cấp thành phim kinh dị Châu Á – Thái Bình Dương. Tô Tổ ôm cánh tay đau đớn rơi lệ, đếm ngón tay tính học phần, mẹ nó, học lại phải đóng nhiều tiền lắm đó.

22. Chương 22

Bởi vì phải học lại nên ngay cả sinh nhật bản thân cũng không vực dậy nổi tinh thần của bạn học Tô Tổ.

“Tô, mau nhận lấy.”

Cái túi thủ công truyền thống với 3 màu đỏ, trắng, xanh (1), phía bên trên có thắt một kiểu nơ bướm không biết thuộc loại nào, dán một hàng chữ “Sinh nhật vui vẻ.”

Thần thánh phương nào, ngay cả sinh nhật bản thân cô cũng dò la ra được.

Sờ sờ cái bao nóng hổi, vẫn còn có chút cảm giác, bạn học Tô Tổ bỗng chốc sờn tóc gáy. May mà bản thân đang đứng trước kí túc xá nữ, nếu như chỉ có một mình cô, món quà kỳ dị như này tuyệt đối không thể nhận.

Tô Tổ run lấy bầy, vừa mở ra thì có một người đàn ông nhảy ra từ bên trong, hét lớn :“Surprise”.

Quả nhiên là vừa kinh vừa hỉ, bạn học Tô vẫn chưa kịp hít thở liền ngã thẳng đơ trên mặt đất, nửa ngày sau mới xoa xoa ngực lấy lại không khí, thật quá mức kinh dị mà. Phim kinh dị lại thăng cấp rồi, aaaa, Tô Tổ gào thét, lại thăng cấp nữa rồi. Từ phim kinh dị Châu Á – Thái Bình Dương phát triển thành phim kinh dị quốc tế, lão đảo lão đảo, họ Tô nào đó chính thức sụp đổ.

“Bạn thân à, anh rất cuộc thích gì ở tôi chứ, tôi thay đổi không được sao ?”

Sụp đổ rồi lại sụp đổ, không thể trở nên biến thái trong lúc sụp đổ được, nhất định phải trở nên lợi hại hơn.

“Em chỗ nào tôi cũng thích cả, tôi chính là rất thích em.” Bạn học Chân vẽ mặt si mê nói. OTZ (2)

“Anh vô tình, anh hung ác, anh vô cớ gây sự.” sụp đổ đến mức cực điểm, họ Tô nào đó bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Vậy em thì không vô tình??? không hung ác??? không vô cớ gây sự?? Ngay cả chút cơ hội cũng không dành cho tôi.” Họ Chân nào đó bày ra vẻ mặt vô tội.

“Tôi vô tình chỗ nào? Hung ác chỗ nào? Vô cớ gây sự chỗ nào!? Tôi chỉ không thích anh thôi” Tô Tổ la hét gào thét.

“Em không vô tình chỗ nào?? không hung ác chỗ nào?? không vô cớ gây sự chỗ nào?? Tôi vì em mà phải bỏ học N ngày rồi.”

“Tôi cho dù vô tình, hung ác, vô cớ gây sự đến mức nào đi nữa cũng không bằng được anh vô tình, hung ác, vô cớ gây sự. Không ngờ anh lại khiến tôi phải học lại môn học kia, số tiền rất lớn đó.” Tô Tổ hai tay ôm đầu hét lớn.

“Tô, em không thể hận tôi, không thể vì tôi yêu em như vậy mà hận tôi.” Ngay cả lỗ mũi của Nhĩ Khang (3) cũng không thể phồng to bằng tên họ Chân nào đó, thế nên lời kịch của bà Quỳnh Dao chui ra từ miệng của tên Chân kia càng trở nên buồn nôn.

Quỳnh Dao à, mình cũng biết đó nha. Thúy Ti đứng ngoài quan sát không kiềm chế nổi niềm hưng phấn, rốt cuộc nhịn không được rú lên một tiếng xen vào “Tớ biết anh ấy yêu bạn yêu đến mức đau khổ, tớ cũng biết bạn yêu anh ấy yêu đến mức đau đớn.”

Bà Quỳnh Dao à, lời kịch của bà quả nhiên là vô cùng bá đạo, câu này vừa thốt ra, xem ai dám tranh đấu.
==||| Sụp đổ, lăn lộn rồi lại gào thét.

“Im miệng!” Tô Tổ cùng Chân Phiên Cháp hiềm có được lần tâm linh tương thông, cùng nhau quay đầu, bắn ánh mắt giết người về phía họ Thúy nào đó.

Cuối cùng món quà sinh nhật đã hạ màn dưới sự sụp đổ của bạn học Tô.

Nửa đêm gió lạnh từng đợt ủa vào, điện thoại của người họ Tô nào đó bất chợt rung dữ dội “Trung với Mao chủ tịch, trung với Đảng, Đảng là cha mẹ ta, ai dám nói Đảng không tốt, lập tức cho hắn gặp Diêm Vương.”

Toàn bộ kí túc xá cùng nhau ra sức cảm phần, đập ván giường gào thét :“Tô Tổ, tắt ngay mấy câu nhại lời Mao chủ tịch của cậu đi.”

Nước mắt lưng tròng, các cậu thật không có tinh thần giác ngộ chi hết, bạn học Tô cuộn cuộn chần, ấn nút nghe máy.

“Tô Tổ, Nam Kinh hồ nào lớn nhất ?” Lại nữa rồi, lại nữa rồi, huynh đệ à, hôm nay là tiết thanh minh đó.

“Hồ Huyền Vũ.”

12 giờ, anh ta muốn làm gì chứ? Vô số vạch đen xuất hiện trên người Tô Tổ, trải từ đỉnh đầu đến tận gót chân.

“Được, được, vậy tôi sẽ đi hồ Huyền Vũ.” Cách một tiếng liền cúp máy.

Im lặng hồi lâu, họ Tô nào đó rốt cuộc hoàn toàn sụp đổ, đầu va vào vách tường vang lên tiếng “thùng thùng”. Mẹ nó, có để cho con người ta sống hay không, không thể ngờ được 12h đêm rồi anh ta còn đi dạo hồ Huyền Vũ.

Ôm lấy chăn, nhắm mắt được năm phút, rốt cuộc không chịu được lương tâm khiển trách, họ Tô nào đó quyết định mò đến hồ Huyền Vũ trong đêm khuya, giải cứu đồng chí Chân Phiên Cháp.

Đồng chí cách mạng, một không sợ khổ, hai không sợ chết, vững bước tiến lên phía trước.

(1) Giống màu vải bạt:

(2) Chữ orz bắt nguồn từ một icon của cư dân mạng Nhật Bản, xuất phát từ hình ảnh một người cúi đầu, chống tay quỳ xuống đất. Icon này được tạo nên vào năm 2004, sau đó được teen Đài Loan, Trung Quốc sử dụng, để diễn tả ý : “Trời ơi, tại sao lại như vậy?!” Từ lóng orz có nhiều biến thể, như: Or2, On_, Otz, OTL, sto, Jto,...

(3) “Hoàn châu cách cách” là tiểu thuyết lãng mạn của nữ nhà văn Quỳnh Dao. Các tác phẩm của bà đa phần tạo ra cảm giác “sến đến rụng rời” hoặc là “lâm li bi đát”, còn về mũi của Nhĩ Khang thì...xin mời tưởng tượng!

23. Chương 23

Gió mát đưa thư, trăng thu vô biên, ta nhớ người đẹp ngày dài tựa năm.” Tiếng la hét hết như tiếng quỳ. Có một tên điên đang ngồi bên bờ hồ Huyền Vũ, gật gù đắc ý, thấy Tô Tổ chạy hồng hộc đến, vui mừng

đến mức hai mắt híp cả lại “Tô, sao em lại đến đây vậy.”

Mẹ nó chứ, thật là muốn đánh cái thằng cha nửa A nửa C (*) này một phát..... Da mặt đồng chí Tô Tổ bắt đầu co giật.

(*) chính là B, dùng để chỉ người rất giỏi giang, lợi hại. Trong trường hợp này nó mang ý châm biếm có nghĩa gần giống như khen đều.

“Anh vẫn chưa nhảy hồ à?” Tô Tổ cảm thấy vô cùng hối hận vì sự giác ngộ cách mạng nhảy béc của mình.

”Không có” Bạn học Chân Phiên Cháp chỉ chỉ vào một bát vẫn thẵn sạch trơn trên sạp hàng, “Em trả tiền đi, tôi quên đem theo rồi.”

Đồng chí cách mạng một không sợ khổ, hai không sợ chết, nhưng ... mà... tiền này giữ lại là để nộp Đảng phí đó.

Tô Tổ run run móc túi áo, mặt còn đặng hơn hoàng liên “Bạn học Chân, tôi cũng không mang tiền, chỉ có tờ vé tháng xe buýt, có thể quẹt thẻ không?”

Bác gái đang nấu vằn thắn về mặt xem thường, quơ quơ cái thìa hét lớn: “Tôi cũng có xe riêng đấy, lấy cái thẻ xe buýt của cô làm cái gì?”

“Thôi bỏ đi, vẫn là để tôi trả tiền cho, lần sau ra ngoài nhớ mang tiền theo đó.” Chân Phiên Cháp thở dài một hơi, vung ra một xấp tiền lẻ.

Mất lời ra như mất cóc, Tô Tổ tức sùi bọt mép, giác ngộ cái thá gì chứ, không ngờ anh ta có tiền mà còn lừa gạt mình, đúng là thói đời đen tối .=

“Em đừng nhìn tôi như thế.” Bạn học Chân cười một cách ngây thơ “Tôi chỉ muốn nợ em chút tiền, dù ít dù nhiều cũng có thể có chút quan hệ với em, chí ít là về mặt trách nhiệm, cũng là một loại quan hệ”

Look, đúng là một tên khéo nói, nhìn tài sản của anh ta mà coi, còn có thể nói đến mức tình ý dạt dào thế này, quả là tên vô địch.

Trong bóng tối, Chân Phiên Cháp chấp tay sau lưng hướng về phía mặt hồ, “Tô, tôi không cam tâm.”

Lùi về phía sau một bước, đồng chí Tô Tổ bóp chặt ví tiền, khí vận đan điền, không cam tâm, không cam tâm cái quái gì chứ?

“Tôi là học sinh trao đổi sắp phải ra nước ngoài rồi, sau này tôi cũng không còn được nhìn thấy em nữa.

Vỗ tay vỗ tay, đồng chí Tô Tổ vô cùng phấn khích, tâm tình xao động chấn động trung khu thần kinh, “Tốt, rất tốt. Anh đi rồi, mỗi ngày tôi đều sẽ gửi ảnh chân dung của tôi cho anh.”

.....Trầm mặc trong phút chốc, Chân Phiên Cháp đột nhiên kích động, quay người 180 độ nhảy cẫng lên, xiết chặt tay Tô Tổ “Đừng gửi ảnh chân dung, chỉ cần gửi vài tấm ảnh áo tắm cho tôi là được rồi.”

Loại người này không cần nể mặt, thật là được đẳng chân lân đẳng đầu, mất hết cả hứng thú, Tô Tổ vẫy vẫy tay: “Đợi tôi chụp rồi sẽ gửi cho anh.”

Điều quan trọng là, bản thân cô từ trước đến nay vốn không biết bơi, lấy đâu ra cơ hội mặc áo tắm chứ. Hừ ~.

24. Chương 24

“Thật là không có mắt” tổng tài Phú Hắc đập bàn đứng dậy, long trọng phát biểu cảm nhận sau khi nghe kể chuyện. “ Xem ảnh áo tắm của cô không bằng tự mình mặc quần bơi rồi soi gương.”

Tuyệt đối là biểu tình nghiêm túc mà.

Người họ Tô nào đó bắt đầu buồn bực một cách trầm trọng, ngượng ngùng nhìn ngực của mình, mân mân miệng: “Sếp à, không phải có câu nói “lạc đà gầy còn hơn ngựa béo”(*) sao, quát chung quy vẫn là một loại quýt, bánh canh nhỏ đến cùng vẫn chắc hơn bánh đa.”

(*) Méo mó có hơn không.

Ánh mắt Phú Hắc lấp lánh, nhìn thẳng vào quýt vàng, bánh bao canh, rất lâu sau mới gật gật đầu “Lạc đà quả thật cũng quá gầy.”

...= =|||

Lại đến thứ 2, có một đồng nghiệp mới đến, làm về bên tiêu thụ, chưa thấy người đến đã nghe thấy tiếng: “Xin chào các chị em, sau này có gì xin mọi người giúp đỡ.”

Người đó cúi người 90 độ, làm cho Tô Tổ kinh động đến mức cảm thấy hoang mang. “Miễn lễ, miễn lễ” ái khanh bình thân, may mắn hôm qua xem là phim cổ trang nổi tiếng chứ không phải là “Thâm cung nội chiến”.

“Sau này tôi sẽ cùng công tác với chị rồi” rõ ràng là một nam nhân cao lớn thô kệch, ánh mắt lại có thể xum xoe đến mức long lanh mọng nước.

Đi chết đi, mình có già đến thế sao? Tô Tổ xoa mặt, biểu hiện sụp đổ.

“Tôi tên Bốc Diệu Liễm.” Cái cậu Tiểu Bốc này lại còn không biết quan sát sắc mặt lời nói của người khác nữa, ngón tay cậu ta tạo thành hình hoa lan chỉ (*) vênh lên trời.

(*) Giống như tay của Quan Âm Bồ Tát

Thật mất mặt, cái tên này quá được, quá mức mạnh mẽ.

Phụt, miệng Tô Tổ phun ra nước nóng, Bốc Diệu Liễm vươn tay xoa mặt, tiện thể ném ném, biểu hiện vui mừng “Là nước chanh, tôi thích uống loại này nhất.”

.....Tô Tổ trở nên trầm mặc, nước chanh à, sau này không thèm uống nữa.

Tổng bộ có một khách hàng lớn đến thăm, Boss Phú Hắc đành quyết định đi giá về tổng bộ.

Một đoàn người mặc đồng phục, hoành tráng đứng ở phòng chờ máy bay, Bạch cốt tinh cực kì vui vẻ nói: “Sếp à, anh có muốn các nhân viên của khu vực Hoa Đông chúng tôi cất cao giọng, hát một khúc ‘Đấu tranh mới giành được thắng lợi’ để tiễn anh không?”

Boss Phú Hắc tao nhã cười, ánh mắt nhìn về một hướng, nhìn đến nổi đồng chí Tô Tổ cảm thấy ớn lạnh, không đợi Tô Tổ phản ứng, đã thấy một ánh sáng màu xanh chớp qua.

Quay đầu lại lần nữa, thật là khó có thể chịu được.

“Trong lúc chán nản không khỏi cảm thấy sợ hãi, cho dù mất đi hi vọng, mỗi ngày mơ mơ màng màng...” dùng chất giọng Mân Nam (*) tiêu chuẩn, đồng chí Bốc Diệu Liễm ca hát với tình cảm dạt dào, tay cầm bút bi, phát huy ngay tại chỗ, hai mắt nhắm chặt, thanh âm trào dâng, trực tiếp làm cho Bạch Cốt Tinh nghe mà hốc mắt ngấn lệ, cánh tay vung lên: “Tô Tổ, múa một điệu đi.”

(*) Mân Nam: là một ngôn ngữ thuộc hệ ngôn ngữ Hán-Tạng được nói như tiếng mẹ đẻ ở miền nam của Phúc Kiến TQ.

... Quá mất mặt, quá hèn hạ, quá....

Thôi vậy, chúng ta đành phải cúi mình vì năm đấu gạo, nhảy đi thôi, chẳng nào hôm nay mình cũng mặc quần ống đứng.

Uốn gối, đứng thẳng, cánh tay nâng lên.

Bộp, bộp, bộp, bộp, boss Phú Hắc rất vui, vui vẻ vẫn không quên khích lệ 2 câu: “Rất tốt, trạng thái tinh thần rất được”

Ánh mắt như có như không liếc đến Tô Tổ, gật gật đầu “ Tô Tổ, ăn nhiều lên một chút, nuôi lạc đà béo lên.”

Nói xong, boss Phú Hắc vẫy tay rồi lên máy bay, để lại Tô Tổ đang hóa đá, hay tay ôm ngực, nước mắt giàn giụa.

25. Chương 25

“Bốc Diệu Liễm, vì sao tài liệu vẫn chưa được đánh xong” Bạch Cốt Tinh gào lên.

“Bởi vì chị Vương vẫn chưa đưa hồ sơ cho tôi” tôi vô tội.

Chị Vương tức giận, răng cắn chặt môi, hai mắt bắn ra lửa.

“Bốc Diệu Liễm, sao vẫn chưa photo tài liệu hả?” Bạch cốt tinh gần giọng.

“Bởi vì, chị Triệu đưa thiếu tài liệu” tôi vẫn cứ vô tội.

Chị Triệu giận điên người, hàm trên hàm dưới nghiền thành một, hai mắt lóe sáng.

... May sao, mình chỉ là hướng dẫn anh ta làm quen các bộ phận công ty. Đồng chí Tô Tổ âm thầm thở dài một hơi.

“Bốc Diệu Liễm, sao bây giờ mới gửi tài liệu đến” tiếng đập bàn cộc cộc, Bạch Cốt Tinh phát tiếng chữ bậy.

“Giám đốc Bạch, đó là do chị Tô vẫn chưa có thời gian đưa tôi đi khắp một vòng công ty, khu vực công tác tôi vẫn chưa quen lắm.” Tôi vẫn vô tội như xưa.

Quả nhiên vẫn phải , kéo cả mình vào. Bốc Diệu Liễm, cậu quả là tên không biết xấu hổ.

Cứ như thế, sự việc diễn ra tuần hoàn, trong một thời gian mà cả văn phòng oán khí trực tiếp bốc lên đến 9 tầng mây. Trong xã hội hòa hợp làm sao lại có thể có bầu không khí không hòa hợp như thế này được, tiên sinh Bạch Cốt Tinh vung tay một cái, cho nghỉ ngơi 1 ngày, cả công ty đi du lịch, làm cho tinh thần đồng đội tốt lên.

Sắc trời xanh biếc, mây trắng bông bành, trong công viên ven biển Đại Mai Sa dòng người chen chúc, nhìn qua giống như nhân bánh sủi cảo, trước mắt ai nấy đều là hình người với người.

“Cái phao cứu sinh cuối cùng, giá thuê là 15 tệ” móc kê răng, ông chủ rất sốt ruột hỏi “Có cần không, muốn thuê không?”

“Còn có 1 cái, để cho chị nhớ, chị Tô” Bốc Diệu Liễm biểu hiện hào phóng.

“Làm như vậy là rất đúng, đoàn kết hữu nghị là quan trọng nhất” Bạch Cốt Tinh chân thành sâu sắc vỗ cánh tay Bốc Diệu Liễm đến mức phát ra tiếng.

Đúng, đúng, đúng, Tô Tổ gật đầu, gật đầu, chỉ cần an toàn của mình được bảo hộ, cái khác đều là thứ yếu, cô cầm cái phao cứu sinh, vinh quang xuống biển.

26. Chương 26

Mặc dù trời đẹp nhưng gió rất to, gió thổi mạnh làm cho từng lớp sóng đánh lên nối tiếp nhau, Tô Tổ ôm phao cứu sinh chạy như điên, nghe thấy tiếng gọi ở mãi phía sau.

Chị Vương ở bộ phận kế toán khóc như hoa lê trong mưa, nét mặt sợ hãi ôm phao cứu sinh di chuyển từng bước nhỏ. Tô Tổ ngạt nhiên, dựa sát lại hỏi: “Sao chị lại hoảng sợ như thế?”

Chị Vương nhìn trước ngó sau, sau một lúc xác nhận không có người mới thủ thỉ nói: “Tô, em phải cẩn thận một chút, cái tên Bốc Diệu Liễm không có phao cứu sinh đó chỉ nhìn thấy người có phao là bám vào, đã có 3 cái phao bị tóm rơi rồi.”

Hả? Tô Tổ bắt đầu lo lắng, bản thân mình không biết bơi, bị bám rơi phao thì thật sự là GAME OVER rồi.

“Tô, không cần quá lo lắng đâu em, lúc cậu ta bơi đến trên mặt nước sẽ nổi lên một lớp lông đen.”

Lông đen? Khóe miệng Tô Tổ co giật, ánh mắt đầy dấu chấm hỏi.

Chị Vương gật đầu một cách dứt khoát: “Đó là lông ngực của cậu ta.”

Hai người càng thêm lo sợ, ôm phao cứu sinh di chuyển trong phạm vi nhỏ, tiếng la hét từ xa vọng đến ngày một gần, ánh mắt chị Vương lóe sáng, đẩy Tô Tố ra: “Chúng ta chia ra hành động, tránh để cho cậu ta phát hiện.”

Ầm ầm, ào ào, chị Vương chạy với muôn vàn hình thái.

Tô Tố cúi đầu xuống, thị lực kèm nhèm thăm dò mặt biển, không hay rồi, quả nhiên có một túm lông đen đang trôi nổi trong nước, ngẩng đầu nhìn lên, Bốc Diệu Liễm hỏn hển cười “Chị Tô, chúng ta cùng bơi đi, chị mang theo tôi nhé, sóng to quá.”

Mang theo cái rầm í, Tô Tố im lặng ba giây, cầm phao cứu sinh lên, nhấc chân chạy như điên, ở phía xa xa chị Vương hét lớn: “Không được, Tô, em đừng có qua đây.”

Tô Tố chạy một mạch 50m, nhìn trước ngó sau, cái đám lông đen đó quả thật không chạy theo mình, Bạch Cốt Tinh dùng hai tay giữ chặt quần bơi, mặt mày hoảng sợ: “Tô, Bốc Diệu Liễm không đi cùng cô à?”

Như có sấm sét bắn phá trong đầu, nhìn trái nhìn phải, Tô Tố gật đầu “Không có, giám Đốc Bạch, anh không có phao cứu sinh thì sợ cái gì?”

Bạch Cốt Tinh ngẩng đầu nhìn trời nước mắt chảy dài, một lúc lâu sau, khóe miệng co gập: “Khi Bốc Diệu Liễm bị sóng đánh, không chỉ tóm lấy phao cứu sinh đâu...” vừa nói vừa nhìn cái quần bơi tam giác của mình.

Nhìn đồng chí Bạch với ánh mắt đồng cảm, mãi sau Tô Tố mới lấy lại tinh thần, không biết làm thế nào đành vỗ vỗ vai giám đốc: “May sao vẫn còn đang mặc trên người.”

Không nói câu này còn được, một khi nói ra rồi, Bạch Cốt Tinh hai mắt ngập nước: “Mới mặc vào thôi, chị Triệu vừa giúp tôi tìm xong.”

... Cái này, Tô Tố im lặng triệt để, nửa câu an ủi cũng không nói ra lời được, chỉ có thể đồng cảm, đồng cảm và đồng cảm mà thôi.

Đột nhiên, hai mắt co lại, hô hấp khó khăn, khóe miệng co rút với biên độ lớn, Bạch Cốt Tinh nắm chặt cái quần bơi tam giác quay người chạy mất.

Tô Tố quay đầu lại, đầu óc quay cuồng thất kinh hét lên “Một đồng lông đen to quá a...” lời nói còn chưa kết thúc, một con sóng lớn đánh lên đã đưa Bốc Diệu Liễm tiến gần thêm.

“Chị... Tô, xin lỗi lỗi lỗi...”

Hóa ra, nước biển còn có tác dụng khuếch tán âm thanh, đồng chí Tô Tố vinh quang ngã xuống nước, bị sóng đánh chìm dưới mặt nước biển, ừng ực ừng ực.

Bốc Diệu Liễm vừa khoác phao cứu sinh vừa vung tay hét lớn: “Có người không, cứu mạng với.....”

Nước biển thật tinh khiết, Tô Tố bịt chặt miệng để bọt khí không thoát ra.

“Đến đây đi, có người vượt biên...” quả nhiên, đồng chí Tiểu Bốc rất có tiềm năng làm công công, giọng nói còn thấp hơn nhiều so với mình.

Hả, trong lúc sóng to gió lớn thế này vượt đường biên? Thần tượng quá, Tô Tố vừa bóp mũi vừa bịt miệng, dùng ý nghĩ còn sót lại của mình tám chuyện.

“Người vượt biên ở đâu?” một đám đông kéo đến.

“Ở đây, ở đây” vẫn là tiếng nói của Bốc Diệu Liễm.

Ào ào, đột nhiên cảm thấy thoải mái, Tô Tố đang bịt mũi thì được người khác nhấc lên.

Sự việc cuối cùng cũng có chuyển biến, Bạch Cốt Tinh cầm quần tam giác, bám vào chị Vương đang ôm phao cứu sinh, với cả... N đồng nghiệp bị sóng đánh trôi xa rất lâu trước đó đều vẫy lại đây.

Bạch Cốt Tinh chỉ vào Bốc Diệu Liễm, khuôn mặt tức giận, hét lên: “Đã bảo cậu không chế cảm xúc của mình rồi cơ mà, hôm nay đã uống thuốc chưa, uống hay chưa hả?”

Nhân viên bảo vệ kinh ngạc, không ngờ tên kia lại là người không bình thường nữa cơ đấy.

“Lần sau không uống thuốc thì không cho cậu ta ra ngoài, chúng tôi đã giúp cậu ta kéo 3 người lên rồi đó” trong đó, một đồng chí bảo vệ tức giận, nước miếng tứ tung bắn về phía mọi người.

Bốc Diệu Liễm gật đầu như già tởi “ Được, lần sau phải uống thuốc rồi mới được đi cướp phao cứu sinh.”

...

Tô Tổ rơi lệ, hóa ra Bốc Diệu Liễm lại còn phải uống thuốc khống chế cảm xúc nữa, thật quá quá quá mức chán động.

27. Chương 27

Tô Tổ vẫn tiến hành xem mắt như thường lệ, lần này đối tượng là một quý tộc mới làm về phần mềm.

Người giới thiệu vẫn chưa nói gì, anh ta đã tự mình nước miếng tung hoành: “Về cơ bản công ty của tôi khi ra thị trường có thể thao túng thị trường cổ phiếu Trung Quốc, cái khác thì không nói chứ lúc đầu chính tôi đã đóng góp 200 triệu vào việc xây dựng công trình đập thủy điện quốc gia,... cái gì? Cô không tin, đến đây, tôi gọi điện cho Tiểu Hồ (*), hôm qua chúng tôi còn nói chuyện đó, nào là lạm phát hàng hóa tốt, nào là tăng cường tạo việc làm.....”

(*) Hồ Cẩm Đào

Ánh mắt yếu ớt của Tô Tổ chệch sang bên trái 45 độ nhìn người giới thiệu, người giới thiệu cười gượng “ Tô à, anh Cửu Tư Liễm rất chỉ là bận rộn, xem mặt một lần cũng rất khó, hai người cứ từ từ nói chuyện đi.”

“Theo lẽ thường, người bình thường không thể gặp được tôi.” Cửu tiên sinh vươn tay vuốt tóc, vẩy một phát, hoa tuyết rơi đây, khuôn mặt tự hào nói: “Coi như cô may mắn, tôi đi xem mắt hai mấy lần rồi, đây là lần đầu tiên có người đến.”

... Ánh mắt bay bổng lần nữa, nhìn đến mức người giới thiệu hoảng hồn, vội đứng lên, cổ vũ: “ Tốt, tốt, tốt thật, điều này cho thấy cô Tô và Cửu tiên sinh đây rất có duyên phận.”

Cửu tiên sinh lại không cười, vỗ vỗ người móc điện thoại ra, nhấn loạn: “Tiểu Ôn (*) hả, ừm ừm ừm, cậu đi thăm Nhật Bản nhớ mang wasabi về cho tôi nhớ, ừm ừm ừm.” Khuôn mặt anh ta lúc ấy hết sức nghiêm túc.

(*) Ôn Gia Bảo

Cơ mặt co rút nghiêm trọng, cổ trụ vững nào Tô Tổ, ông ấy vừa cùng đồng chí Ôn Gia Bảo hội đàm đây, tự hào đi, kiêu ngạo đi, đồng chí Tô Tổ, đẳng cấp của cô có khả năng được nhảy vọt rồi.

“Giám đốc Cửu, có thể kí cho tôi một chữ không?” người vĩ đại à, phải kí đó. Dưới ám hiệu ngầm của người giới thiệu, Tô Tổ cố gắng để không buồn nôn mà đưa ra yêu cầu.

Ua ha ha ha ha, nụ cười thực sự phóng túng, Cửu Tư Liễm tiên sinh cuộn tay áo, cầm bút kí tên lên, một phen cầm ống tay áo của Tô Tổ qua, vung bút viết xuống... “vì nhân dân phục vụ”.

Nước mắt giàn giụa, Tô Tổ nắm chặt bàn tay, Cửu tiên sinh à, đây là quần áo xem mắt của tôi đó, chỉ có một bộ này thôi. Anh học làm sang cái gì chứ, 360 đồng, rất đắt đó, lần này bị bắn rồi, buổi xem mắt tuần sau tôi biết mặc cái gì đây?

Người giới thiệu đứng thẳng, vỗ tay: “Thật tốt quá, thật tốt quá, bầu không khí thật sự rất hòa hợp.”

Đồng chí Cửu Tư Liễm vẩy tay, chiếc bút kí tên rơi xuống, gờ bình nước trong tay: “Cô Tô à, cô xem, tôi chỉ uống nước này thôi, à, nước khoáng nhập khẩu từ Pháp, ở Trung Quốc không có bán đâu.” Anh ta uống ừng ực như trâu, quả là hảo hán Lương Sơn!

Tô Tổ lẳng lặng đánh giá, cái thứ nước gì mà lại đắt thế này? Nhập khẩu từ Pháp, mẹ nó, quần lót của bà đây cũng là hàng Mỹ đấy.

Nhắc bình nước khoáng lên, Cửu tiên sinh cực kì lịch sự cười: “ EXCUSE ME, tôi đi rửa tay một lúc.”

Mẹ nó, đi rửa tay mà mạng theo bình nước khoáng? Tô Tổ mắng thầm.

“Ông ta lại đi đổ nước lã ” người giới thiệu đến gần, vẻ mặt khẳng định, “Tô à, lúc cô còn chưa đến, tôi đã thấy ông ta đổ nước vào bình 3 lần rồi.”

OTZ, không thể sụp đổ, Tô Tổ đã quen đến mức cảm thấy tự nhiên.

“Vậy ông ta thật sự có quan hệ với Ôn Gia Bảo?”

Người giới thiệu gật đầu khẳng định: “Em họ của ông ta tên như thế.”

OTZ, vẫn chưa thể sụp đổ.

Người giới thiệu không thể trụ được nữa, một tay nắm chặt Tô Tổ, xác định chắc chắn “Đó đều là bốc phét thôi, nếu như giống thật, cũng là trùng hợp.”

Gập xanh nổi lên, hai tay nắm chặt, Tô Tổ tận lực biến thân, ta chính là siêu xayda đây.

Rinh, rinh, rinh, di động chợt vang lên, Tô Tổ liền nhấn nút.

“Cô Tô à, tôi đã nghĩ đi nghĩ lại rồi, tốt nhất vẫn nên khuyên cô một câu, đừng động lòng với tôi nhanh như thế, tôi không dám ra khỏi nhà vệ sinh, tôi sợ lúc đi ra cô sẽ nhanh chóng bày tỏ với tôi...”

Cuối cùng cũng sụp đổ, Tô Tổ phẫn nộ nhìn người giới thiệu, hai tay nắm thật chặt “Lần này cứ thế này đi, cô thích anh ta, cô tiếp tục hẹn, lần sau xin nhớ cho, phải tìm người bình thường một chút.”

Đến tuổi này thì không thể chọn lựa được nữa, chỉ cần là người bình thường thì được rồi, Tô Tổ nước mắt giàn giụa, ừ đúng, là đàn ông, bình thường tí tẹo thôi cũng được.

28. Chương 28

Cuối tuần thời tiết đẹp, hiếm khi dậy sớm như vậy, Tô Tổ cố gắng chống cái bọng mắt to đùng, chủ đề không đổi— xem mắt, nhưng nhân vật lại có thay đổi.

Nhân vật chính là Thúy Ti đang rất hồi hộp, hoảng hốt lo sợ, hai tay luống cuống, Tô Tổ nhìn nhưng không thấy lạ “Thúy Ti à, tớ đã nói cậu rồi, lúc làm người giới thiệu thì rất trâu chó, tại sao đến khi tự mình đi xem mắt lại có cái tật này chứ?”

Đồng chí Thúy Ti nhìn Tô Tổ rồi lại nhìn mình, vũ trụ nhỏ của cô cuối cùng cũng bùng nổ: “Sao cậu dám ăn mặc chói mắt thế này hả? Lại còn dám đeo vòng cổ? Để tóc xõa ngang vai? Cho cậu một phút, đi vào nhà vệ sinh tự làm xấu mình cho tớ.”

Đối mặt với chiếc gương trong phòng vệ sinh, trước tiên Tô Tổ dùng bút kẻ thành lông mày của Shin cậu bé bút chì. Ừm, ừm, mình lại có thể đẹp đến mức này cơ à, lông mày hình chữ bát cũng không làm tổn hại đến dung mạo của mình, soi gương mà thấy xúc động vô cùng.

Lấy son bôi môi thành lập xương, gạt đầu lại gạt đầu, thật là gọi cảm mà. Chết thật, sao mình lại có khí chất thế này cơ chứ, môi biến thành lập xương cũng chẳng thấm vào đâu, chỉ có thể tiếp tục biến xấu, soi gương lại thêm 10 phút.

Trong lúc vô ý, cô đã chấm một nốt ruồi phía trên khóe môi, sụp đổ thật rồi, khuôn mặt lại lập tức trở nên dễ thương, Tô Tổ triệt để quỳ lạy bản thân mình, hai tay ôm mặt, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Thúy Ti à, phụ nữ cần gì phải làm khó phụ nữ chứ, tớ đã đẹp đến mức này, căn bản là không có đối thủ rồi, tớ làm sao có thể biến xấu được đây” bùng mặt, lại soi thêm 10 phút.

... Người đẹp thì ngay cả che đi vẫn đẹp. Đây là quy luật rồi!!! Đồng chí Tô Tổ cuối cùng đã giác ngộ một cách triệt để.

Nửa tiếng đồng hồ cứ chậm chậm trôi qua, cuối cùng Tô Tổ cũng trang điểm xong.

Ở rất xa Thúy Ti đang ngồi thẳng đơ, không ngừng cúi đầu khom lưng. “Cung tiên sinh, mời anh uống thêm chút nước.”

Âm thanh mềm mại như thế này, Tô Tổ ghi nhớ rất rõ, chỉ có một lần, đó là ...

Look, xin mời xem, dòng thời gian đảo ngược về quá khứ. (Tô Tổ nhớ lại hồi còn đi học)

Chuyện cũ mờ nhạt tựa khói sương, tang tang tang.....

“Mẹ nó, chưa bao giờ nhìn thấy người đẹp mặc quần lót à.”

Thúy Ti đỡ cái chậu rửa chân lên che mặt, dù sao phía dưới trần trụi đều trần trụi hết rồi.

Trường học thì rách nát, kí túc xá thì hỗn tạp, mặc dù trước cổng kí túc có treo biển “Con trai và chó không được vào”, nhưng nhân yêu (*) thì vẫn mò đến.

(*) để chỉ gay

Người hét lên là Thúy Ti, kinh động đến mức làm cho khuôn mặt của cái người không phải đàn ông cũng chẳng phải chó đứng đối diện kia hoảng sợ vô cùng.

“Không...không... không... phải...” mồ hôi rơi như mưa, cậu ta nói “Thực ra là chưa bao giờ nhìn thấy cái quần lót bạc màu đến kinh khủng thế này”.

Mụ nội nó, lại còn nói được thành câu cơ đấy.

Bang ta la tang, chậu rửa chân xoay 180 độ, gõ mạnh đến mức tên không phải đàn ông cũng chẳng phải chó máu mũi chảy ròng ròng.

Chị gái à, cậu không học ném đĩa thật là đáng tiếc. Tô Tổ bóp vừa bóp cổ tay vừa dựa vào tường kéo cái quần đùi của mình, mẹ nó, ở mông có lỗ thủng, tuyệt đối không thể lộ ra.

“Cái chị... chị... chị... chị... này.” Cái người không phải đàn ông cũng chẳng phải chó kích động bịt mũi, vẻ mặt sợ hãi. “Tôi không... không... không... nhầm trùng size của chị, tôi bình thường đều đến... nhìn... nhìn... nhìn... phòng 305 ở kí túc này cơ.” Mất máu là chuyện nhỏ, mất danh tiết mới là chuyện lớn, người con gái mạnh mẽ trước mặt biểu hiện rõ dục vọng chưa được thỏa mãn, cứ như lúc nào cũng có thể nhào đến.

Bùm bùm, Thúy Ti cuối cùng cũng biến thân, cầm cái chậu rửa chân lên, vừa đập vừa mắng “Mẹ nó, size của chị không tốt hả, mà cậu lại nhầm phòng 305, thật không có đạo lí, bắt đầu từ hôm nay, cậu chỉ được nhầm cái loại size này của chị, %# #?” chỗ này đã được lược đi một trăm câu chửi mẹ nó bà nó.

Ánh mắt chuyển đi chuyển lại, nước mắt lã chã, Tô Tổ xem đến mức khuôn mặt đầy nước mắt, thật là kích động mà, thuận tay nhấc lên một cái chậu rửa chân, “Thúy, cậu cứ đập đi, đập hỏng, tớ đi mua”.

... Im lặng, người họ Thúy nào đó lập tức dừng ngay hành động của mình lại, lặng lẽ suy nghĩ.

“Cậu nhìn trộm phòng 305 bằng cách nào?”

“Dùng ống nhòm của Nga, có tia hồng ngoại đó.”

“Ừm, vậy cậu đi lấy ống nhòm đưa cho tôi, tôi sẽ không khai báo cậu” người họ Thúy nào đó vô cùng nghiêm túc nói.

Cái người không phải đàn ông chẳng phải chó vút đi như bay, vèo một cái chuồn ra khỏi kí túc.

“Hả? Lê nào cậu cũng muốn ngắm phòng 305?” Tô Tổ vô cùng kinh ngạc.

“Ngắm phòng 305 cái rắm í, mẹ nó, tớ nhìn trộm khu kí túc nam, có một cậu không mặc quần lót, tớ nhìn được một tháng rồi, nhưng mà không nhìn rõ cái gì hết”.

..., Tô Tổ hoàn toàn bá phục, “Chị Thúy Ti cũng cho em xem với được không? Cái cậu không mặc quần lót ở khu nam đối diện, kí túc chúng ta đều liếc nhìn rất lâu rồi.”

Thúy Ti quay đầu lại, hai mắt mơ màng, rất lâu sau mới gạt đầu thật mạnh, một tay vỗ vai Tô Tổ: “Được, đồ tốt phải chia sẻ ọi người.”

“Một mình vui vẻ không bằng mọi người cùng vui, người chị em à, tầm nhìn của chị thật cao” Tô Tổ xúc động, thế giới cộng sản đến nhanh thế này sao?

29. Chương 29

Ban đêm, nữ sinh hai kí túc xá nữ suốt đêm không ngủ. Ống nhòm của Nga thật là tốt, quả nhiên nhìn ngắm vô cùng rõ ràng.

Quốc tế cộng sản thật tuyệt!!!

Hôm nay bạn học Thúy vẫn giống như trước đây, thích nhìn xa trông rộng, đeo ống nhòm ngắm nam sinh trần trụi, vừa ngắm vừa huýt sáo.

Đột nhiên, ánh mắt Thúy Ti lóe sáng, quay đầu hét to: “Mẹ nó, lại có thể chạm mắt nhau.”

Tô Tổ một tay đoạt lấy ống nhòm, giơ lên nhìn, hết sức chấn động.

Thầy chủ nhiệm giáo vụ đang giơ ống nhòm tia sang bên này, vừa nhòm vừa quát: “Nữ sinh đối diện, nữ sinh đối diện, đừng lẩn trốn nữa, tôi đã thấy các em đang nhìn trộm, đang nhìn trộm.”

Mẹ ơi, thật là mất mặt, lại còn nói 2 lần nữa.

Thúy Ti nắm bắt cơ hội, kéo rèm cửa xuống, nắm tay hét to: “Các đồng chí, mau mau phòng bị, chúng ta bị lộ rồi.”

Một trận hoảng loạn kinh hoàng. Hoa khôi nào đó của trường nằm ở giường trên như xác chết vùng dậy, cả người thẳng đơ đơ nhảy dựng lên, vừa soi gương vừa vỗ má gào hét: “Lỡ to rồi, chỉ nhìn một chút mà bị tóm, biết trước thì ngồi xem AV cho xong” nói xong liền lấy tay dè khước mắt lại, cầu mong không để lại nếp nhăn.

(AV: Adult video)

..., Tô Tổ tiếp tục bái phục, không hổ là hoa khôi của trường, trong thời khắc hỗn loạn thế này vẫn có thể kêu gào một cách thù mị nét na như thế.

“Chết thì chết rồi, không phải chỉ ngắm nam sinh hở mông thôi sao, sợ cái gì, nếu không thì tôi cũng không mặc quần áo cho họ nhìn lại, bình tĩnh, bình tĩnh nào” Thúy Ti một tay vỗ ngực, bộ dáng oai phong lẫm liệt.

Ừm ừm ừm, gật đầu, gật đầu lại gật đầu, Thúy Ti, cậu đúng là người tốt, vì kí túc quên mình.

30. Chương 30

Lúc giáo viên chủ nhiệm phòng giáo vụ đến, toàn thể kí túc đề cao cảnh giác. Tô Tổ cũng lon ton theo sau.

“Có người báo cáo các em dùng ống nhòm nhìn trộm nam sinh đối diện?!!”

Ánh mắt đồng loạt quét về hướng Thúy Ti, anh hùng, anh hùng, anh hùng!

“Tuyệt đối không có chuyện này thưa thầy” Thúy Ti cúi mặt 45 độ, hai tay nắm chặt, cơ thể tự động co lại giống chim cút “Xin thầy chủ nhiệm minh....giám....ạ”

Tạo hình này giống hệt Tần Hương Liên (1) trong chương trình phim lúc 8 giờ.

“Mới vừa nãy tôi còn thấy có người ở đây dùng ống nhòm đấy” thầy giáo lòng đầy căm phẫn nói.

Bạp! Thúy Ti mặt không đỏ tim không đập từ trong áo giật ra một cái Bra màu đen.

“Em có thói quen lấy cái này làm đồ che mắt, ở đây tuyệt đối không có ống nhòm, mà chính là cái này ạ” nói xong thì đeo lên mặt làm mẫu.

Mọi người trong kí túc xá cuối cùng cũng chấn động rồi, Thúy Ti thật là cao thượng quá, vì kí túc mà biến mình thành cái dạng này.

“Chủ nhiệm, em chảy máu rồi.” Hoa khôi kêu lên, hai tay ôm mặt.

“Tuần hoàn máu, chỉ là tuần hoàn máu thôi” chủ nhiệm giáo vụ mặt mày căng thẳng, máu mũi chảy không dứt, “Sau này em đừng đứng trước cửa sổ đeo cái đồ bịt mắt này nữa, nếu không—thật không chịu nổi” Đồng chí chủ nhiệm hai tay bịt mũi, cảm xúc mãnh liệt trào dâng, thanh xuân phơi phới à! Xem ra ngày mai nhất thiết phải đi mua ống nhòm của Nga nằm vùng, cứ thường xuyên thể này, rất có lợi cho tuần hoàn máu. Đúng, đúng, đúng, thật sự cần thiết đó.

“Vâng ạ—” âm thanh được kéo dài N lần, bình sinh đây là lần đầu tiên họ Thúy nào đó nói năng dịu dàng đến thế, những người tại hiện trường chấn động toàn diện, cái giọng nói này, quá quá quá, quá, con mẹ nó kinh dị.

31. Chương 31

Vội vàng ngồi xuống, họ Thúy nào đó vẫn rất dịu dàng: “Cung tiên sinh, anh có muốn ăn thêm bánh ngọt không?”

“Cảm ơn, Thúy tiểu thư, cô cứ ăn đi.” Cử chỉ của anh ta vô cùng nhã nhặn lịch sự.

Hả? Không ngờ Thúy Ti lại ngồi nghiêm chỉnh như vậy, cách ăn nói lại còn tinh tế, không hề khoe khoang, lại không quá mạnh mẽ. Điều quan trọng nhất là người đàn ông này khi xem mắt không hề yêu cầu tiền ai người nấy trả. Vì sao người đàn ông tốt như thế này Thúy Ti lại để dành cho bản thân cơ chứ? Trái tim Tô Tổ chảy máu, con nhỏ này thật là không coi trọng nghĩa khí chút nào hết.

Ai đó vừa đau khổ vừa buồn bã, rất nhanh cái khối oán khí này liền ảnh hưởng đến hai người đang ngọt ngào nào đó.

Thúy Ti quay lại nhìn, thất thanh hét lên: “ Tô, cậu... cậu... cậu... cậu...” , cảm giác như có một khối không khí đang nghẹn lại trong cổ không thể thoát ra được.

Tô Tổ sờ mặt, chuyện gì vậy nhỉ?

Lập tức nắm lấy tay Tô Tổ, Thúy Ti kích động một cách khó hiểu: “Cách trang điểm này quá cool, lần sau nhớ làm cho tốt đấy.”

Phía đối diện, người họ Cung nào đó cười lễ độ, ngón tay khẽ nhấc lên, gõ nhẹ lên nắp của tách trà, “Tô tiểu thư rất giống một người”.

“Cái nào cơ?”

Shin cậu bé bút chì? Hay là Lee Byung Hun? Một tên giặc Oa hay một cây gậy Cao ly? Dù giống ai đi chăng nữa thì cũng chẳng vinh dự gì.

“Chu Dung Cơ” Cung tiên sinh gật đầu “Nếu trọc 1 chút sẽ càng giống hơn.”

May mắn còn là hàng quốc nội, trí tưởng tượng của anh ta thật khác thường, Tô Tổ chấn động than thở, ngay lập tức cảm thán một hồi.

“Tô tiểu thư trông rất quen.” Cung tiên sinh hiền hòa cười.

Ừm, gật đầu, chính là đồng chí Chu, mới vừa nói xong đây mà, Tô Tổ than nhẹ, nhất định phải khiêm tốn chút, làm tốt vai trò đạo cụ? Nếu lại tiếp tục, vũ trụ nhỏ của Thúy Ti sẽ bùng nổ mất, bữa tiệc xem mắt này cô sẽ phải tự móc túi ra trả.

“Thật sự rất quen mắt, chắc chắn trước đây tôi đã gặp qua cô rồi.”

Mẹ nó, thật là không biết sống chết, Tô Tổ liếc nhìn Thúy Ti. Họ Thúy nào đó cả khuôn mặt đang tươi cười, cực kì hồng nhuận, xem ra núi lửa không lâu nữa sẽ phun trào.

“Thế này đi, Tô tiểu thư để lại số điện thoại cho tôi, tôi nghĩ ra sẽ gọi lại cho cô.” Nụ cười của ai đó vô cùng ấm áp.

Tô Tổ gào thét, đúng là anh em trở mặt, chị em thành thù mà, giống như tình huống cầu huyết trong mấy bộ phim lúc 8h. Cô ôm mặt nghĩ “Thúy Ti, cậu phải bình tĩnh, phụ nữ không nên làm khó nhau, lẽ nào đẹp cũng có tội hay sao.” Buồn bã lại uất ức, Tô Tổ buồn bực nhìn Thúy Ti.

“Tô,...” âm thanh cao thêm một tầng, Thúy Ti vô cùng tức giận, mắng: “Cậu đi tẩy lớp trang điểm đó ngay đi, đừng có dùng mỹ lực của Chu Dung Cơ mê hoặc người khác”.

... Nước mắt chảy ròng ròng, nhìn kiểu gì cũng là lông mày lá liễu mà sao giờ lại hóa lông mày của đồng chí Chu cơ chứ, Tô Tổ bóp chặt cổ tay.

“Thúy tiểu thư, cô để lại số điện thoại cho tôi đi, lần sau gặp mặt tôi sẽ liên hệ trước”.

Quay ngoắt 180 độ, thái độ Thúy Ti lập tức chuyển từ bốc hỏa thành u ám.

Thúy Ti thở ra một hơi, Tô Tổ thở ra một hơi dài, mưa tạnh trời trong, cuối cùng cũng thái bình rồi.

32. Chương 32

“Chị Tô, chị đang đợi xe à?” Đồng chí Bốc Diệu Liễm đạp chiếc xe máy cũ nát, vẻ mặt vô cùng hăng hái.

Quả nhiên là xe tốt, thật là kích thích thị giác! Phía trước có treo chuông xe đạp, phía sau mắc một dây ăngten không gỉ, chính giữa tay lái có một sợi dây sắt để cố định các dây dẫn, bánh xe méo mó, yên ngồi lung lay tứ phía theo chuyển động của xe.

9h kém 10, đợi thêm chút nữa là toi luôn, Tô Tổ rơi lệ, tiền thưởng ơi là tiền thưởng.

“Để tôi đưa chị đi có được không?” Giọng nói ai đó mang theo nhiệt huyết tràn đầy.

“Được, được, được.” Thế này cũng tốt, mẹ đã nói rồi, không nên cự tuyệt khuôn mặt tươi cười của người khác. Ừm ừm ừm, Tô Tổ gật đầu, nhắc váy, lên xe, động tác được thực hiện một cách liền mạch, nhanh chóng.

Mặc dù chỗ ngồi có vẻ kì quặc, nhưng chiếc xe vẫn còn có thể chở được 2 người.

“Tiểu Bốc, cậu có mũ bảo hiểm không?” Hành tẩu giang hồ, an toàn là trên hết.

Lạch cạch, lạch cạch, đồng chí Bốc Diệu Liễm gỡ tấm che bánh xe từ trên xe xuống, “Chị Tô, đội cái này đi, an toàn là số một.”

Khuôn mặt người họ Tô nào đó tiêu điều, ánh mắt ngây dại, chỉ vào tấm chắn bánh xe bằng ½ hình tròn nói: “Hay là, hay là cậu cứ treo lại đó đi, nếu lát nữa lái xe, bánh xe bay mất thì biết làm thế nào”.

Đồng chí tiểu Bốc nghiêm túc xem xét, gật đầu thật mạnh: “Chị Tô, chị thật là thông minh, trước đây bánh xe lung lay, tôi đều nghĩ là do chất lượng không tốt.”

.....Không còn gì để nói, Tô Tổ nắm chặt nắm đấm, đồng chí tiểu Bốc, hôm nay cậu đã uống thuốc chưa hả?

Bành bạch bành bạch, xe đã khởi động, khói đen phả ra, các đồng chí tại hiện trường tròn mắt nhìn nhau.

Bành bạch bành bạch, chiếc xe vẫn ở vị trí cũ, khói đen mịt mù, hai đồng chí ở hiện trường bắt đầu nôn nóng không yên.

Tô Tổ lặng im lần nữa, vỗ vỗ đồng chí tiểu Bốc, “Mau nổ máy, chỉ còn 10 phút, tiền thưởng đó!”

“Vậy chị đợi chút đi, chị Tô.” Bốc Diệu Liễm dùng một chân đạp thật mạnh vào giữa xe, khiến cho thanh thép hợp kim nhôm ngay lập tức lồm vào một mảng.

Bành bạch bành bạch....., khói đen tản ra, xe vẫn không chuyển động. Tô Tổ ủ rũ chán nản, vậy là tiền thưởng bay đi mất rồi!

“Ha, chị Tô đừng gấp, tôi vẫn còn một cách.” Đồng chí tiểu Bốc nhảy xuống xe, đá một cái, thanh thép rơi xuống, kì tích xảy ra, chiếc xe đã khởi động, đồng chí Tiểu Bốc phi lên xe nhanh như chớp.

Chiếc xe đã nổ máy thần kì như thế, trên đường đi những linh kiện nhỏ không ngừng loảng xoảng rơi xuống. Khó có được lúc đồng chí tiểu Bốc coi thường tính mạng như thế, cậu ta hoàn toàn không thèm nhìn đến những linh kiện đang đình đình đang rơi xuống ở phía sau.

Quá chấn động, quá kích động rồi, Tô Tổ khóc ròng, nếu như không phải đang ôm chặt eo của đồng chí Tiểu Bốc, cái chỗ ngồi giống như yên xe đạp đang ở dưới mông của cô chắc cũng đã bay mất tiêu rồi.

“Tiểu Bốc, cậu đi xe được bao lâu rồi?”

“Chị Tô à, tôi mới đi xe thôi, cũng được khoảng hai tuần gì đó. Đây là chiếc xe thứ 3 của tôi, 2 cái trước đều tặng cho người ta nghiên cứu rồi.”

Hả? Tặng cho người ta nghiên cứu, Tô Tổ khó hiểu hỏi: “Ai lại đi nghiên cứu xe của cậu?”

“Đội cảnh sát giao thông số 8.” Đồng chí Tiểu Bốc rất đặc ý nói: “Họ muốn tôi làm hình mẫu tuyên truyền quảng bá về an toàn giao thông.”

.....Quả là có con mắt nhìn người, quả là độc đáo!

“Chị Tô, tôi chọn một kênh cho chị nghe nhé, xe của tôi có nhạc đấy.”

“Là phụ nữ thật tuyệt, các chuyên gia cho biết, muốn ngực của bạn.....”

“Chị Tô, chị cứ nghe tạm kênh này đi. Hôm nay tín hiệu không tốt lắm, chỉ bắt được mỗi một kênh, chương trình này cũng được, tôi cũng hay nghe lắm.”

... Đồng chí tiểu Bốc à, gout thưởng thức của cậu cũng được đấy!

... Trang bị cũng thật là tốt, rất được, rất mạnh mẽ!

“Phương tiện vượt đèn đỏ ở phía trước mau dừng xe, phương tiện vượt đèn đỏ ở phía trước mau dừng xe.”

Bốc Diệu Liễm vẫn nhanh nhẹn dứt khoát phóng xe như điên.

“Hả, Tiểu Bốc, cậu từ từ, hình như họ đang gọi chúng ta đó.” Với cả một đội hình lớn mạnh, đoàn xe cảnh sát phía sau phát ra tiếng kêu ò e ò e.

“Ừm, đúng đó, bọn họ đã đuổi theo rất lâu rồi.” Đồng chí Tiểu Bốc gật đầu đồng ý, “Chị Tô, lát nữa chị cứ một mình đi trước, đi theo con đường đối diện ấy, càng xa càng tốt.” Bốc Diệu Liễm tỏ vẻ hiên ngang lắm liệt nói.

Đồng chí à, đồng chí vẫn chưa nộp Đảng phí đâu, Tô Tổ ảo tưởng, lòng đau như cắt.

Dừng xe rồi chờ đợi, họ Tô nào đó không quay đầu lại, chạy qua bên kia đường, giống như liệt sĩ, chỉ nhìn thẳng phía trước.

Đột nhiên, đồng chí tiểu Bốc như cuồng phong bão táp phá vỡ vòng vây trùng trùng của cảnh sát, đi đến đâu khói đen mù mịt bay đến đó.

“Chị Tô, nhanh nhanh nhanh, tôi quật ngã bọn họ rồi! Lên mau.”

... Khuôn mặt, khoe miệng họ Tô nào đó co rút toàn diện, trèo lên chiếc xe rách nát bằng cả 2 tay 2 chân.

“Tiểu Bốc này, tôi vừa nhìn thấy cảnh sát rút chìa khóa xe của cậu mà.”

Bốc Diệu Liễm gật đầu nói: “Cho nên tôi đã treo 10 chùm chìa khóa dự phòng ở tay lái. Lúc họ ghi biên bản thì tôi khởi động xe chạy đi”.

Ừm ừm ừm, được, được, cách xử lý này cũng thật đẹp!

Đồng chí Bốc Diệu Liễm lại ngẩng đầu lên trời thở dài, vô cùng phiền muộn nói: “Sao bọn họ chỉ có mỗi một chiêu này vậy? Thật không có tính khiêu chiến chút nào hết.”

Cho xin đi! Ai đó gào thét, đồng chí Tiểu Bốc à, đó là do cậu trí dũng song toàn đấy thôi. Họ Tô tán thưởng, quả là trí dũng song toàn mà!

Xoạch xoạch xoạch, trong nháy mắt, công ty ở gần ngay trước mắt. Bánh xe trước và sau của chiếc xe đã lộ hẳn ra ngoài, nắp che bánh xe không biết đã vắng đi đâu.

....., Tô Tổ nước mắt đầm đìa, tiền thưởng chuyên cần à, cuối cùng cũng có hy vọng rồi!

33. Chương 33

Việc đầu tiên khi Tô Tổ đến công ty là mở MSN.

Bỗng nhiên một hộp thoại nhảy ra: “Tô, thêm nick này vào, từ nay về sau cô có nhiệm vụ phụ trách khách hàng này.”

Từ trước đến nay bản thân chỉ toàn giải quyết các việc phát sinh sau khi mua hàng, từ khi nào lại phải mở rộng quan hệ rồi? Tô Tổ nghĩ mãi không ra. Đây quả là một việc rất khó à!

“Giám đốc Bạch, tình hình đối phương như thế nào, anh nói khái quát chút được không?” Trong việc mở rộng quan hệ với khách hàng, khó khăn về kĩ thuật là rất lớn.

“Là đàn ông quốc tịch Trung Quốc.”

“Còn gì nữa không? Cụ thể một chút, như là: họ tên, chiều cao, tướng mạo, sở thích...” Còn có số đo 3 vòng là gì, kết hôn hay chưa nữa, Tô Tổ thầm bổ sung trong lòng.

“Hết rồi, anh ta không muốn nói, cô không cần lo lắng về nghiệp vụ tiêu thụ của công ty nữa, chỉ cần đảm bảo quan hệ tốt với anh ta, nhất định phải nhanh chóng thân cận với khách hàng.”

Hả? Chỉ có thế? Ngắn gọn như thế thôi sao?

OTZ, sao lại gặp phải khách hàng hóc búa thế này chứ? Lẽ nào mình sắp được thăng chức rồi? Tô Tổ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, add vào mục bạn tốt. Ava của đối phương là một khay bánh bao, bánh bao được chồng lên thật là cao, được, được, quả là một người biết thưởng thức. Đồng chí Tô nhanh tay gõ ra một hàng chữ.

“Xin chào, tôi là Tô Tổ của công ty Liên Vị.”

“Ừm.”

“Xin hỏi quý danh của tiên sinh là gì?” Thất bại rồi, Tô Tổ rơi lệ, tìm hiểu khách hàng lại không biết tên họ của người ta.

“Steven, cứ gọi tôi là Steven.”

“Tiên sinh Steven, hay là, tôi giới thiệu phần mềm của công ty cho anh có được không?”

“Không cần đâu, cô cứ nói chuyện với tôi, nếu như cảm thấy vui vẻ, tôi sẽ mua nhiều sản phẩm.”

Quả là khách hàng cổ quái! Tô Tổ mắng thầm. Ừm, ừm, ừm, không thềm quan tâm chuyện này nữa, phải nắm chắc tất cả các cơ hội, chờ đợi được thăng chức.

“Tô tiểu thư có hài lòng với công ty của mình không?”

Câu hỏi thật hay, Tô Tô gật đầu, nhanh chóng hồi tỉnh.

“Hài lòng, cực kì hài lòng.”

“Cô hài lòng ở điểm nào?”

... Vất hết cả óc, Tô Tổ nhanh nhẹn suy nghĩ.

“Bài hát cổ vũ của công ty rất hay, các đồng nghiệp rất có tinh thần, ừm ừm, quan trọng nhất là, ông chủ công ty rất quan tâm đến nhân viên chúng tôi.”

“Cô có thể dùng mấy từ ngắn gọn miêu tả ông chủ của cô được không?”

... Hả? Đòi hỏi hàm lượng kĩ thuật cao thế này, là một câu hỏi lớn nha. Tô Tổ trầm tư suy nghĩ, vò đầu bứt tai.

“Nói tóm lại, chính là, anh minh thần võ, ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, một cảnh hoa lê trần áp cảnh ngọn.”

“A... một... một cảnh hoa lê trần áp cảnh ngọn (*)??” đối phương kinh ngạc tốt độ, hoàn toàn chấn động.

(*) cảnh hoa lê ở đây chỉ Phú Hắc, cảnh cây non ở ngọn cây chỉ nhân viên trong công ty.

Văn tự của Trung Quốc cũng thật dũng mãnh, Tô Tổ gật đầu, cảm hứng tuôn trào, hai tay gõ chữ nhanh như chớp.

“Tổng giám đốc Phú, điều hành Liên Vị, tuyệt thế vô song, thiên hạ vô địch.” Ừm ừm ừm, tổng giám đốc à, Tô Tổ vì sự cức cựa tận tụy của ngài, biểu lộ tình cảm đây.

“...” Đối phương tiếp tục chấn động.

“Cô thật sự coi trọng tổng giám đốc của mình thế ư?” Mãi một lúc sau đối phương mới tỉnh lại.

“Đúng đúng đúng, Liên Vị là nhà của tôi, tổng giám đốc giống như cha của tôi vậy.” Mẹ nó, Boss à, tôi buồn nôn đến mức nội thương rồi, cái này phải được coi là tai nạn nghề nghiệp đó. Bản thân Tô Tổ tự mình sụp đổ trước tiên.

“Cha?????” Đối phương chấn động triệt để, cả màn hình đều là dấu “?”

Im lặng rất lâu, đột nhiên, biểu tượng ava của đối phương đen ngòm.

Chẳng lẽ dùng sai từ sao? Họ Tô nào đó vô cùng đau đớn.

.....Nghĩ mãi, cuối cùng mới vỡ lẽ, sai thật rồi, phải là giống mẹ mới đúng, Tô Tổ nước mắt đầm đìa, tự mình kiểm điểm, cái này là do lỗi hành văn sai lầm nghiêm trọng đây mà, lần sau, lần sau nhất định phải viết tổng giám đốc chính là mẹ mình!

34. Chương 34

“Tô tiểu thư, chủ nhật cô có rảnh không? Tôi muốn mời cô đi xem phim.” Giọng nói trầm thấp mà từ tính, chỉ có điều Tô Tổ không nhận ra.

“Hửm? Anh là ai vậy?”

“Tôi là Cung Năng Quyền lần trước đây mà, cô quên tôi rồi à, lần trước cô còn tô lông mày rất trang nghiêm đó.”

Ồ ồ ồ ồ. Tô Tổ cuối cùng cũng ngộ ra.

“Cái đó, Thúy Ti, cái đó anh... Tôi không thích xem phim.” Tô Tổ ôm đầu, người anh em à, anh là đối tượng xem mắt của Thúy tiểu thư, xin đừng có nhầm lẫn.

“Vậy chúng ta đi uống trà nhé?”

“Xin lỗi, tôi đi tiểu nhiều, không thích uống trà”. Mẹ nó, chị gái Thúy Ti à, tởm dễ dãi lắm sao, vì cậu, đến cả căn bệnh thận yếu tố cũng lòi ra rồi, Tô Tổ kêu gào oán trách.

“Vậy chúng ta đi dạo công viên được không?” Thật là có tinh thần tiểu cường (*). Họ Tô nào đó bắt đầu rung động.

(*) Tiểu cường: con gián, một loài động vật sống dai. Ở đây chỉ ý chí bền bỉ, kiên cường.

“Thật xin lỗi, tôi hể ra gió là chảy nước mắt, thường thì không đi dạo công viên.” Tay nâng Hồng Lâu Mộng, Tô Tổ lâm vào tình huống Tây Thi ôm tim (*), Lâm muội muội à, mượn lời kịch của cô dùng chút vậy.

(*) chỉ dáng vẻ yếu ớt của người con gái.

Đối phương trầm mặc trong chốc lát.

“Tô tiểu thư, cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn nói chuyện cùng cô thôi.”

Ừm ừm ừm, đã hiểu, Cung tiên sinh à, hóa ra anh chỉ muốn cùng tôi phát triển quan hệ nam nữ đơn thuần. Hiểu rồi, đồng chí Tô gật đầu.

“ Tô tiểu thư à, thế này đi, chủ nhật tôi sẽ đến tận nhà thăm cô.”

Cạch, điện thoại bị ngắt, đồng chí Tô Tổ trợn mắt há mồm, thật cá tính mà, quả là “man” nha, chần động quá đi thôi. Nhưng mà, anh biết địa chỉ sao, người anh em?

35. Chương 35

hủ nhật, lại là chủ nhật, một buổi sáng trong xanh, họ Tô nào đó tóc tai lò xo chào đón khách. “ Tô tiểu thư, tặng cho cô này.” Cung Năng Quyền nhấc cái giỏ lên, bên trong có một con chó ngao đang ngồi ngay ngắn.

“Hả? Tôi không nuôi chó, chó này quá xấu, toàn là nếp nhăn.” Đùa tôi hả, nuôi chó rất tốn tiền mà bản thân lại là người nghèo. Họ Tô phần nộ mắng, đừng có mang đến những thứ làm phiền người khác thế này chứ, Cung tiên sinh.

“ Vậy thì...Hay là cô nuôi hộ tôi đi, tôi đưa tiền cho cô được không?”

Tiền? Tốt quá, họ Tô khôi phục sắc mặt, một phen đoạt lấy cái giỏ, “ Thật là một chú chó anh tuấn, nếp nhăn cho thấy những thăng trầm lịch sử, rất được rất được, vậy, chú chó này tên là gì?”

Ánh mắt vẫn mang theo 3 phần khinh bỉ, 7 phần thấp thỏm, được, quả là có thiên phú diễn kịch, con chó này có cá tính!

Nhưng mà, nước dãi cứ chảy lách tách, đây mà là chó à, thật là dung tục. Họ Tô nắm chặt nắm tay, ta nhìn.

“ Nó vẫn chưa có tên, Tô tiểu thư, cô giúp tôi đặt một cái tên đi, xem ra, tố chất văn chương của cô rất tốt.”

Hả? Đặt tên ư, tố chất văn chương tốt ư? Cung tiên sinh, anh chắc chắn là anh không mỉa mai tôi đấy chứ? >0

Họ Tô trấn tĩnh quay đầu lại nhìn, thấy Cung tiên sinh nhàn nhã bình thản, thái độ thành khẩn, tuyệt đối không phải châm biếm, ừm ừm ừm, vậy chắc là văn chương của mình đã âm thầm lay động anh ta. Họ Tô nào đó lén thở dài một hơi, bản thân mình quá ưu tú, cuối cùng vẫn không tự kiềm chế được mà để lộ ra rồi.

Tô Tổ khoanh tay, chăm chú suy nghĩ.

“A! Có rồi!” Mặt của họ Tô nào đó nghiêm túc, không muốn hỏ thẹn với tài năng văn chương của mình.

“Là gì vậy?” Cung Năng Quyền cực kì chờ mong.

Tô Tổ gật đầu, quả quyết “Chó! Gọi nó là Chó!”

Cung Năng Quyền không còn gì để nói, khòe miệng hơi co rút.

“Cung tiên sinh, anh thấy sao?” Đôi mắt lấp lánh như sao, khen ngợi tôi đi, khen ngợi tôi đi, ánh mắt họ Tô nào đó đầy vẻ chờ mong.

“Ừ, quả là một từ xác đáng.” Dẫn đo, dẫn đo rồi lại dẫn đo, đồng chí Cung nói cực kì chuẩn xác: “Cái tên này thật chất phác, được rồi, vậy gọi nó là Chó đi.”

Con chó ngao kêu một tiếng đau thương, lấy chân che mặt.

Khi tiến vào phòng, đồng chí Cung phong độ thanh thoát, thông thả ung dung ngồi xuống sofa “Tô tiểu thư, chúng ta là người quen cũ, tôi nhớ ra rồi.”

Hả? Có sao? Tô Tổ mơ màng.

“ Là người quen cũ, tiểu học X, lớp 3/1.”

Đúng rồi, đó là lớp tiểu học của mình mà, họ Tô mơ màng lần nữa.....

“Tôi là học sinh chuyển đến, hồi đó mọi người gọi tôi là Cung Năng.”

Không sai, không sai, đúng là có người này thật.

“ Nếu Tô tiểu thư vẫn chưa nhớ ra, vậy tôi kể vài câu chuyện suốt đời khó quên của tôi để giúp cô nhớ lại được không?”

Họ Tô nào đó mờ mịt gật đầu, anh nói đi, cứ coi như là nghe kể chuyện cổ tích vậy.

Thế là, câu chuyện bắt đầu.

36. Chương 36

Chuyện thứ nhất: câu chuyện huyết sáo.

Ngày XX, tháng XX, năm XX, họ Tô gốc nghèo nào đó vừa mới học được huyết sáo, tâm trạng vui sướng, ngày thối đêm thối, kìm không nổi tâm trạng kích động của mình, cuối cùng đã phạm lỗi.

“Tô Tổ, sao vào lớp rồi em lại còn thối sáo!!!” Với khuôn mặt dữ tợn, giáo viên C quát to.

Nước mắt chảy vòng quanh, họ Tô nào đó nắm chặt 2 tay, hồi hận sâu sắc.

Sao có thể huyết sáo?

Sao có thể huyết sáo trong lớp?

Sao có thể huyết sáo để kích động ý muốn đi tiểu sục sôi của bản thân?

“Tô Tổ, em trả lời cho tôi, sao lại thối sáo khi đang học bài hả???”

Chân nọ vắt chân kia họ Tô thốt lên: “ Cô giáo, em muốn đi vệ sinh.”

.....Giáo viên C sụp đổ.

“ Đi vệ sinh xong thì về đây tiếp tục trả lời câu hỏi này.” Gõ thước cộp cộp, giáo viên C hoàn toàn câm lặng.

Tề thỏa mãn xong, họ Tô nào đó quên hẳn tai họa ngầm lúc trước, lại vừa huyết sáo vừa chạy về lớp học.

“ Tô Tổ, em vậy mà lại còn thối nữa!!!!” Giáo viên C lớn tiếng quát, cái thước trong tay chuyển động như rắn thần.

“ Báo cáo cô, em không huyết sáo ạ.” Họ Tô nào đó nghiêm trang nói.

Hả? Lẽ nào lại nghe nhầm? Giáo viên C hoàn toàn vứt bỏ ý định uốn nắn dần dần của mình, tay nắm chặt bàn, hét to lại to hơn nữa: “ Tô Tổ em lại còn ngụy biện nữa sao?”

“ Em thật sự không huyết sáo ạ.” Tô Tổ biểu hiện vô tội “ Đó là âm thanh phát ra khi thở ạ.”

Giáo viên C nắm chặt viên phấn, ném xuống phía dưới.

“ Thở ra tiếng sáo? Hả? Các em phía dưới có ai có thể giống bạn học Tô thở ra tiếng sáo không?”

Tất cả trầm mặc.....

Giáo viên C cực kì đắc ý.

Đột nhiên, có một dũng sĩ đứng lên nói to: “ Cô, em có thể.” Vừa thở vừa huyết sáo.

.....Thế là mọi người cùng nhau hóa đá.

Giáo viên C sụp đổ hoàn toàn, lấy tay đập bàn “ Được, em tên là gì?”

“Dạ, Cung Năng ạ.”

“ Họ Tô gật đầu, quả là dũng sĩ, bạn học Cung, khuôn mặt của giáo viên C đã đỏ như gan lợn rồi, bạn thân là dũng mãnh.

“ Được, Cung Năng đúng không, hôm nay tan học ở lại, gọi gia đình em đến cùng tôi tìm hiểu rõ hơn về nguyên lý thở ra tiếng sáo.” Giáo viên C nói năng lộn xộn, cấp lấy thước kẻ giận dỗi bước đi.

....., Bạn học Cung ánh mắt mờ mịt, miệng lẩm bẩm: “ Thật sự có thể mà cô, thật đó.”

Tô Tô gật đầu, thật sự có thể, ừm ừm ừm, thật sự có thể, bạn học Cung à.

Buổi tối hôm đó, bạn học Cung không ngủ được, mộng bị sưng đỏ, cuối cùng, trong nước mắt đau đớn ngổ ra một đạo lí, khi hít thở tuyệt đối tuyệt đối không thể phát ra tiếng huýt sáo được.

37. Chương 37

Chuyện thứ 2: câu chuyện nhà vệ sinh.

Nghe nói vào một ngày nào đó, trời trong gió mát, thứ tư này được về sớm, họ Tô nào đó lại huýt sáo, tự động thúc giục mình đi tiểu.

“Hả, bạn học Cung, gần đây bạn còn thở ra tiếng sáo nữa hay không?”

Ánh mắt đau thương của bạn học Cung năng bắn thẳng về phía họ Tô nào đó.

Họ Tô nào đó cười mỉa “Không nhắc đến vấn đề này nữa, tớ đưa bạn đến một nơi rất tuyệt.”

Lắc mông lắc mông, Tô Tô dẫn bạn học Cung đến trước cửa nhà vệ sinh nữ.

“Tô Tô, đây là nhà vệ sinh nữ mà.” Bạn học Cung vẽ mặt nghi hoặc.

Ừm ừm ừm, phải đó, bạn học Tô Tô gật đầu. Look, hai tay chỉ xuống dưới, có một hố nhỏ “Bạn học Cung, cậu có muốn nhìn một chút xem bên trong nhà vệ sinh nữ như thế nào, liệu có khác gì so với nhà vệ sinh nam không?”

Bạn học Cung Năng suy nghĩ trong giây lát, lòng hiếu kì bỗng nhiên trỗi dậy “Tớ muốn!”

Tốt, rất tốt, có tinh thần ham học hỏi như vậy là rất tốt. Họ Tô nào đó gật đầu “Cậu thò đầu vào bên trong là có thể nhìn thấy rồi đó.”

“Có thể sao?” Họ Cung nào đó sợ hãi.

Đương nhiên là có thể, tớ vừa mới đi vệ sinh xong, bên trong không có ai đâu.”

Ồ ồ ồ, bạn học Cung lần nữa liên hệ lí luận với thực tiễn, bỗng nhiên ngẩng đầu,, Tô Tô đứng cạnh tiếp sức, dùng sức chín trâu hai hổ rút cuộc cũng chui được vào trong hố.

Bên trong cũng không có gì khác biệt cả.

Cung Năng rất cuộc cũng hiểu, thì ra nhà vệ sinh đều giống nhau cả. Sau khi thỏa mãn tinh thần học hỏi của mình, cuối cùng bạn học Cung Năng quyết định gắng sức rút đầu lại, dùng sức rất lâu mà không rút ra được, cậu mới nước mắt đầm đìa nói với Tô Tô: “Bạn học Tô, giúp mình đi, mình không chui đầu ra được.”

Tô Tô hoảng hốt lo sợ, “Được, được, tớ đến đây.” Một tay túm chặt lấy tay Cung Năng, một tay chống tường cố gắng kéo.

“Bạn học Cung à. Thế này thì không được rồi! Để tớ đi gọi người đến giúp!” Lạch bạch lạch bạch, Tô Tô nhiệt tình đào dạt chạy đi tìm cứu viện.

“Tô à, mau lại đây, sao tan học rồi còn chưa về nhà, hôm nay không phải là đi ăn cỗ sao?” Mẹ Tô giữ chặt cô con gái đang lắc mông chạy như điên.

A? Có cỗ để ăn sao? Tuyệt, tuyệt, Tô Tô hưng phấn hét to, vác cặp lên vai, chạy đến trước mặt mẹ, “Mẹ à, mẹ mau lên chút, đi muộn là không còn gì ngon để ăn đâu.” Lạch bạch lạch bạch, họ Tô nào đó vui vẻ chạy. Vừa chớp mắt liền quên luôn người xấu số nào đó đang bị kẹp đầu trong nhà vệ sinh.

Qua một lúc lâu, bạn học Cung nện ngào khóc to, kêu gào đến mức kinh thiên động địa. Trải qua hàng loạt những cách cứu viện thăm đến mức không ai nữa nhìn, cuối cùng cậu cũng hiểu được một đạo lý, nhà vệ sinh nữ là nơi tuyệt đối không thể nhìn trộm được!

38. Chương 38

huyện số 3: câu chuyện bàn chải đánh răng. “# # %” Bạn học Tô học được cách chửi bậy, một tháng 30 ngày, mỗi ngày đều có những câu chửi khác lạ, không hề trùng lặp, cuối cùng vào ngày nào đó, chuyện này đã làm kinh động đến giáo viên D.

“Từ nay về sau, nếu ai còn ở trên lớp chửi bậy, thì sẽ phải dùng cái bàn chải này đánh răng.” Giáo viên D cực kì cương quyết nói, nghe xong, tất cả học sinh trong lớp đều cùng nhau hóa đá.

Ừm ừm ừm, tuyệt đối, tuyệt đối không thể mắng chửi người khác, họ Tô nào đó âm thầm thề thốt, tự nhủ, rằng lợi mình không tốt, không được đánh răng quá nhiều.

Nhưng mà, thật sự muốn xem bộ dáng người khác đánh răng quá! Họ Tô đột nhiên nảy ra những ý nghĩ kì quái.

“Bạn học Cung, sao trên cổ bạn lại có vết thương vậy?” Tô Tổ chớp mắt hiểu kì, dùng tay chọc chọc.

Cái đó.... Đó là do nhìn trộm phòng vệ sinh nữ mà ra, bạn học Cung nước mắt đầm đìa, vươn tay giữ lấy cổ, dùng ánh mắt bắn chết Tô Tổ một vạn lần, tự nhủ: không được chửi bậy, không được chửi bậy!

“Bạn học Cung, bút chì của cậu dùng thật tốt, đổi cho tớ đi!” Bộp, họ Tô nào đó lấy ra một cái bút chì bị tõe đầu, trên vỏ bút còn có đầy những dấu răng.

Bạn học Cung nắm lấy chiếc bút tõe đầu, bừa bừa lửa giận, cố gắng tự nhủ: không thể chửi bậy, không thể chửi bậy, Cung Năng, mi là một nam tử hán, không thể nể nang chửi con gái, cố gắng trụ lại! Sau đó, tức giận cầm lấy tờ giấy viết, hết sức nhấn bút xuống: “Tôi ghét Tô Tổ, tôi ghét Tô Tổ.....” Một trăm lần, một trăm lần!!!!

Trong giờ chạy 50m, bạn học Cung hết sức hồi hộp, hai tay nắm chặt, đợi giáo viên phát hiệu lệnh xuất phát.

“Bạn học Cung à, cậu chắc là đang rất hồi hộp, tớ kể chuyện cười cho cậu nghe nhớ!” Họ Tô nào đó đột nhiên tốt bụng.

Bùm, tiếng súng vang lên, bạn học Cung nhanh chóng xuất phát.

Bạn học Tô cũng vội vàng xuất phát, “Bạn học Cung, chuyện cười đó là như thế này,.....”

Thật là buồn cười quá, bạn học Cung vừa cười vừa chạy, giáo viên E nhấn nút bấm giờ, “13 giây!”

Cái gì?? Chạy 50m lại mất đến 13 giây, giáo viên E từ xa phẫn nộ mắng, một phen nhắc Cung Năng lên: “Em đứng phạt cho tôi!!!!”

Không thể nhịn được nữa rồi, họ Cung nào đó cuối cùng cũng bạo phát: “# # # ”

“Em thưa thầy, Cung Năng chửi bậy ạ!” Tinh thần chính nghĩa của bạn học Tô đột nhiên bùng nổ.

Các bạn học gật đầu, cùng nhau đứng ra làm chứng, đúng ạ, đúng ạ, bạn ấy thật sự thật sự đã chửi bậy ạ.

Thế là, giáo viên D từ xa phẫn nộ mắng.

Lại thế là, bạn học Cung nào đó nâng cốc và bàn chải, đánh răng đủ 2 tiếng đồng hồ, lần này, cậu cuối cùng cũng ngộ ra một đạo lý, đó chính là: dù có buồn chán đến thế nào chăng nữa, cũng tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không nên hé răng với đồng chí Tô Tổ dù chỉ một câu!

Bởi vì nhóc đó chính là ma quỷ!!!!

39. Chương 39

“Chính là 3 chuyện này?”

Câu chuyện thật là thân thuộc và hậu quả thực sự là nghiêm trọng.

“Không, đây chỉ là 3 chuyện điển hình nhất mà thôi.” Họ Cung nào đó chìm vào trong hồi ức đau khổ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Giật giật, khoe miệng co giật không ngừng khiến cho khoe mắt cũng co giật, dẫn đến cả khuôn mặt Tô Tổ trông thật đáng sợ.

“Cung tiên sinh, tôi thật sự đã làm những chuyện đó sao?” Thật quá kích động, quá chấn động, thiên tài quả nhiên không thể một sớm một chiều mà bồi dưỡng ra được.

Cung đồng chí mặt mày đau thương, chậm rãi gật đầu.

“Tô, cậu nên bồi thường cho tôi!” Nhiều năm như vậy, nhiều năm như vậy, mà sao những hồi ức kia vẫn còn tồn tại.

Đồng chí Cung à, cậu muốn bồi thường về mặt thân thể hay về tinh thần? Họ Tô nào đó nắm chặt cổ áo, ánh mắt chợt trở nên nghiêm túc.

“Bồi thường thế nào?” Họ Tô nào đó cẩn thận từng li từng tí, không dám làm cho đồng chí Cung nào đó trở nên kích động, nghe đâu những đồng chí biến thái về tâm lý đều bắt nguồn từ bóng đen thời thơ ấu.

Khoe miệng khe cong lên, Cung Năng Quyền rất đặc ý cười nói: “Cái này thì dễ thôi, chỉ cần cậu đồng ý với tôi một việc là được.”

Hả? Họ Tô mở to mắt hỏi: “Là chuyện gì vậy?”

“Làm bạn gái của tôi!”

.....Việc này..., chính là việc khó khăn nhất trong năm nay, phải làm thế nào với Thúy Ti, làm thế nào với những hoạt động xem mắt phong phú của bản thân? Tô Tổ tức thời choáng váng.

Một bên là tình bạn, một bên là tình yêu, nên chọn thế nào bây giờ?

Lăn lộn trần trọc một đêm, Tô Tổ vẫn không biết phải chọn gì cả.

Ánh mặt trời của ngày thứ hai vẫn rực rỡ như trước, Tô Tổ mang theo hai quần thâm mắt, vừa bước vào công ty đã bị kéo đi dự cuộc họp sáng.

Trên chiếc bảng đen của phòng họp có mấy chữ to: “Công ty và nhân viên.”

Ừm ừm ừm, quả là một đề tài sâu sắc, Tô Tổ ngáp liên tục.

“Tô, cô phải nghiêm chỉnh học hỏi thái độ đi!” Bạch Cốt Tinh đau đầu nhức óc. Hai tay đập bảng bồm bộp.

Miệng vừa mới mở được một nửa, Tô Tổ cười gượng, chỉ vào Bốc Diệu Liễm bên cạnh “Cậu ta ngáp còn to hơn tôi.”

Bốc Diệu Liễm tức giận nói: “Mẹ nó, dậy sớm quá, lại quên uống thuốc rồi.” Tiếng nghiêng răng nghiêng lợi ken két phát ra làm cho tóc gáy của Bạch cốt tinh dựng đứng.

“Rất tốt, tiểu Bốc tuy rằng não tàn mà ý chí lại kiên cường, Tiểu Tô, cô không nên khinh thường những đồng chí tàn tật!” Bạch cốt tinh rất giận dữ nhìn Tô Tổ, rồi chỉ vào Tiểu Bốc khen ngợi, sau đó nói: “Bắt đầu họp sáng thôi!”

“Xin mời đồng chí Tiểu Bốc nói một chút về cảm tưởng của mình khi đã đến công ty được một tháng.”

Bộp bộp bộp bộp, quần chúng vỗ tay cổ động.

Đồng chí Tiểu Bốc nhảy dựng lên, vẫy tay chào hỏi, nghiêng đầu một góc 45 độ, lộ ra nụ cười kì quái mà thuần khiết: “Cảm ơn, cảm ơn!”

Sau đó ghen ngào phát biểu: “ Đầu tiên tôi muốn gửi lời cảm ơn đến cha mẹ, người đã sinh ra một người con anh tuấn bất phàm như tôi, tiếp đó tôi muốn cảm ơn thượng đế đã ban cho tôi bộ não triết học, mặc dù phải thường xuyên dùng thuốc để khống chế suy nghĩ...” Tiếp đó thì nước mắt lưng tròng nói tiếp: “Cuối cùng tôi muốn cảm ơn bản thân đã biết tự điều chỉnh, che đậy một cách triệt để khi thể bất phàm của mình.”

“Nói trọng điểm đi!!!” Gân xanh nổi lên, Bạch cốt tinh dầm mạnh vào bảng đen.

Cậu ta lại tiếp tục vẩy tay, tác phong chậm rãi như công nương Diana, khuôn mặt lộ ra nụ cười dịu dàng nói: “Được, nói thẳng ra, trọng điểm chính là...” Đột nhiên đồng chí Tiểu Bốc đổi khuôn mặt, mặt mày hung dữ, hai tay khoanh trước ngực, lỗ mũi dãn ra to như mũi của Nhĩ Khang: “Mẹ nó chứ, nhà ăn của công ty lấy giá quá đắt, váy đồng phục của nhân viên nữ thì quá dài, hơn nữa, mỗi ngày đều có đám người chết dẫm đến hỏi thăm tôi.”

.....Bạch cốt tinh kì quái hỏi: “Có người hỏi thăm không phải rất tốt sao?”

Đồng chí tiểu Bốc suy sụp, hét to: “Người nào người nấy cũng đều hỏi mỗi một câu: Cậu đã uống thuốc chưa?!!!! = = ||||

Khóe miệng co giật, mãi một lúc sau, Bạch cốt tinh mới chân thành sâu sắc nói: “Đây là sự quan tâm của mọi người đối với cậu đó, tiểu Bốc à!”

Đồng chí tiểu Bốc nước mắt đầm đìa, nắm chặt tay giận dữ đáp lại: “Quan trọng là, mỗi lần mọi người hỏi thăm, tôi đều tự hỏi rốt cuộc mình đã uống thuốc hay chưa, kết quả là luôn cảm thấy bản thân đã quên không uống, thế rồi một hộp thuốc trăm viên, trong một ngày đã bị uống hết sạch!”=.=

RZ, mọi người đều cúi đầu xuống, khóe miệng đồng loạt co giật.

Sau khi co giật xong, Bạch cốt tinh cố gắng trấn tĩnh, thoải mái vỗ tay, “Được rồi, chúng ta chuyển đến đề tài tiếp theo!”

Đồng chí Tiểu Bốc vẫn không khống chế nổi cảm xúc, nước mắt rơi lạch tạch, giơ tay lên nói: “Giám đốc, tôi muốn đi ra ngoài uống thuốc!”

Ừm ừm ừm, gật đầu lại gật đầu, đồng chí tiểu Bốc thật là tội nghiệp quá! Bản năng người mẹ của Tô Tổ phát ra mạnh mẽ.

“Được, cậu đi đi!” Bạch cốt tinh nhìn lại với ánh mắt thông cảm.

Đồng chí tiểu Bốc vừa đi vừa hét, đá cửa phòng hội nghị đến mức phát ra tiếng kêu kéo kẹt.

40. Chương 40

“Chủ đề thảo luận thứ 2 của buổi họp hôm nay là nói về mối quan hệ giữa công ty và nhân viên.” Bạch cốt tinh viết trên bảng đen một hàng chữ: Công ty là nhà, lãnh đạo là?”

“Mọi người cùng thảo luận, 5 phút sau cho tôi đáp án!”

Tô Tổ và chị Thương ở Bộ phận quản lý sản xuất sản phẩm được phân cùng một tổ.

Mắt to tròn mắt nhỏ một lúc lâu, răng hàm trên của chị Thương run nhè nhẹ, Tô Tổ gật đầu tấm tắc, răng đẹp, quả là răng đẹp, mùa hè nhàn đưa hấu chắc cũng không cần phải há mồm.

“Chị Tô à, chị có biết lãnh đạo ở đây là nói đến vị nào không?”

Hả? Có sự khác biệt sao? Tô Tổ liếc ngang liếc dọc nói: “Chị Thương này, nếu không phải giám đốc Bạch thì chắc sẽ là Tổng giám đốc, sẽ không thể là tổ trưởng các bộ phận đâu!”

“Ha ha, nếu là giám đốc Bạch thì tôi sẽ coi anh ta như không khí, còn nếu là sếp lớn thì.....” Chị Thương say mê nhắm mắt lại, hai tay vuốt mặt, hi hi hi, mặt ửng hồng nói: “Tôi sẽ coi như anh trai mình.”

Mẹ nó, là anh yêu đó. Tô Tổ khinh bỉ, Tổng giám đốc Phú à, ân huệ của người đẹp khó nuốt lắm đó, cẩn thận không sống lâu được đâu, còn ở đó mà trên hoa ghẹo nguyệt!”

“Vậy chị Tô, chị thì thế nào?”

Hả? Tô Tổ vò đầu suy nghĩ, ừm ừm ừm, một tay đặt lên ngực, một tay nắm chặt lại, cứ thế mà diễn vở diễn kinh điển của mình: “Giám đốc Bạch như cha tôi, tổng giám đốc Phú thì như mẹ tôi vậy.” Sau đó tự nhủ ‘Đúng, đúng, đúng, họ chính cha mẹ tái sinh của mình, ừm cái ăn cái mặc, làm người thì phải biết ơn chứ.’

Bộ rằng vầu chừa ra giống cái xềng xúc cơm của chị Thương chỉ mở ra một nửa rồi dừng lại.

Bị chấn động hoàn toàn không phải chỉ có mỗi chị Thương, Bạch cốt tinh đang đứng phía sau Tô Tổ cũng hóa đá nghiêm trọng, hai môi run cầm cập, nước mắt giàn giụa. Chuyện đó... cuối cùng tôi đã hiểu cảm giác của ngài rồi, tổng giám đốc ạ!

“Năm phút đã hết, ai nói trước nào?” Bạch cốt tinh vừa phục hồi sau chấn động, khuôn mặt vẫn xanh lét.

Tô Tổ nhiệt tình vô cùng, giơ tay nói: “Tôi! Tôi!”

Sụp đổ!!! Đồng chí Tô Tổ, cô không cần kích thích tôi lần nữa đâu, trái tim Bạch cốt tinh nhỏ máu, nhìn ra xa, ánh mắt hướng về phía người “mê dai” nhất công ty: chị Lưu phòng kế toán!

“Lưu, em trả lời đi.”

“Lấy công ty làm nhà, lấy ông chủ làm đối tượng theo đuổi ạ!” Chị Lưu uốn éo tạo dáng, mắt không ngừng nháy nháy.

“Tốt, rất tốt!” Bạch cốt tinh kích động, vỗ tay như kiêu bị co giật, chính là đáp án này! Nói xong, ánh mắt liền lướt qua Tô Tổ, nói lời ám chỉ: “Tô Tổ, nhớ ghi lại biên bản cuộc họp, lấy bút nhớ tô đậm câu này mấy lần, nhớ lấy, từ nay về sau đây chính là đáp án chuẩn.”

.....Thế là khoe miệng quần chúng lại co rút lần nữa.

Họ Tô nào đó bình tĩnh đại ngộ, cuối cùng cũng hiểu ra, quá được, quá là mạnh mẽ, gật đầu lại gật đầu.

“Tổng giám đốc Phú là ngựa giống, Liên Vị chính là một hậu cung to lớn.”

Đó là lời chú giải, được viết bên cạnh phát ngôn hào hùng của chị Lưu, cái dòng chữ mà đã được Tô Tổ dùng bút nhớ vàng, bút nhớ đỏ, bút nhớ tím chú ý tô đậm, đúng là phải quán triệt tinh túy mà! Ừm ừm ừm, phải quán triệt!!!!

.....

41. Chương 41

Theo thói quen tán dóc thường ngày, Tô Tổ lại mở MSN, chỉ thị của Bạch cốt tinh đã sớm hiện ra: “Tô, nhớ nói chuyện với tiên sinh Steven cho tốt vào, nhân tiện phải tuyên truyền kĩ càng về tinh túy của cuộc họp hôm nay đây!”

Vâng, vâng, vâng, gật đầu, tinh túy của hội nghị à, lí luận về ngựa giống à, thật là không dễ dàng mà, cần phải phát huy thật tốt, tinh thần Tô Tổ sôi sục.

“Cô Tô, bình thường thì cô thích làm gì?”

“ Ăn uống, ngủ nghỉ và đếm tiền!” Còn đi xem mắt nữa, nhưng cái này là đời tư, không thể tiết lộ được.

Trầm mặc rất lâu, ava của Steven đã chuyển từ một đồng bánh bao sang một đồng tiền.

“Đúng rồi, công ty chúng tôi đã thống nhất cách giải quyết vấn đề rồi.”

“ Là gì vậy?”

“Tôi sẽ sửa lại lỗi biểu đạt của mấy hôm trước!” Tô Tổ nghiêm túc nói.

“Được, cô nói đi.”

“Liên Vị giống như nhà tôi, ông chủ là người tôi theo đuổi.” Đây là bản mới ra, phải tuyên truyền đúng chỗ, ừm ừm ừm, Tô Tổ vừa đánh máy vừa cười thầm, này thì tinh túy của công ty này!

..... “Cái gì được gọi là thống nhất cách giải quyết vấn đề?” Sau một lúc lâu, đối phương hỏi lại.

“Có nghĩa là....., tiên sinh Steven, tôi sẽ nói nếu anh không cho người ở trong công ty chúng tôi biết chuyện này.”

“Được, phê chuẩn.”

“Đó chính là: toàn nhân viên dù là nam hay nữ, bất chấp qui định cứng nhắc của cấp cao, đều phải coi sếp tổng là đối tượng theo đuổi của mình.”

Tô Tổ lại nhìn trước ngó sau vì sợ đông nghiệp trong công ty thấy được : “Sếp tổng thật là trâu, ăn cả nam lẫn nữ, cả Liên Vị đều là nguồn dự trữ của sếp.” Lại suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng không nhìn được mà gõ ra chằm ngôn mười bốn chữ của mình: “Tổng giám đốc Phú là ngựa giống, Liên Vị là hậu cung to lớn.”

Sau khi trầm mặc lúc lâu, ava đột nhiên tắt ngúm, đối phương đã out mất rồi.

Thật bất lịch sự, không chào hỏi gì mà đã out rồi, bồm bộp, Tô Tổ tức giận, cũng thoát MSN.

42. Chương 42

Thật không tin nổi, không phải cuối tuần cũng có thể đi xem mắt!

Lần này người giới thiệu là Thúy Ti, điểm hẹn vẫn là ở quán cà phê có thác nước lần trước.

“Ô, đây là Giả Trinh Kinh Giả tiên sinh.” Lưng thẳng ngồi nghiêm, ánh mắt thẳng tắp không liếc ngang liếc dọc, quân phục thẳng thớm.

“Xin chào, Tô tiểu thư.” Chỉ vài mấy chữ du dương trầm bổng, ai đó khi thấy dòng thác chảy uốn lượn cũng không hề có cảm giác muốn đi toilet.

Rất tốt, rất tốt, quả là có định lực kinh người, Tô Tổ gật đầu, nhân tiện dẫm chặt hai chân dưới gầm bàn, tự nhủ phải xem mắt trước rồi sau đó mới đi tiểu. Mẹ nó, lần sau nhất định không hẹn gặp mặt ở đây nữa, cà phê vừa uống vào vẫn không nhiều hơn phần nước muốn thải ra, lỗ vốn, tuyệt đối là lỗ vốn, Tô Tổ bóp chặt cổ tay.

“Ô à, Giả tiên sinh đây còn là Đảng viên cơ đấy.” Thúy Ti dốc hết sức mình cố gắng chào hàng.

Bạn học Thúy Ti à, bỗng nhiên trở nên bình thường thế này, bạn đối tính đối nét rồi à, Tô Tổ lạng lẽ trao đổi ánh mắt với Thúy Ti.

Đây là chị đây móc kê răng ra để lại đây, Thúy Ti đá lông mào, vẻ mặt bố thí, cậu có vẻ cần kíp nên chị đây nhường cậu trước.

Trao đổi trong im lặng, đúng là tình cảm bạn bè quốc tế cộng sản, Tô Tổ vô cùng lấy làm cảm động.

“Hôm nay thời tiết thật đẹp, hay là uống cà phê xong thì chúng ta đi công viên tản bộ nhé?”

Mắt to nhìn mắt nhỏ, suy nghĩ một lúc lâu sau Giả tiên sinh mới nặng nề gật đầu: “Ô Tô Tiểu thư, chúng ta đến công viên Nhai Tâm đi, thời tiết thật sự rất đẹp.”

..... “Vâng, được thôi.” Tô Tổ khép mi, giả vờ nhu nhược.

Gió nhẹ, cây xanh, cỏ cũng xanh mượt mà, họ Tô nào đó lại không thể nhìn được nữa, cực kì hưng phấn mà thốt lên: “Giả tiên sinh, chúng ta ngồi trên thảm cỏ nói chuyện đi!”

Rồi thuận tay lấy một tờ tạp chí trải lên thảm cỏ.

Sắc mặt Giả tiên sinh xanh lét, cơ mặt co rút, “Ô Tô tiểu thư, cô thật không có chút giác ngộ nào hết!!!”

..... # % #, giác ngộ gì cơ? Tô Tổ lấy làm lạ, vò đầu bứt tóc.

“Cô sao có thể để một bản tin chính trị dưới móng mình hả?” Giả tiên sinh đấm ngực, dáng vẻ đau đớn tột cùng.

Cái gì cơ? Hai ngón tay Tô Tố kẹp trang báo lên, nhìn ngược nhìn xuôi, mẹ nó, tại sao lại không phải mục giải trí cơ chứ, thật là không hòa hợp gì cả. Vội vàng gấp lại mấy góc, Tô Tố miễn cưỡng chọn chỗ có quảng cáo chuyên trị bệnh tiết niệu cho nam giới mà ngồi lên.

“Tô tiểu thư, không ngờ cô lại ngồi lên trên cái loại quảng cáo này.....” Khuôn mặt Giả tiên sinh đầy vẻ không thể tin được, lại còn có chút khinh thường.

Gầm rú, gào thét, Đảng viên thì có thể xem thường người khác sao, giác ngộ cao thì có thể khinh thường người khác sao? Tiếng thét của họ Tô nào đó vang thật xa, vội vàng đứng lên, cầm chặt tờ báo rồi xé thành từng mảnh vụn nhỏ.

“Cô lại còn vứt giấy rác lung tung nữa!!!”

Tay họ Tô nào đó run rẩy, khuôn mặt thì co rút, đồng chí tiểu Bốc ơi, cậu ở đâu rồi, cho tôi mượn ít thuốc không chế cảm xúc với!

Giả Trịnh Kinh liền đứng lên nhặt giấy rác với dáng vẻ cực kì uyển chuyển.

Một hội bác gái già vây lại đó, mồm năm miệng mười, ánh mắt khinh bỉ xuyên thẳng về phía Tô Tố: “Người thì xinh thế kia, sao lại chẳng có chút ý thức công cộng gì vậy?”

Đúng, đúng, đúng, các bác gái không ngừng gật đầu. Cả tập thể lấy ánh mắt mà khinh thường họ Tô nào đó.

Dư luận xã hội thật là mạnh mẽ, đoàn thể chuyên gia thật là lợi hại, đồng chí Tô Tố nước mắt rưng rưng, khom người xuống rồi cũng thu nhặt rác.

“Như thế này thì có phải tốt không, Tô tiểu thư.” Đồng chí Giả biểu tình nghiêm túc, chân thành sâu sắc mà nói “Phải kịp thời phê bình và tự phê bình thì giác ngộ của bản thân mới nâng cao được.”

Mẹ nó, là anh không có tí giác ngộ nào thì có, đồng chí Giả, tôi khinh thường anh. Trái tim họ Tô nào đó nhỏ máu, mang về hận thù cầm đồng giấy vụn đưa lên miệng mà cắn, đồng chí Giả à, anh chẳng hòa hợp chút nào hết!

43. Chương 43

Chiếc xe bus lắc lư chạy, Tô Tố nghiêng răng nghiêng lợi ngồi ở ghế, miệng đen xì toàn giấy báo.

Cửa xe mở ra rồi lại đóng.

Đột nhiên, Giả Trịnh Kinh thốt lên một câu: “Tô tiểu thư, cô chẳng có tí giác ngộ nào cả!”

.....Họ Tô nào đó nắm chặt tay, răng nanh không ngừng cắn chặt môi, tự nhủ: ‘Phải nhẫn nhịn đồng chí tiểu Tô à, đây chính là lúc Đảng thử thách đồng chí đó!’

“Cô sao lại không nhường chỗ cho bác gái kia!”

Đồng chí Giả nói xong liền vội vàng đẩy Tô Tố ra, lắc mông chạy đến cửa sau, dắt theo một bà cô chưa đến bốn mươi tuổi.

“Bác gái à, xin mời bác ngồi!” Nói xong cười nhẹ để lộ ra hàm răng trắng bóc.

Bà cô được dắt đến nước mắt rơi lã chã, mùa xuân thứ hai của tôi còn chưa có đến, sao cậu lại gọi tôi là bác gái hả? ||||

“Mọi người xem đi, tinh thần giác ngộ của đồng chí giải phóng quân thật là tốt quá!” Đúng, đúng, đúng, quần chúng gật đầu đồng ý, không màng đến người thật sự nhường chỗ là Tô Tố.

Nhẫn nhịn nào, Tô Tố! Đây là sự khảo nghiệm đối với giác ngộ của đồng chí. Tay nắm chắc, răng nghiến chặt, Tô Tố không ngừng gào thét trong lòng.

“Đồng chí, cảm ơn cậu!” Bà cô sau khi ngồi vững miệng khề nhích nhích nói lời cảm ơn.

“Không cần khách sáo, không cần khách sáo.” Hai tay của đồng chí Giả đan vào nhau, nở nụ cười tươi như hoa rồi nói “Đây là lẽ đương nhiên mà.”

Thật là không thể nhịn được nữa rồi, lòng Tô Tổ không ngừng gào thét: ‘người nhường chỗ là tôi, là tôi, là tôi mà, Giả tiên sinh, làm gì thì cũng phải có giới hạn chứ!’

Khóe miệng bà cô tiếp tục nhúc nhích, một lúc lâu sau mới nói: “Đồng chí à, tôi thực sự không thể ngồi tiếp nữa, tôi vốn dĩ đứng ở cửa sau là vì tôi phải xuống xe rồi.”

= =|||Khuôn mặt Giả Trịnh Kinh cứng ngắc, nặng nề gật đầu: “Vậy được, bác xuống xe đi để cháu ngồi.”

Cuối cùng Tô Tổ cũng bạo phát, hét âm lên: “Đồng chí Giả, anh không có chút giác ngộ nào hết, cái ghế đó là của tôi cơ mà!!!”

Mọi người trong xe đều chấn động, cả tập thể khinh thường họ Tô nào đó, muốn giành chỗ của đồng chí giải phóng quân, thật không biết xấu hổ!

Tô Tổ khóc ròng, người này PASS, người này nhất định phải PASS! Đồng chí Thúy Ti à, tớ lại phụ lòng cậu lần nữa rồi. Cậu lại nhét anh ta vào kẻ răng đi thôi!

44. Chương 44

“Alô, đồng chí Tiểu Tô à, tôi đã sắp xếp xong hành trình của ngày mai, mai là cuối tuần tôi rất rảnh chỉ bằng tôi mời cô đi xem phim nhé.” Giọng nói du dương trầm bổng vang lên, đồng chí Giả chắc chắn là tham gia nhiều hội nghị chính trị thể nên cái giọng điệu nhà quan chèn ép đến mức, chắc chắn, thật xác đáng nha. “Ngày mai tôi không rảnh, tôi muốn đi dâng hương lễ Phật.” Gần đây gặp phải quá nhiều vận xui, nhất định phải đi lễ Phật mới được.

... Ai đó im lặng hồi lâu rồi cuộc bùng nổ.

“Đồng chí Tiểu Tô, cô không có chút tinh thần giác ngộ nào hết.” Họ Giả nào đó vô cùng tức giận, lớn tiếng hét: “Sao cô lại có thể tham gia vào những hoạt động mê tín như thế?”

Cúp máy đến bộp một tiếng, họ Tô nào đó ngồi ngẩn người, tiếp tục trầm mặc, trong lòng vô cùng kích động, Trung ương Đảng ơi, xin hãy cho phép tôi thay trời hành đạo, diệt anh ta, diệt anh ta, diệt anh ta.

Còn về phần Đảng phí có thể khấu trừ vào tiền lo liệu tang lễ cho anh ta.

Lâu sau chuông điện thoại lại vang lên.

“Mới vừa nãy, tôi đã tự phê bình một cách sâu sắc rồi, đồng chí Tiểu Tô, tôi cho rằng đó căn bản không nằm trong danh sách những điều mê tín, đó là tín ngưỡng tôn giáo, vì thế tôi hoàn toàn có thể đi cùng cô.” Thái độ vô cùng thành khẩn, sau khi bị Tô Tổ cúp máy một lần, Giả Trịnh Kinh đã giác ngộ ra được.

“Hửm? Nhưng tôi nghe nói đảng viên Đảng cộng sản không thể lễ Phật.” Nực cười, mang theo con người luôn có tinh thần giác ngộ đi lễ chùa, kinh động đến đồng chí Quan Âm thì không biết chừng sẽ gặp phải báo ứng.

“Ừm, vì thế nên tôi không lễ Phật, tôi chỉ là muốn đến đó ngắm cảnh.”

... Giả tiên sinh, anh nghĩ rằng đây là đi tham quan sở thú sao ==. Tô Tổ khóc ròng, Thúy Ti à, cậu mau đem anh ta nhét trở về kẻ răng của cậu đi, để anh ta ở đây thật khiến con người ta phải kích động.

Sáng sớm ngày chủ nhật, Giả tiên sinh đeo kính râm, mặc áo gió, ngàn dặm xa xôi chạy đến làm tài xế cho Tô Tổ.

“Anh Giả, anh đeo kính râm làm gì?”

“Kính râm có thể chắn bụi,” Giả Trịnh Kinh vẽ mặt nghiêm túc “Điều quan trọng hơn là có thể thể hiện được bản thân tôi hiện giờ đang trong trạng thái an nhàn.”

“Vậy anh tại sao lại mặc áo gió?” Anh tưởng rằng anh là Tiểu Mã Ca (1) sao, họ Tô nào đó khinh bỉ, chẳng có chút giác ngộ nào, đi chùa mà ăn mặc thế này sao?

“Đây là đồng phục tập thể đó.” Đồng chí Giả vô cùng hưng phấn.

Hửm? Ý gì chứ? Họ Tô nào đó đầu óc mù mờ, cuối cùng lắc lư trên xe đến nửa tiếng đồng hồ sau mới hiểu được ý anh ta muốn nói.

Một phân đội gồm các đồng chí đeo kính râm đen, mặc áo gió dài màu đen đứng dưới chùa, trình diễn tư thế nghỉ (tư thế nghỉ nghiêm trong quân đội), dáng đứng vô cùng bài bản.

“Đây đều là huynh đệ của tôi, khó có cơ hội ra ngoài nên mọi người quyết định đi cùng nhau.”

... Mẹ nó, họ Tô nào đó muốn khóc mà không được, đồng chí Quan Âm ơi tôi có lỗi với đồng chí, mang theo cả đoàn người đến đây tham quan.

“Hương bán thế nào ạ?”

“Một bó năm tệ.” Bà lão bán hương run rẩy như bị trúng gió, “Nếu cô muốn thì ba tệ.” Ánh mắt hoảng sợ liếc nhìn một đám áo đen phía sau Tô Tổ.

Mẹ nó, quả nhiên làm người là phải biết ăn mặc, Tô Tổ cảm khái, bình thường bản thân cũng có mặc cả nhưng không mặc cả được cái giá này.

“Tôi không có tiền lẻ.” Móc móc túi, Tô Tổ quay đầu, “Anh Giả, anh có không?”

Do dự một lúc đồng chí Giả mới búng tay một cái, “Có, cô đợi chút” phất áo gió soạt một tiếng, dáng đi vô cùng thướt tha.

“Tiên sinh, làm ơn, bố thí cho tôi chút tiền đi.” Ăn mày bên ngoài cổng chùa nhiều vô số kể, không ngừng van xin.

Đồng chí Giả cầm tờ mười tệ ném vào chiếc chậu nhỏ, tên ăn mày cầm chiếc chậu vờ nước mắt đầm đìa, thật chấn động mà, “Cảm ơn, cảm ơn ngài, ngài ở hiền nhất định sẽ gặp lành.”

Gật gật đầu, đây là lẽ đương nhiên, Giả tiên sinh vẽ mặt hiền từ vươn tay chọn chọn nhặt nhặt rồi lấy hai tờ 5 tệ từ trong chậu ra, “Được rồi, giúp anh đổi tiền đó, không cần cảm ơn đâu.” Sau đó phất áo rời đi, dáng vẻ vô cùng tao nhã.

Đồng chí ăn mày siết chặt tờ mười tệ, nước mắt giàn giụa, thật là không có chút nhân đạo nào hết, đồng năm tệ ấy chính là vì sáng nay muốn làm ra vẻ ăn xin nên mới dùng tờ mười tệ để đổi đó, “Hừ, con m* mày, sinh con trai sẽ không có lỗ đít.” Sinh con gái cũng vậy, nước bọt nghẹn trong cổ họng, đồng chí ăn mày bùi ngùi, tiện tay phất phất tờ mười tệ, mẹ nó, lại phải đi đổi tiền!

Tuyệt đối không thể gả cho người này, họ Tô nào đó vô cùng chấn động, tuyệt đối không thể gả! Sinh con trai mà không có lỗ đít, cái này thực sự quá mức khủng bố!

(1) Tiểu Mã Ca: nhân vật trong phim “Bản sắc anh hùng” cho Châu Nhuận Phát đóng, nhờ vai diễn này mà anh nhận được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất của giải điện ảnh Hồng Kông.

45. Chương 45

Đeo kính râm, áo gió màu đen phấp phới, bọn họ đi đến đâu mọi người đều dạt ra hai bên nhường đường đến đó. Họ Tô nào đó cúi đầu thấp hương, vừa gặm tóc vừa lảm bảm một mình.

“Đồng chí Quan Âm, chúng con không phải dân xã hội đen, nếu như kinh động đến ngài thì cứ gieo báo ứng lên người bọn họ, để tập thể bọn họ sinh con trai không có lỗ đít cũng được...” Ai đó lảm bảm một chuỗi dài. Tiểu hòa thượng đang gõ mõ nhìn về phía các đồng chí áo đen rồi lại tiến gần hơn nữa nghe đồng chí Tô Tổ cầu khẩn thì hết sức chấn động, suýt chút nữa gõ bay cả que gõ mõ.

Thắp hương xong, quảy nhiễu dân chúng xong, đồng chí Tô mỉm cười, “Anh Giả, thế này đi, buổi tối tôi có hẹn bạn đi nhảy, tôi tính buổi chiều sẽ ngủ bù, hôm nay cảm ơn anh đã đến đây cùng tôi.”

“Đi nhảy?” Giọng nói cao vút lên quãng tám!! Mắt ai đó trợn to như chiếc chuông đồng.

Tô Tổ lùi về sau một bước, hai tay ôm lấy vai, hửm? Lẽ nào lại là vấn đề giác ngộ kia sao???

“Tôi không ngờ cô lại có thể đi nhảy cơ đấy.” Đồng chí Giả Trịnh Kinh vẻ mặt khinh bỉ, lắc đầu một cách điên cuồng, “Thật quá quá quá mức sa đọa, đồng chí Tiểu Tô, sao cô lại có thể đi nhảy chứ?”

... Họ Tô nào đó sụp đổ, ánh mắt yếu ớt nhìn lại “Anh Giả, anh cứ mặc tôi sa đọa đi. Sa đọa xong rồi, tôi sẽ kiên trì phê bình và tự phê bình, ừm ừm, cứ như vậy đi.” Phất phất tay, phải mau chóng rời khỏi đây, con người này tinh thần giác ngộ quá cao, ở cùng anh ta lâu ngày sẽ trở nên tự ti mất.

“Cô đợi đã.” Đồng chí Giả cúi đầu trầm tư, một tay chống cằm, trầm ngâm suy nghĩ rồi đột nhiên thốt lên: “Đồng chí Tiểu Tô, tối nay tôi cũng đi.” Ai đó gật đầu hết sức long trọng.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaa ... họ Tô nào đó gào rít, đồng chí Giả, anh đi làm gì cơ chứ? Đến sàn nhảy tiến hành truyền bá thuyết “Ba đại diện” cùng với tư tưởng “Xã hội hài hòa” (1) hả?

Giả Trịnh Kinh xoay người, vẻ mặt nghiêm túc nói “Các đồng chí, tối nay hãy để cho chúng ta có cơ hội làm quen với những hủ bại của chủ nghĩa tư bản.” Hai mắt nhắm chặt, vô cùng đau đớn nói: “Mọi người phải nghiêm túc chuẩn bị tốt, đừng để viên đạn bọc đường của nhà tư bản khiến cho trở nên hủ bại.”

Gật đầu, quần chúng vẻ mặt kiên quyết, khuôn bố quá đi mất, hủ bại của chủ nghĩa tư bản, ừm ừm ừm, viên đạn bọc đường kia, mày cứ tiến công mãnh liệt hơn nữa đi.

(1) Thuyết “Ba đại diện” và tư tưởng “Xã hội hài hòa”:

- Thuyết “Ba đại diện” của nguyên Tổng bí thư ĐCS TQ Giang Trạch Dân: Đảng cộng sản Trung Quốc đại diện cho lực lượng sản xuất tiên tiến, đại diện nền văn hóa tiên tiến và đại diện lợi ích của đông đảo nhân dân Trung Quốc.

- Tư tưởng “Xã hội hài hòa”: dựa trên nền tảng của Nho giáo, năm 2004, hội nghị TW 4 ĐCS TQ chính thức đề ra tư tưởng “Xây dựng xã hội hài hòa XHCN”: xã hội dân chủ pháp trị, công bằng chính nghĩa, ái hữu, tin tưởng, tràn đầy sức sống, ổn định có trật tự, con người sống hài hòa với thiên nhiên.

46. Chương 46

Trong dòng người nườm nượp, đồng chí Tô Tô cùng với Thúy Ti vẻ mặt nghiêm túc nhìn đối phương.

Các đồng chí mặc áo gió màu đen đứng chật trong sàn nhảy, nhảy hết sức điên cuồng, giống như lũ yêu ma quỷ quái nhảy múa loạn xạ.

“Thúy Ti, đồng chí này trâu bò biết bao, cậu hãy nhắm lấy anh ta đi.” Họ Tô nào đó ánh mắt van nài, thật hết sức khủng bố, không ngờ bọn họ lại đi giày cao gót để nhảy disco. Ai đó rơi lệ.

Bùm, có một người đang nhảy giữa sàn bị ngã.

Họ Thúy nào đó thu hồi tầm mắt, ánh mắt trở nên yếu ớt, “Tô, cậu phải kiên trì kiên trì, đợi cho đến khi anh ta cơ bản hoàn thành nhiệm vụ cải tạo cậu thì cậu sẽ được giải thoát.”

Chẳng lẽ, lẽ nào là vậy?

Họ Tô nào đó ánh mắt nghi ngờ, Thúy Ti liền nặng nề gật đầu: “Tớ đã từng phê bình và tự phê bình bản thân suốt một năm trời, đến lúc tớ tự mình khinh bỉ bản thân mới thấm thía hiểu được ý thức chính trị của bản thân quá mức yếu kém, vì vậy, tớ giới thiệu cậu cho anh ta. Tiểu Tô, giác ngộ của cậu cao hơn tớ, tớ tin tưởng cậu có thể giải quyết được anh ta.”

... Đây chính là cạm bẫy đó, đồng chí Tô Tô hết sức kinh sợ, ánh mắt lại bắn về phía đồng chí Giả Trịnh Kinh, hai tay hai chân đồng loạt nhảy, gương mặt hưng phấn đến mức đỏ bừng bừng, móng dấn sát vào một cô gái nhỏ, lắc người vô cùng vui vẻ.

“Thúy, tớ quyết định tiếp tục sa đọa, thỉnh thoảng có chút giác ngộ là được rồi.” Họ Tô nào đó gật đầu, tên đàn ông trâu chó ấy mà ăn vào bụng sẽ không tốt cho tiêu hóa.

Thở dài rồi lại thở dài, Thúy Ti nắm chặt tay Tô Tô, “Vậy được, lần sau giới thiệu cho cậu người nào thật thà chút, đó vốn dĩ là phần của tớ.”

Tô Tổ cảm động, giơ tay ra nắm chặt tay Thúy Ti, “Thúy, cậu đối tốt với tớ quá, cậu quả thật biết hy sinh vì người khác.”

Họ Thúy nào đó cũng bị cảm động bởi hành động của bản thân, tiếp tục nắm chặt tay: “Đâu có, chúng ta đều là những người trưởng thành từ những câu chuyện về Bethune (*), cho nên hi sinh bản thân vì người khác là điều nên làm.”

Ừm, ừm, ừm, giác ngộ thật là cao, hai người ôm đầu gào khóc, cái tình bạn này cũng mang hơi hướm chủ nghĩa cộng sản quá rồi!

(*) Chiến sĩ cộng sản Canada, người đã đóng góp lớn cho nền y học thế giới, là một Đảng viên gương mẫu. Ở đây nói về tác phẩm “Tưởng nhớ Bethune” do Mao Trạch Đông viết, được in trong “Tuyển tập Mao Trạch Đông”.

47. Chương 47

Sáng sớm ngày thứ 2, Tô Tổ đến chỗ làm thì phát hiện ra Bốc Diệu Liễm đang xì xụp uống nước bằng chiếc cốc hoạt hình của mình.

“Á...sao cậu lại dùng cốc của tôi thế?” Họ Tô nào đó hét lên, tức giận vươn tay ra giành lại khiến cho chiếc cốc rơi xuống đập vào tường, vỡ tan tành.

Thật là mất mặt quá, người đâu mà lại vừa uống vừa phun nước miếng vào trong cốc chứ, Tô Tổ phẫn nộ thâm nghĩ.

“Chị đừng giận nữa, chị Tô à, cốc chén là để phục vụ con người mà, hay là chị cứ lấy cốc của tôi mà dùng tạm.” Lộp bộp lộp bộp, đồng chí tiểu Bốc ngoáy móng, lấy ra một cái cốc làm bằng thép không gỉ bị biến dạng từ trong đồng đồ tạp nham của mình rồi nói với Tô Tổ: “Mặc dù bề ngoài không đẹp nhưng đều có thể uống nước được.”

“Hôm nay cậu đã uống thuốc chưa hả, Tiểu Bốc?” Tô Tổ tay cầm chiếc cốc biến dạng vừa giành được của tiểu Bốc, buồn bực hỏi.

“Ồi...uống thuốc, uống thuốc!!!” Lần này, đồng chí tiểu Bốc hét lên, sau đó vội vàng móc một chiếc lọ từ trong túi áo trước ngực ra, lấy một nắm thuốc và nuốt xuống, rồi loạn lên tìm cốc nước.

“Á, cốc của tôi.” Lâm Đạt bên phòng thị trường tái mặt, rưng rưng nước mắt mà thốt lên.

“Anh cần dùng gấp sao?” Đồng chí tiểu Bốc bị nghẹn thuốc, rất vô tội hỏi “Nếu cần gấp thì dùng cái này đi.” Sau đó liền đoạt lại chiếc cốc méo mó từ tay Tô Tổ, ném cho Lâm Đạt.

Ánh mắt Lâm Đạt thê lương mà bi phẫn liếc tiểu Bốc: “Hôm nay cậu đã uống thuốc chưa hả, tiểu Bốc?”

“Á..., uống thuốc, uống thuốc!!!” Lại hét lên một lần nữa, đồng chí Tiểu Bốc lại móc lọ thuốc ở trước ngực ra, lấy ra một nắm thuốc rồi cầm chiếc cốc của Lâm Đạt vội vã chạy ra ngoài.

Lâm Đạt và họ Tô nào đó nhìn nhau và trầm mặc rất lâu.

“Anh Lâm Đạt cho em hỏi chút, Tiểu Bốc sao lại được chọn vậy? Trạng thái tâm lý thế này cũng có thể vào được Liên Vị sao?” Tô Tổ không nhịn được mà buồn chuyện.

“Nói cho em biết này,...” Lâm Đạt nhìn trước ngó sau, nói nhỏ với Tô Tổ: “Anh nghe đồn, cậu ta là anh em vợ của sếp lớn.”

Sao cơ? Anh em vợ của sếp lớn? Quan hệ phức tạp thật, Tô Tổ thần thờ cảm thán, hậu phương của cậu ta quả là vững chắc.

“Không phải, không phải!” Nam Hi của phòng tài liệu kể bên cũng tham dự vào: “Nghe nói là anh em họ ngoại của sếp.” Vừa nói vừa gật đầu chắc chắn.

Quả là quan hệ máu mủ kì lạ mà, ba người cùng nhau cảm thán, chưa biết chừng sếp lớn của chúng ta cũng đang lén dùng thuốc không chế cảm xúc, ừm ừm ừm, Tô Tổ gật đầu chắc chắn, tài nào sếp ăn ớt mà chẳng

có phản ứng gì cả, Tô Tổ bỗng ngộ ra, chắc chắn là trước khi ăn anh ta đã uống thuốc khống chế cảm xúc rồi.

“Sai rồi!” Không biết từ lúc nào chị Hoàng phòng kế toán cũng nhảy vào góp vui: “Các anh nói đều không đúng, tôi nghe nói là người tình của sếp lớn!”

Hả? Cả bốn người cùng kinh ngạc, hóa ra sếp lớn là..., Tô Tổ hoàn toàn chấn động, quả là không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Có điều, chị Hoàng à, tại sao chị cũng bị kinh động theo chúng tôi vậy, cái tin này không phải do chị tiết lộ sao? Tô Tổ nghi hoặc.

“No, no.” Anh Lưu phòng tiếp tân siết chặt bưu kiện chuyển phát nhanh trong tay lắc lắc cái đầu nhẵn bóng của mình rồi cũng tham gia buôn chuyện: “Người tình của sếp lớn là giám đốc Bạch cơ, Tiểu Bốc là họ hàng của giám đốc, sếp lớn nể mặt giám đốc mới giữ cậu ta lại đấy.”

Á? Phức tạp quá đi mất, các đồng chí tại hiện trường đều rạn nứt, giám đốc Bạch và sếp tổng Phú cơ đấy, đồng chí Tô Tổ chấn động, đúng quá rồi còn gì, cha mẹ áo cơm ơi là cha mẹ áo cơm!

Buổi chiều, Tô Tổ mang theo tâm tình chấn động còn sót lại, mở MSN.

“Chào cô, Tô.” Tiếng gọi sao mà thân thiết thế, đồng chí Steven có tiến bộ thật rồi.

“Chào anh, Steven.”

“Sao nói chuyện vẫn còn câu nệ như thế, tôi đồng ý cho cô làm bạn của tôi.”

Họ Tô nào đó thầm than ‘Anh ta uống nhầm thuốc hả, tự nhiên có thái độ khác thường quá, đánh ra được nhiều chữ như vậy.’

“Được thôi.”

“Dạo này chi nhánh của các cô có tin tức gì mới không?”

Hả? Anh làm sao mà biết chi nhánh của tôi có tin tức mới? Tô Tổ nghi hoặc: “Anh quen người nào trong chi nhánh chúng tôi à?”

“Cũng không thân thiết gì, nhưng tôi đang rất có hứng thú, dạo này buồn chán quá.”

Hả? Khách hàng lớn vậy mà lại có sở thích này? Tô Tổ trợn mắt há mồm nghĩ, tin đồn, ừm, có rất nhiều đấy.

“Vậy anh muốn nghe tin về phương diện nào?”

“Về cô, sếp lớn của các cô, đồng nghiệp, gì cũng được.”

Cái này thì đơn giản. Tô Tổ gật đầu khẳng định.

“Anh sẽ tiết lộ chuyện tôi nói với giám đốc của chúng tôi chứ?” Họ Tô nào đó không yên tâm hỏi lại.

“Không, chúng ta chẳng phải là bạn sao? Tôi không bán đứng bạn mình đâu.”

Ừm ừm ừm, đúng là người tốt, khi bước chân vào xã hội, chữ “Nghĩa” quả là rất quan trọng.

“Nghe nói...thực ra chuyện này hôm nay tôi mới biết...giám đốc Bạch của chúng tôi không ngờ lại là người tình của sếp lớn.”

Không nhận được mà phơi bày bí mật mới mẻ, Tô Tổ ơi là Tô Tổ, cô đã già thật rồi, người nào đó tự khinh bỉ mình.

.....Đối phương trầm mặc.

Một lúc lâu sau, một hàng chữ bay đến “Tôi rất chấn động, Tô,...” Steven tiên sinh đánh chữ một cách cực kì khó khăn “Để tôi tiêu hóa đã.”

Ừm, ừm, ừm, chấn động à? Tô Tổ quá đổi tự hào, tin tức nội bộ này quá mức trâu chó mà!

“Chấn động đúng không, vẫn còn nữa cơ.”

.....Đối phương lại trầm mặc

Vẫn duy trì tốc độ phản ứng chậm chạp “Còn gì thì cô cứ nói ra hết đi.”

Hả? Lòng hiếu kì của tiên sinh Steven không phải ở mức bình thường đâu nhó.

“Còn nữa, thực ra là, vẫn còn một truyền thuyết khác, đó là có một người nữa cũng là người tình của sếp lớn.”

“Ừm? Là nữ à?” Phản ứng lần này lại cực kì nhanh nhạy.

“Không phải, vẫn là nam!”

Tô Tổ nghĩ rồi lại nghĩ, thêm thắt vào tin đồn: “ Là một người đàn ông có đầu óc không bình thường.”

.....Im lặng rất lâu, ava tắt ngóm.

Chẳng lịch sự chút nào cả, Tô Tổ tức giận, sao lại off đột ngột thế? Không phải chứ, làm cho người khác hứng thú bừa bừa mà bản thân lại bỏ chạy, tám chuyện mới được một nửa, phải cùng ai nói tiếp bây giờ? Quả là bực phát hoảng, Tô Tổ buồn rầu mãi.

48. Chương 48

Mưa rơi rả rích mấy ngày liền, tâm trạng Tô Tổ cực kì tệ, mang theo tâm trạng uể oải mà nhận điện thoại, tối nay, vừa mới đặt mình xuống giường thì chuông điện thoại lại vang lên.

“Tô, về chuyện mà tôi muốn cô suy nghĩ, cô đã có đáp án chưa?” Tuần nào Cung Năng Quyền cũng hỏi câu này.

Mẹ nó, chị gái Thúy Ti đã vì mình mà làm tổn hại đến của để dành trong kế răng của bản thân, làm người thì không thể không có nghĩa khí thế này được. Tô Tổ tỏ ra oai phong凛冽.

“Cho tôi thêm một tuần để tiêu hóa nhé Cung tiên sinh!”

Tuần này vẫn còn buổi xem mắt, là do đồng chí Tiểu Thúy tận tình dâng hiến, nếu như lần này mà không được thì Tô Tổ sẽ đại nghĩa diệt thân mà tiếp nhận đồng chí tiểu Cung. Ừm ừm ừm, Thúy Ti à, lần này phải xem biểu hiện của cậu rồi. Tô Tổ nói khoác mà không biết ngượng.

“Được, cuối tuần sau tôi sẽ gọi lại cho cô.” Đồng chí Cung cũng không lằng nhằng, cực kì quân tử mà nói.

Lộp bộp, họ Tô nào đó cúp điện thoại bắt đầu phê bình và tự phê bình, đồng chí tiểu Thúy à, phong thái của cậu che lấp tốt, lòng can đảm vượt qua tốt, mấu chốt là mỗi kế răng của cậu đều có dự bị, cho nên, để lại một chút lợi lộc cho tớ đây là cần thiết thôi. Ừm ừm ừm, đồng chí Tô Tổ à, phần đầu vì bản thân mình thì không có gì là vô sỉ.

Sau khi phê bình và tự phê bình một cách nghiêm khắc, Tô Tổ có được giấc ngủ ngon hiếm hoi, một mạch ngủ thẳng đến sáng, tâm tình cũng tốt theo.

“Tô, chào cô.”

“Steven, chào anh, chào anh.” Tâm trạng tốt, gõ chữ cũng nhanh hơn.

“Có thể thấy tâm trạng của cô hôm nay rất tốt.”

“Đúng đó!” Cứ nghĩ đến việc xem mắt tối nay, họ Tô nào đó cười đến mức mắt hí thành một đường thẳng.

“Chuyện gì làm cho cô vui như thế?”

Tô Tổ bực mình, lại buồn chuyện hả, lần trước khi hứng thú tám chuyện sôi nổi, tự nhiên lại off, lần này tuyệt đối không thêm buồn với anh ta nữa.

“Không có gì, chỉ là tâm tình tốt mà thôi.” Tô Tổ nhin không được mà bưng mặt, xem mắt ới là xem mắt, mi quả là một sự việc hạnh phúc!

“Không nói thì tôi không đặt hàng nữa.” Giọng điệu đối phương đột nhiên trở nên cứng rắn.

Thật thật thật là chẳng hiền hậu chút nào, Tô Tổ nhìn màn hình mà bực bội cực kì, anh ta lại dám đánh vào điểm yếu của mình cơ đấy. Mẹ nó, khách hàng là nhất, phải nhẫn nhịn.

“Là vì có người muốn làm bạn trai tôi.” Tô Tổ à, đây là việc đáng tự hào, ừm ừm ừm, bộc lộ một chút vô sỉ cũng được.

Trầm mặc, rất lâu, bộp bộp bộp, đối phương đánh ra một hàng chữ “Thật là một người vĩ đại.” Thực ra còn một câu do quá chấn động mà chưa gõ ra, đó chính là, ‘người nào vĩ đại như thế, lại đi giải quyết một nữ thanh niên lớn tuổi.’

Ava đen ngòm, đối phương đã off.

Á á á, Tô Tổ tự hào mà hét lên, người vĩ đại? Lẽ nào là nói mình? Đồng chí Tô Tổ ngậy ngất, ôm mặt tự đắc.

49. Chương 49

Đã quá 8h nhưng người giới thiệu họ Thúy nào đó vẫn chưa xuất hiện, hai người ngồi đối diện nhau tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ.

Im lặng suốt từ 8 giờ đến 9 giờ họ Tô nào đó rốt cuộc cũng sụp đổ.

Không thể chịu đựng được nữa, Tô Tổ đang trong tư thế chim cun cút cuối cùng quyết định từ bỏ việc sảm vai cô gái dè dặt.

“Anh có đói không, Thúy Ti vẫn chưa đến, chúng ta ăn trước đi” Họ Tô nào đó ôm bụng đang kêu giống như trống đập.

“Ồ.”

Vị nhân huynh đối diện đẩy đẩy kính mắt, gương mặt hiền lành, trầm mặc rất lâu.

Gân xanh nổi lên, cắn răng nghiêng lợi, họ Tô nhìn nhìn người đàn ông hiền lành ngồi đối diện, vắn ống tay áo rồi đập bàn hét lớn “Phục vụ, tôi muốn ăn cơm thịt kho.” Mẹ nó, mặc kệ, cứ ăn trước đã.

“Tiên sinh, còn anh?”

“Giống cô ấy.” Bất kể nói gì, hỏi gì, người đối diện từ đầu chí cuối đều tích chữ như vàng.

Tích tắc tích tắc tích tắc, lại mười phút trôi qua.

Vị nhân huynh kia lại đẩy đẩy kính mắt, nhìn ngang nhìn dọc, bất chợt giơ tay nhìn đồng hồ hét lớn: “A...”

Tập thể các đồng chí trong nhà ăn chấn động, bao gồm cả cặp đôi đang hẹn hò ngồi trong góc phía bên trái nhà ăn.

“Không — không — không ngờ đã chín rười rười rười rồi.” Anh ta đẩy kính giải thích.

Hả? Chín rười thì có vấn đề gì sao, họ Tô nào đó vừa kích động liền nói lắp theo: “Có có có gì quan quan trọng sao?”

Người đàn ông đeo kính mắt kia mở túi sách lấy ra một quyển sách, xúc động nói: “Không không không ngờ lại quên chưa uống vi-vitamin A, vi-vi-vitamin B, vi-vi-vitamin C...”

... Tô Tổ tức giận, “Liệu có phải còn cả vi-vi-vi-vitamin D?”

Anh ta ra sức lắc đầu, “Không.” Ánh mắt khinh bỉ, giống như đang nhìn kẻ điên.

Mẹ nó, bệnh thần kinh, Tô Tổ nổi quạu, bưng đĩa thức ăn, cầm thìa cầm đầu ăn cơm. Mau ăn mau ăn thôi, ăn hết rồi về nhà.

Cạch, vị nhân huynh kia gõ bay cái thìa của họ Tô nào đó, vẻ mặt nghiêm túc: “Ăn ăn ăn cái này, phải phải dùng đu... dừa.” Ánh mắt kiên trì.

Nhẫn nại, siết chặt tay, đồng chí Tô Tố, mi là đồng chí có tố chất tâm lí tốt đó.

Cầm dừa gắng sức ăn được lưng dạ, họ Tô bắt đầu thả lỏng cơ thể nhìn vị huynh đài bốn mắt ngồi đối diện đang ăn một cách dè dặt, cô bỗng cảm thấy thương xót, nghĩ đến lúc mới đầu khi bản thân lần đầu tiên đi xem mặt ăn cái gì là bị ghen cái đó, thật không dễ dàng gì, giờ đây bản thân không muốn thì nhất định phải ép buộc người khác, cần phải điều chỉnh lại bầu không khí mới được

“Tôi kể truyện cười cho anh nghe nhé?” Đằng hắng một cái, Tô Tố bắt đầu kể truyện cười đặc sắc nhất của bản thân về bánh bao xiu mại. Bla bla, bô lô, có gì nói hết, họ Tô nào đó càng kể càng hăng hái, phấn khích đến mức đập bàn đá ghế.

Vị nhân huynh đối diện từ đầu đến cuối đều giữ nguyên vẻ mặt ngờ vực, dừa dưng giữa không trung, ngơ ngác nhìn Tô Tố.

... Sao lại là vẻ mặt này chứ??? Tô Tố xì mặt, “Không hay sao?” Không thể nào, rõ ràng mỗi khi mình kể chuyện này mọi người đều cười sặc sụa mà.

Tô Tố nhìn chằm chằm rồi lại nhìn chằm chằm anh chàng bằng ánh mắt hoài nghi. Cuối cùng cũng xác định được anh trai bốn mắt này không hề có tế bào hài hước, Tô Tố liền cúi đầu tiếp tục ra sức ăn cơm thịt kho.

Vị nhân huynh kia cúi đầu im lặng suy nghĩ, càng ăn càng chậm, thời gian tích tắc tích tắc trôi qua, lại qua thêm mười phút.

Bỗng nhiên anh ta cười lớn giống như phát cuồng, hahahaha, “Tiểu tiểu tiểu thư, thật thật thật thật mắc cười quá.”

... Sụp đổ, dờ dẫm, họ Tô nào đó tiếp tục im lặng, người anh em à, năng lực phản ứng của anh thật mạnh, tiếng cười thật phóng khoáng, thật quá mức chấn động.

Cuộc gặp mặt này không thể tiếp tục được nữa. Hôm nào đó có lẽ nên đồng ý yêu cầu của đồng chí Tiểu Cung thôi.

Vị nhân huynh kia cười đến mức đập bàn đá ghế, cơm trong miệng bay ra vèo vèo, rồi đột nhiên ngừng cười hỏi: “Tiểu tiểu tiểu thư, không... đúng, xiu mại sao có thể cỏi cỏi cỏi quần áo được, nó nó nó là đồ đồ ăn mà?”

.. Tô Tố siết chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi, tố chất tâm lí, tố chất tâm lí, phải nhớ kĩ, Tô Tố mi có tố chất tâm lí mạnh mẽ.

Cô cười gượng “Tiên sinh, bởi vì đây là nhân hóa.” Mẹ nó, không thể sụp đổ được.

“Ồ” anh ta gật đầu, đột nhiên, lại lắc đầu: “Không không không đúng, tiểu tiểu tiểu thư, màn màn thần không không không giống bánh bao mà.” Tiếp tục đẩy kính, lóe lên tia sáng khao khát kiến thức.

Siết chặt tay, Tô Tố cười gượng, thốt ra một câu từ kẽ răng: “Tiên sinh, anh cứ miễn cưỡng nhìn coi, bề ngoài của chúng cũng gần giống nhau mà.” Mẹ nó, ai đến giúp tôi quất cho anh ta một trận đi.

“Ồ” Anh chàng bốn mắt chợt ngộ ra, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên căng thẳng: “Tiểu thư, cô cô cô như vậy là không đúng, nhìn nhìn nhìn đồ vật phải nhìn tổng thể mới đúng.”

Khóe miệng giật giật, Tô Tố bị sặc cơm lên tận mũi rồi trượt ra từ trong lỗ mũi.

“Tiểu tiểu tiểu thư, cô cô cô sao có thể làm được như vậy?” Vẻ mặt anh chàng bốn mắt chấn động, thật vĩ đại quá, thì ra lỗ mũi thật sự thông với miệng, cổ nhân quả nhiên là không lừa gạt mình.”

Tô Tố lại sụp đổ thêm lần nữa, ánh mắt yếu ớt, bi thương mà nói: “Đồng chí tiên sinh, cái này là bí quyết độc nhất vô nhị, không được truyền ra ngoài.”

Vị nhân huynh gật đầu vô cùng long trọng, “Được, được, cái này là là là kĩ kĩ thuật chuyên ngành, không không thể để lộ ra ngoài, tôi tôi tôi hiểu.”

... Họ Tô hoàn toàn không còn gì để nói, đập đầu vào bàn.

50. Chương 50

Tô Tổ, anh chàng Đới Ban hôm qua thế nào?” Mới sáng sớm Thúy Ti đã gấp gấp gọi điện đến. “Không không không tồi, rất rất rất tốt.” Hậu quả để lại là họ Tô nào đó vừa nghĩ đến đồng chí đeo kính liền bị nói lấp. “Một người vô cùng kinh điển.” Ừm ừm ừm, một anh chàng rất trâu chó.

“Cậu thích thì tốt.” Thúy Ti vui mừng hơn hở, cao giọng: “Anh ta cũng khen cậu giấu tài đó.”

... Tô Tổ im lặng hồi lâu, sao lại là giấu tài, lẽ nào là vì lỗ mũi có thể bắn ra cơm? Lần sau tuyệt đối không thể để cơm rơi ra từ trong mũi, ừm, tuyệt đối không thể.

“Vậy nên...” Họ Thúy tiếp tục cao giọng “Đới tiên sinh muốn mời cậu tối nay đi xem phim.”

“Phim gì?” Cũng lâu rồi không xem phim, vé xem quá đắt, căn bản là đều xem bản lậu trên mạng, họ Tô như đi vào cõi thần tiên, phim lậu vô sỉ.

“Phim ma của Nhật. Tổ giúp cậu chọn đó.” Thúy Ti phấn khích cười “Tổ quyết định đi cùng cậu.”

“Được, rất tốt, cậu đi cùng chúng tớ đi.” Họ Tô gật đầu, có Thúy Ti ở đó, chấn động có thể giảm đi một nửa.

Tô Tổ cúp máy, tán dóc như thường lệ, Steven đã sớm chờ trên MSN.

“Steven, chào anh, hôm nay anh lên thật sớm.”

“Ừm, chào cô, họp hành buồn chán quá, tìm cô nói chuyện một chút.” Ngữ khí ai đó lập tức chuyển đổi, lại hỏi:

“Tô, vụ bày tỏ tình yêu lần trước cô trả lời thế nào rồi?”

Tô Tổ nghĩ nghĩ, nhanh nhẹn đánh ra một hàng chữ “Tôi sắp đồng ý rồi, gần đây đi xem mắt thấy không có ai bằng anh ta cả.”

Im lặng trong giây lát, ai đó lại nói “Thực ra cô cũng không cần phải vội vàng đáp ứng như thế, cô có thể thử để ý đến các đồng nghiệp nam cùng công ty mà.”

.....Tô Tổ tự hỏi, đồng nghiệp nam mà còn chưa kết hôn trong chi nhánh chỉ có mỗi đồng chí tiểu Bốc và giám đốc tiểu Bạch. Chọn tiểu Bốc thì phải có tố chất tâm lý “cường hân”, chọn Bạch Cốt Tinh thì chẳng khác gì phải chiến đấu với sếp lớn. Lắc đầu rồi lắc đầu, là quân tử không được đoạt thứ tốt của sếp!

“Con thỏ không ăn cỏ gần hang.” Tô Tổ gật đầu, oai phong lẫm liệt đáp lại.

.....Đắn đo hồi lâu, đồng chí Steven trả lời một cách cực kì chậm chạp “ Kì thực, tôi muốn nói là...” lại đắn đo một hồi nữa mới tiếp tục đánh chữ “Thực ra cô có thể thử ăn cỏ gần hang mà!!!”

Bất ngờ, ava đen ngòm, lại off rồi.

Tô Tổ vò đầu, quái dị quá đi mất, tiên sinh Steven này ăn nói bừa bãi quá mức, sau đó lắc đầu cảm thán, công việc làm ăn này cũng thật là gian khổ. Ừm ừm ừm, phải lo lắng cho tiền đồ rồi đây!

51. Chương 51

Poster của bộ phim điện ảnh chụp rất thành công, nữ quỷ bỏ ra từ trong màn đêm đen như cười mà không phải cười, bộ mặt cực kì dữ tợn.

Đồng chí Đới Ban đứng dưới poster, vắn vế hai tấm vé xem phim ướt đầm, nhìn thấy Thúy Ti cũng đến liền xì mặt xuống.

“Thúy Thúy Thúy tiểu thư, sao cô cô cô cũng đến đây vậy?” Đầy đầy gọng kính, giọng nói của Đới Ban còn căng thẳng hơn cả việc nhìn thấy nữ quỷ.

Phải đó đồng chí, sao cậu cũng tới đây vậy, họ Tô nào đó im lặng, quay đầu nhìn chăm chăm họ Thúy.

Bỗng nhiên, Thúy Ti lườm một cái, hai tay chống nạnh: “Tớ tự bỏ tiền ra xem phim, không được sao?” Giọng điệu hùng dũng, “Dù sao tớ cũng là người dư thừa.”

... Thực ra cậu không cần dữ tợn đến vậy đâu, thật đó Thúy à, cậu không nổi giận cũng đã đủ hùng dũng lắm rồi. Tô Tổ giật giật góc áo Thúy Ti, họ Thúy trợn mắt, hạ thấp giọng: “Không hét anh ta, anh ta sẽ luyên thuyên không ngừng.”

Một Thúy Ti dũng mãnh, ngay cả khi đối xử với kẻ răng dợn bị cũng hùng dũng đến vậy, đồng chí Tô Tổ hoàn toàn chấp tay quỳ lạy.

Quả nhiên, không quá hai phút “Thúy tiểu tiểu thư, vẫn vẫn vẫn nên để tôi đi mua vé vé cho.” Đồng chí Đối cúi đầu, vãn về tấm vé.

Thúy Ti gật gật đầu: “Thực ra tôi cũng không muốn chiếm lợi ích của người khác, miễn cưỡng nhường anh một lần vậy.” Thở dài, nhú mày, vẻ mặt đau đớn.

“Cảm – cảm ơn cô đã cho cho cho tôi cơ hội này, giờ tôi tôi tôi sẽ đi mua ngay.” Đối Ban e thẹn, siết chặt tay, cảm tạ ơn đức, lắc lắc móng chạy từng bước nhỏ.

Ừm ừm ừm, gật đầu, họ Tô nào đó đồng ý cả hai tay hai chân. Điều này là sự thật, đồng chí Thúy Ti một lần chỉ chiếm lợi ích của một người mà thôi, đồng chí Đối à, anh thật mạnh mẽ, có thể chống chọi được việc này.

Phim bắt đầu được một nửa, họ Thúy liền bắt đầu buồn bực.

Cô gái đóng vai quỷ nhảy ra từ trong túi nilon, bắt chợt, đồng chí Đối Ban bỗng thấy vui vẻ liền đầm ngực giậm chân, toàn thân run rẩy, tiếng cười như tiếng chuông ngân, lâu sau vẫn chưa dứt. Khán giả ngồi xung quanh đều bị chấn động, quay đầu giận dữ siết chặt tay.

“Đối tiên sinh, sao anh lại cười vậy?” Không nhìn được, đồng chí Tô Tổ tò mò, mẹ nó, không phải bộ phim này rất kinh dị sao?

Anh chàng Đối Ban cúi đầu suy nghĩ, vẻ mặt căng thẳng, “Tô Tô Tô tiểu thư, lẽ lẽ nào cô cô không thấy cô cô gái này rất hài hước sao, không không ngờ lại nghĩ ra việc trốn ở bên trong để dọa dọa dọa bạn trai.” Ánh mắt khinh bỉ, vô cùng cảm khái, thật là trì độn, phản ứng của Tô tiểu thư quá mức trì độn.

... Tô Tổ im lặng, tự khinh bỉ mình, không thể hi vọng vị Đối tiên sinh này bình thường được. Ừm ừm ừm, quả thực là lỗi của bản thân, sao có thể đi hỏi anh ta được chứ.

Thúy Ti ném ánh mắt khinh thường, trao đổi với Tô Tổ trong im lặng, Tô à, anh ta tưởng là đang xem phim hài, cậu đừng bị ảnh hưởng bởi anh ta, cứ tiếp tục cảm nhận bộ phim kinh dị này đi.

Họ Tô nặng nề gật đầu, ừm ừm ừm, tự thôi miên bản thân, nữ quỷ vừa nhảy ra, ừm chính là một nữ quỷ.

Cố gắng tạo cảm giác, tạo cảm giác. Ngay khi nhìn thấy đồng chí nữ quỷ người đầy máu tươi bò từ cầu thang xuống Tô Tổ liền cảm thấy hưng phấn, cảm giác kinh dị rồi cuộc cũng tới rồi, toàn thân kích động tới mức phát run, kinh dị ới là kinh dị.

Bỗng nhiên, Thúy Ti không nhìn được liền cười sảng sặc, giậm chân vỗ tay, thở không ra hơi: “Tô, cô gái này thật hài hước, không ngờ có thể bò hình chữ S, thật là giỏi nha.”

Sau đó không chỉ khán giả xung quanh cùng cảm thấy tức giận mà ngay cả Đối tiên sinh cũng cực kì cảm phần.

“Thúy Thúy Thúy tiểu thư, cô cô cô chẳng dịu dàng chút nào hết.” Đối Ban phần nộ, siết chặt tay.

Mọi người gật đầu. Thật không dịu dàng, cô gái này cười hết sức phóng túng, đúng đoạn kinh dị, sao có thể phá hoại bầu không khí vậy chứ.

“Cô nhìn nhìn nhìn coi cô gái này bị xã hội đen đánh đến mức này, cô còn có thể cười cười nữa.” Tiếp tục phần nộ, ánh mắt khinh bỉ.

... Khán giả xung quanh cuối cùng cũng tỉnh ngộ. Thì ra ba người này xem không chỉ là phim hài mà còn là phim hài có tình tiết xã hội đen. Quần chúng im lặng, Thúy Ti cũng im lặng.

Đồng chí Tô lại càng im lặng, Thúy Ti à, rõ ràng Đới tiên sinh rất hợp với cậu, sao cậu lại giới thiệu anh ta cho tớ chứ. Cậu quả là biết hy sinh vì người khác.

52. Chương 52

Chế độ làm việc và nghỉ ngơi của Đới tiên sinh rất có trật tự đâu ra đấy, mười rưỡi bắt buộc phải lên giường đi ngủ. Vì vậy sau khi xem hết phim anh ta vô cùng cấp bách chạy nhanh như bay.

Mất to tròn mắt nhỏ, họ Tô nào đó nhìn Thúy Ti, ánh mắt yếu ớt, “Thúy à, người này thật mạnh mẽ, phương thức tư duy cũng nhạy bén, tớ không đuổi kịp anh ta. Chỉ bằng tớ trả lại cậu để cậu làm dự bị?”

Gân xanh nổi lên, hai tay ôm đầu, họ Thúy cực kì tức giận kéo cánh tay Tô Tổ qua gào thét: “Tô, cậu đừng ức hiếp người quá đáng, con người mạnh mẽ đến mức này tớ sao có thể hưởng một mình. Một người sao có thể tiêu hóa hết được, chỉ bằng hai ta cùng nhau?”

Im lặng, gió thu thổi bay những chiếc lá rơi.

Hai người nhìn nhau, cùng lúc sụp đổ. Thúy Ti bị thương, hai mắt mờ mịt: “Tô, người tiếp theo sẽ tốt hơn, chúng ta cần phải kiên trì.”

Ừm ừm ừm, họ Thúy trầm ngâm: “Ít nhất mình còn có Cung tiên sinh, Tô Tổ thật đáng thương.”

... Đồng cảm, hoàn toàn đồng cảm, họ Tô ánh mắt bị thương, trong lòng sục sôi ý nghĩ: “Thúy thật đáng thương, mình ít nhất cũng còn có Cung tiên sinh.”

Vẫn tiếp tục nhìn nhau, bỗng nhiên hai người ôm chầm lấy nhau, đồng thanh nói: “Ông trời ơi, cho Tô/Thúy một người đàn ông đi, chỉ cần bình thường chút là được.”

Ừm ừm ừm, Tô Tổ cảm khái, có tính người là được rồi, cũng không nhất thiết cần phải bình thường.

Còn ba ngày nữa mới đến cuối tuần, họ Tô nào đó cắn cắn ngón tay, tâm trạng xúc động.

Dùng một ngón tay mở MSN ra thì thấy lời nhắn của Bạch cốt tinh: “Một tiếng nữa sẽ mở cuộc họp thường kỳ, ngoài ra cô phải duy trì mối quan hệ với khách hàng Steven, nhất định phải làm anh ta hài lòng.”

Tô Tổ buồn bực, đồng chí Bạch à, có thể bán nghệ không bán tiếng cười được không. Buồn bực thì buồn bực nhưng năm đầu gạo thì vẫn phải kiếm. Nghĩ đến cuối tuần, nghĩ đến đàn ông, thế giới bỗng trở nên tươi đẹp.

“Tô, chào cô.” Avatar nhảy ra.

“Chào anh Steven, thời tiết hôm nay thật đẹp, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, cả ngàn dặm không có lấy một bóng mây.” Tô Tổ mở to mắt nói dõng, tự thôi miên bản thân, thời tiết thật tuyệt, ừm, rất tuyệt.

... Một dòng dấu cảm thán dài. “Tô, tâm trạng cô rất tốt phải không?” Đồng chí Steven chấn động, nếu như bản thân không bị lãng tai thì ban nãy họp hội nghị qua điện thoại, giám đốc Bạch có nhắc đến khu vực đó đang mưa lớn.

“Ừm, mưa rơi rất đẹp, vì thế tâm trạng tôi cũng rất tốt.” Họ Tô không chút xấu hổ sửa lại lời vừa nói.

“Vì sao vậy?”

Hai tay Tô Tổ ôm mặt, không nhìn được liền vui vẻ nói “Steven, còn ba ngày nữa, tôi đang đợi một cuộc điện thoại hẹn hò.”

“Hửm? Cô quyết định chấp nhận rồi sao? Không cần nhắc thêm à?”

“Ừm” họ Tô gật đầu, gõ chữ nhanh như bay “Tôi quyết định rồi, chính là anh ấy.”

... Im lặng rất lâu.

Lâu sau ai đó mới gửi qua một dòng chữ, “Đói quá nên vợ quàng...” Steven tiên sinh cực kì xúc động.

Đói quá nên vợ quàng?! Tô Tổ say sưa ngây ngất, bản thân mình sánh đôi với họ Cung nào đó cũng hơi lãng phí, “Steven, người ta không phải là bụng đói ăn quàng.” Hai tay ôm mặt, đáng ghét, người ta rất cần thận đó nha.

“Tô, cô hiểu lắm rồi.” Steven chậm chạp gõ chữ, “Ý tôi là, đôi phương bụng đói ăn quàng cơ.”

... Họ Tô tức giận gào thét, la hét rồi gầm gừ, tay ấn nút thoát, lần đầu tiên chủ động out. Đây là đồ kị, đồ kị một cách trắng trợn. Tô Tổ ôm mặt, người hạnh phúc luôn bị người khác ghen ghét, tính cách họ thật thật quá xấu xí.

53. Chương 53

Hội nghị thường kỳ gồm ba nội dung, họ Tô nào đó sau khi nghe xong liền ngẩn người.

Thứ nhất, Tổng bộ chỉ đích danh đồng chí Tô Tổ đi Bắc Kinh huấn luyện, đơn thân độc mã, làm việc một mình.

Thứ hai, ngày mai bắt buộc phải lên máy bay chuyến đầu tiên, không được chậm trễ, một khắc cũng không được ngừng nghỉ.

Thứ ba, trong thời gian huấn luyện không được sử dụng thiết bị điện thoại.

... Không có tính người, không có tính người chút nào hết. Tô Tổ khóc ròng, vợ lấy điện thoại, lạch cạch gõ một dãy số, không đợi được đến cuối tuần nữa rồi, bây giờ phải hẹn hò luôn thôi.

Tút tut tut, âm thanh báo máy bận không ngừng vang lên. Họ Tô không chịu từ bỏ, tiếp tục gọi nhưng máy vẫn bận.

Bạch cốt tinh hết sức thông cảm, “Tiểu Tô, cho cô nghỉ phép về nhà chuẩn bị cho tốt.”

Lộp bộp, tâm trạng họ Tô rơi xuống đáy vực, dẫn đến việc ngay cả mưa to gió lớn cũng bị cô khinh bỉ.

Tâm trạng không tốt, tâm trạng không tốt. Tô Tổ buồn bực, cơn mưa chết tiệt này.

Sau đó liền gọi cho Thúy Ti.

“Thúy, tâm trạng tớ không tốt, đến cạnh tớ đi.”

Họ Thúy nào đó gào thét: “Mẹ nó, tớ đang trong giờ làm việc đó, chuyên cần sẽ có thưởng đó.” Âm thanh quá lớn khiến nhân viên bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở “Giám đốc Thúy, cô đã đến muộn hai lần rồi, không được thưởng chuyên cần nữa.”

Im lặng, Thúy Ti cuối cùng cũng trở nên phấn khích: “Tô, làm việc cái rắm ấy, đợi đó, chị đây lập tức đến.” Bộp một tiếng, vô cùng khí thế cúp máy.

Chưa đến mười phút họ Thúy đã lái chiếc xe máy Cừu non (1) đến trước cửa công ty Tô Tổ.

“Tô, chúng ta đi mua AV (adult video) đi, chị đây lâu rồi chưa được giải phóng.”

... Họ Tô nào đó im lặng, đầu đầy vạch đen. Đồng chí Thúy, xin đừng đứng trước mặt xử nữ khoe khoang kinh nghiệm xem AV phong phú vậy chứ.

“Không được, Thúy, tớ không xem cái đó.” Tô Tổ lắc đầu, chó nhà bên cạnh ngày ngày giao phối, đâu cần phải tốn tiền mua đĩa về xem, chỉ cần mở cửa sổ trực tiếp nhìn là được rồi. Thúy à, cậu xa xỉ quá đấy.

... Thúy Ti im lặng, nghiêng răng nghiêng lợi, hùng hồn mạnh mẽ “Mẹ nó, xử nữ đúng là kỳ quặc.” Đạp chiếc Cừu non đưa Tô Tổ đi lòng vòng, vô cùng quen thuộc rẽ vào một ngõ nhỏ.

Ông chủ bán AV cực kỳ thô lỗ, vừa cong ba ngón tay lại vừa chớp chớp đôi mắt híp: “Tiểu thư, mua đĩa Hồng Kông đi, hay lắm đó.”

Tô Tổ thò đầu vào, không còn gì để nói.

Thúy Ti nhanh tay nhanh mắt xoay một cái vít tiền xuống, cầm đĩa lên, phi xe nhanh như máy bay.

Về nhà, vào cửa, mở DVD.

Họ Thúy nào đó im lặng ngồi xem, bỗng nhiên tức giận vợ lấy cái đĩa “Tô, chúng ta đi tìm ông chủ bán đĩa.”

“Tại sao?” Tô Tổ thấy khó hiểu, cô gái đó kêu rất hay mà, tiếng người đàn ông rên rĩ cũng rất thú vị, cơ bản là luật điệu một hai một. Ừm, rất tốt, rất đậm đàng, quả nhiên là hay hơn con chó nhà bên cạnh, hiệu quả âm thanh không hề giống nhau.

“Mẹ nó, cứ đi cùng chị đây là được.” Thúy Ti bạo phát.

Ngồi lên chiếc Cừu non, brừm brừm, ai đó hết sức tức giận lái xe đi.

Bộp một tiếng, đồng chí Thúy Ti ném chiếc đĩa trước mặt ông chủ.

Ông ta ngại ngùng “Tiểu thư, tôi tưởng cô biết đây là phim cấp ba chứ.” Bản thân làm động tác tay, sau này không nên giới thiệu cái này cho cô gái nhỏ nữa. Thất sách, thật thất sách.

Họ Thúy tức giận: “Không phải vì nguyên nhân này.” Siết chặt nắm đấm, gào thét.

... Lúc này ông chủ tiệm đĩa hết sức bối rối, ánh mắt dò hỏi.

Thúy Ti tiếp tục nổi giận: “Ông nói đây là đĩa của Hồng Kông, tại sao lại có Châu X trong phim đó?”

... Ông chủ chần động, tiếp tục im lặng, mãi lâu sau mới rút một chiếc DVD từ dưới đáy chồng đĩa: “Đây là tôi tự sưu tầm được, cô à cô lấy về xem đi, tuyệt đối là bản Hồng Kông.” Người chung lý tưởng phải biết chia sẻ, ai bảo xã hội này hài hòa cơ.

Ông ta cười ngượng. Tô Tổ cười khở, đồng chí Thúy Ti, cậu quả nhiên là có con mắt tinh tường. OTZ

Tiếp tục phi xe đi, dọc đường gặp đèn đỏ họ Thúy không chút sợ hãi phi như bay.

Vào cửa, cởi giày, xem DVD.

Tiếng rên rĩ, thở dốc, nhiệt độ trong căn phòng tăng dần lên.

Bỗng nhiên Thúy Ti nhảy dựng lên, vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Cậu không xem nữa hả Thúy Ti? Không lẽ vẫn không hay sao?” Họ Tô thấy khó hiểu, đĩa này rất hay mà, rõ ràng còn kích thích hơn cả đĩa trước, cô gái kia từ giọng thấp kêu lên giọng cao, người đàn ông thì thở dốc giống như bị viêm phổi giai đoạn cuối.

“Không phải.” Họ Thúy nào đó vẫn không chút biểu cảm, ánh mắt căm phẫn “Đĩa này vô cùng hay.”

... Vậy thì tại sao? Tô Tổ khó hiểu.

Thúy Ti nghiêng răng nghiêng lợi, hết sức tức giận “Chính là vì hiệu quả tốt nên chị đây cần phải thay quần, ướt hết cả rồi.” Trong lúc nói máu mũi chảy ròng ròng, vẻ mặt hung dữ.

... Họ Tô nào đó cuối cùng cũng sụp đổ, mặt đỏ tía tai, lú lú. Đồng chí Thúy, cậu tội gì phải như vậy, xin đừng nhập tâm quá mức, cái này là hư cấu mà. Không tức là sắc, sắc tức là không. Tô Tổ vừa lấy tay bịt cái mũi tê tê vừa lẩm bầm, một trăm lần, một trăm lần.

Xe máy Cừu non: xe có nhiều loại, mình k rõ Việt Nam mình gọi là xe gì nữa @@

54. Chương 54

Sáng sớm Tô Tổ thức dậy với hai mắt thâm quầng, kéo theo vali, bước đi vô cùng đau thương.

“Đồng chí Tiểu Tô, đến Tổng bộ rồi phải dốc sức làm việc biết không!” Bạch cốt tinh vung mạnh tay “Nhớ đó, phải cố gắng mới giành được thắng lợi.”

... Tô Tổ gật đầu, ừm ừm ừm, phải cố gắng mới giành được thắng lợi.

“Tô tiểu thư,” đồng chí Tiểu Bốc vẻ mặt bi thương, “Đợi tôi khống chế được cảm xúc của mình, tôi sẽ đến Bắc Kinh huấn luyện cùng chị.”

... Tô Tổ bỗng chốc tỉnh mộng, khoe miệng giật giật, “Tiểu Bốc à, cậu phải ở lại đây, cố gắng uống thuốc, không ngừng nỗ lực. Một mình tôi chịu khổ ở Bắc Kinh là được rồi.” Bánh bao thịt ở đó không phải là thứ người có thể ăn được đâu. Tô Tổ rơi lệ.

Tiếng loa phóng thanh thúc giục hành khách lên máy bay vang lên hai lần, họ Tô nào đó thở một hơi thật dài, chuẩn bị lên máy bay.

Bỗng nhiên Bạch cốt tinh xông lên trước kéo vali của Tô Tổ lại.

Nồng nàn, lo lắng, mâu thuẫn, day dứt, từng chút từng chút một.

Tô Tổ gật đầu, giám đốc Bạch à, tôi sẽ giúp anh hỏi thăm người yêu của anh, anh cứ yên tâm đi.

Hai người nhìn nhau rất lâu, Bạch cốt tinh khoe miệng co rút, khoe mắt giật giật: “Tiểu Tô, cô nhất định phải nhớ kĩ...” Ngừng lại...

Nhớ kĩ gì cơ? Họ Tô gương mặt nhìn.

“Nhớ kĩ, nhân viên nữ chỉ được ăn hai cái bánh bao thôi.”

... Tô Tổ sụp đổ, đứng rồi, bánh bao khó ăn vậy mà còn hạn chế số lượng, thật vô nhân đạo, vô nhân đạo.

55. Chương 55

Lợi ích của việc ngồi máy bay là có thể ăn đồ ăn miễn phí.

Ừm ừm ừm, gật đầu. Đồng chí Tô Tổ vô cùng bận rộn.

“Tiểu thư, ly nước cam thứ ba của cô.” Khuôn mặt đồng chí tiếp viên hàng không như kéo dài cả thước.

Họ Tô nào đó xấu hổ, mặt đỏ tía tai “Cái đó, chị à, chỉ bằng tôi uống hết ly này, chị lại đưa tôi ly nước dừa nhé.” Cái đó mới chỉ uống có một lần thôi, Tô Tổ thầm bổ sung.

Cô tiếp viên lặng lẽ bê chiếc khay đi, bước đi hết sức nặng nề.

Chẹp chẹp chẹp, họ Tô nào đó vui vẻ uống.

Sau đó là ly nước dừa thứ hai, rồi lại ly thứ ba...

Cố gắng nhịn, đồng chí tiếp viên tiếp tục im lặng, sắc mặt đen sì.

Ăn no uống say, nắc một cái, Tô Tổ cuối cùng cũng thấy xấu hổ, tự khinh bỉ bản thân.

Tay giơ một chai nhựa, họ Tô hét lớn: “Đồng chí tiếp viên, đổ thêm một chút vào trong chai hộ tôi, tôi tuyệt đối sẽ không uống nữa.”

... Cô tiếp viên hoàn toàn sụp đổ, cơ mặt giật giật, hai tay run rẩy.

Tô Tổ ánh mắt thông cảm, giơ chiếc bình qua, nhỏ giọng bổ sung: “Đổ cả hai loại nhé.” Tiếp viên hàng không thật không phải nghề mà con người có thể làm, khiến cho cô gái nhỏ kia mệt đến mức run lẩy bẩy. Tô Tổ hết sức đồng cảm.

Thể tích chai là 1,5 lít, đồng chí tiếp viên nghiêng răng rót đầy chai, suýt chút nữa khóc ròng.

Tô Tổ vỗ vỗ cô ta, “Chị à, đủ rồi, không cần rót nữa đâu.” Tôi không phải người có lòng tham không đáy, ừm ừm ừm, gật đầu, họ Tô nào đó chìm đắm trong tâm trạng của mình.

... Hóa đá, quần chúng hoàn toàn hóa đá.

56. Chương 56

Người đến sân bay đón Tô Tổ là David – trợ lý tổng giám đốc, một người đàn ông rất mỏng manh yếu ớt, lông mi dài rũ xuống. Xe vừa mới chạy đầu anh ta liền lắc lư trái phải.

“Tô tiểu thư, sau này mong cô quan tâm nhiều.” David cười nhạt, trên khuôn mặt hiện lên hai núm đồng tiền nhạt.

Tô Tổ mở to miệng, gật đầu: “Ồ, quan tâm nhiều hơn” rồi lại chép chép miệng “David tiên sinh, tất cả những người đến huấn luyện đều do trợ lý cấp cao là anh tiếp đón à?” Sếp thật có lòng thành mà, ngay cả chú mật ong nhỏ bên người cũng thả ra.

Đồng chí David ánh mắt kì lạ, vội liếc nhìn Tô Tổ “Ừm, đúng vậy.”

Họ Tô chấn động, trong lòng bội phục, sếp lớn quả nhiên là ấm áp như mùa xuân. Để lẫn lộn được trong xã hội này quả nhiên cần có một lão đại tốt.

Xe chạy đến thẳng công ty, người đầu tiên cô nhìn thấy là sếp Phú Hắc.

“Cô Tô, sắp xếp hành lý đi rồi đi dùng bữa cùng tôi.”

Tô Tổ kinh ngạc mừng rỡ, “Hửm? Không ăn bánh bao thịt nữa à?”

Cơ mặt sếp lớn co giật, gờ tay nhìn đồng hồ, gật đầu “Ừm, phê chuẩn cho cô đi ăn bánh bao thịt trước.”

... Họ Tô nào đó hóa đá...

Bỗng nhiên Tô Tô nhảy dựng lên gào thét “Sếp lớn, bánh bao thịt có thể gói lại, tôi đi ăn cùng anh.”

Khuôn mặt không chút biểu cảm, boss Phú Hắc thông thả nói “Không gấp, cô ăn xong bánh bao thịt rồi lại đi ăn cùng tôi, cũng giống nhau cả thôi.” Lại nhìn đồng hồ, “Cho cô mười phút, đủ để ăn bốn cái bánh bao thịt, tôi đến nhà ăn cùng cô.”

Tô Tô rơi lệ, trong lòng bi ai, ngơ ngẩn đứng tại chỗ lâu sau vẫn không thốt nên lời. Bốn bánh bao thịt, là bốn bánh bao thịt đó. Cái con số đau đớn làm sao, tại sao lại là bốn cái chứ.

“Sếp à, nhân viên nữ không phải đều như nhau cả sao, mỗi người được hai bánh bao.”

“Ừm” Boss gật đầu.

“Vậy vì sao tôi phải ăn bốn cái?” Nuốt nước mắt chực rơi, họ Tô hết sức vất vả gặm cái bánh thứ tư.

“Cô cũng có thể ăn hai cái.” Boss Phú Hắc gật đầu lần nữa, vẻ mặt nghiêm túc.

... Tô Tổ im lặng, dừng việc cắn gặm lại, hai tay rũ xuống, bánh bao liền rời khỏi tay.

Cạch cạch, Phú Hắc tay gõ bàn, ánh mắt như có như không liếc nhìn bức tường.

Di chuyển ánh mắt bốn lần độ, Tô Tổ liếc nhìn thấy poster vô cùng lớn, chữ đen nền trắng, nét mực còn chưa khô, bên trên viết “Lãng phí là vô liêm sỉ, để tránh lãng phí khi chọn thức ăn nên cân nhắc trước, nếu không sẽ phải bồi thường gấp mười một lần.”

Họ Tô chấn động, bồi thường gấp mười một lần, mười một lần đó. Hai tay run rẩy, cô nhặt bánh bao lên ra sức gặm.

“Ừm” Boss Phú Hắc vô cùng hài lòng, gật đầu cười: “Khẩu vị của cô thật tốt, thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

... Im lặng, Tô Tổ tức giận siết chặt tay, nói năng lộn xộn: “Đồng chí Tô Tổ, mi là con gián đập không chết, là một con gián thì nhất định phải kiên trì tới cùng.”

“Tại sao lại là con gián?” Boss tò mò.

Suy nghĩ trong chốc lát liền ngộ ra: “Ừm, rất tốt, con gián là loài rất mạnh mẽ...” Lão boss nhìn Tô Tổ với ánh mắt mờ ám, khóe miệng mỉm cười.

... Họ Tô nào đó thấy khó hiểu “Sếp à, anh nói mạnh mẽ ở chỗ nào?”

“Mạnh mẽ ở...” Boss hơi mỉm cười nhìn Tô Tổ khiến cô da gà da vịt rụng đầy đất, “Sức lực sinh sôi nảy nở.”

Tao nhả quay người, để lại họ Tô nào đó đang sụp đổ, lộp bộp lộp bộp, trái tim vỡ vụn.

Đập đầu vào bàn, vừa xấu hổ lại giận dữ, Tô Tổ tự khinh bỉ bản thân, tại sao, tại sao chứ? Mình muốn có sức lực sinh sôi nảy nở mạnh mẽ. OTZ

57. Chương 57

Tiệc rượu được đặt tại một nhà hàng, trong bữa tiệc boss Phú Hắc đã thân mật tiếp đón N vị sếp khác.

Họ Tô nào đó tươi cười hơn hở ngồi bên cạnh boss, mồm miệng liên thoảng, ừm, chính là nước miếng cuộn cuộn chảy.

“Phú tổng, tôi kính anh một ly.” Chủ thầu nào đó nhảy dựng lên, vô cùng khí phách nói.

Phú Hắc hơi mỉm cười, “Hôm nay tôi lái xe, thế này đi, tôi sẽ uống một ngụm” ánh mắt dời về phía Tô Tổ “Tổ, thay tôi uống một ly.” Sau đó anh giơ tay nhận lấy ly rượu, khước miệng khẽ nhấp rồi chuyển qua cho Tô Tổ.

Hả? Không thể thế được sếp à, Tô Tổ dùng ánh mắt bày tỏ sự bất mãn. Ăn cùng, ngồi cùng lại còn uống cùng, tam bồi, đây chính là tam bồi trong truyền thuyết đó.

Hai người nhìn nhau, nhìn một cách mãnh liệt, chưa đến ba giây họ Tô đã bị bại trận dưới ánh mắt giết người của boss, giơ ly rượu của anh lên một hơi uống cạn.

Các đồng chí ngồi đối diện nhiệt liệt vỗ tay ủng hộ.

Lòng tự tôn của Tô Tổ bùng phát, cảm giác rất tuyệt vời.

“Nào, tôi cũng kính Tô tiểu thư một ly.”

... Họ Tô tức giận siết chặt tay, quay đầu nhìn boss, tại sao lại kính rượu tôi? Tại sao chứ?

Boss Phú Hắc vỗ nhẹ lên lưng Tô Tổ “Tổ, uống chậm một chút, đừng để bị say đó.” Khuôn mặt anh dịu dàng, ánh mắt cưng chiều.

Mờ ám, mờ ám, mờ ám một cách trần trụi tràn ngập khắp căn phòng. Đồng chí Tô Tổ cũng say sưa ngây ngất trong bầu không khí đó.

Nhìn thấy lam nhan mỉm cười đồng chí Tô Tổ quyết định liều mạng, giơ ly rượu lên cạn sạch.

Gật gật đầu, đồng chí Phú Hắc nhìn Tô Tổ nở nụ cười dịu dàng.

Khí huyết bùng bùng, họ Tô nào đó hoàn toàn rơi vào trạng thái phấn khích, nhấc chai rượu lên, chân đạp lên ghế, há miệng tu ừng ực.

... Quần chúng chấn động, đứng dậy vỗ tay “Tô tiểu thư, cô thật là dũng mãnh.”

Ừm ừm ừm, Tô Tổ gật đầu cười ngu, hai tay ôm quyền: “Nói rất hay, nói rất hay. Lại lần nữa nào.”

Một chân đạp ghế, một tay chống eo, họ Tô điên cuồng uống hết chai rượu trắng. Cô như chìm trong sương mù, dáng vẻ hết sức khêu gợi.

Cuối cùng khi tiệc tan cô vẫn tiếp tục cười ngu, ngồi trong xe boss Phú Hắc lắc lư trái phải.

“Sếp à, tôi muốn đi tiểu.” Hai tay nắm chặt vô lăng, ra sức ấn còi, bíp bíp bíp. Mẹ nó, thật kì diệu, họ Tô vui vẻ nghĩ. Ô tô trên đường dồn dập nhường đường.

“Không có nhà vệ sinh, đây là đường cao tốc.” Khuôn mặt boss giống như đóng băng, sắc mặt vừa xanh lại đen.

Tô Tô nổi điên: “Con mẹ nó, anh là lãnh đạo gì chứ, cho vào không cho ra, tôi phải đánh anh.” Mười ngón tay thon thon vỗ lấy mặt Phú Hắc.

... Yên lặng, đồng chí Phú Hắc khóe miệng co giật.

Họ Tô tiếp tục gào thét: “Vô nhân đạo, vô nhân đạo, công ty của anh là công ty nhập khẩu con mẹ nó sao, không thể thể được, không thể thể được.” Nắm chặt lấy cạp quần của boss ra sức tụt xuống.

... Yên tĩnh, đồng chí Phú Hắc bỗng nổi điên, hai tay nắm vô lăng nổi gân xanh, chiếc xe lắc lư trái phải.

Tô Tô cực kỳ tức giận, miệng gào thét, nghiêng răng nghiêng lợi tóm lấy gạt tàn rồi đặt trên ghế ngồi của mình.

... Phú Hắc cuối cùng cũng chịu thua, đột ngột dừng xe lại.

Tay chỉ về phía bụi cỏ rậm rạp, anh tức giận nói: “Cô đến đó giải quyết đi.”

Họ Tô ngốc lảng, ánh nhìn mờ mịt, tiếp tục duy trì trạng thái ngồi xổm. “Báo cáo sếp, chân tôi bị chuột rút.” Nói xong thì hết sức vui vẻ gỡ gạt tàn lên khoa tay múa chân.

Trên đời này có hai loại người không thể đắc tội được, ấy chính là nhân viên say rượu và mắc bệnh tâm thần.

Đồng chí Phú Hắc ngửa mặt nhìn trời thở dài, bé họ Tô nào đó bước nhanh về phía bãi cỏ.

Tô Tô kích động hét lớn: “Ya ya ya.” (1)

... Ai đó cuối cùng cũng nổi điên nghiêng răng nghiêng lợi mắng “Tô Tô, cô đừng có quá đáng.”

Hoàn toàn mờ mịt, Tô Tô chần động trong vòng 0.01 giây: “Phải đó, nên hô...” tiếp tục hét “Yu yu yu...” (2)

... Chảy mồ hôi lạnh, toàn thân kiệt sức, Phú Hắc sụp đổ lần đầu tiên trong đời.

(1) + (2): tiếng hét để ngựa phi nhanh hơn + để dừng ngựa lại.

58. Chương 58

gửi đến nửa đêm, họ Tô nào đó bỗng thấy buồn đi tiểu. Nhún người nhảy lên, một chân đạp xuống, tiếng hét thảm liên vang lên không dứt. Đồng chí Tô Tô coi như không biết, tiếp tục nhảy khỏi giường mò tìm nhà vệ sinh.

Phú Hắc tức giận ngồi dậy, ôm bụng gào thét: “Tô Tô, sao cô dám dẫm lên bụng tôi.”

Họ Tô nào đó đang lượn khắp mọi ngõ ngách, nhắm mắt tìm nhà vệ sinh cũng hét lên: “Mẹ nó, anh quả nhiên là mở công ty nhập khẩu, toilet ở chỗ nào chứ???”

... Phú Hắc im lặng nhảy khỏi giường, lạng lẽ chỉ về hướng nhà vệ sinh.

Tô Tô hết sức phấn chấn, vừa đi vừa cởi quần, cửa phòng toilet mở rộng, tí tách tí tách, thật sung sướng biết bao.

Rửa tay xong, đồng chí Tô Tô cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại.

Mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn thấy sắc mặt đồng chí Phú Hắc từ trắng chuyển sang đỏ, từ đỏ chuyển xanh, thay đổi như chong chóng, đột nhiên họ Tô mở miệng hét lớn, hai tay ôm mặt: “Sếp à, cái này có tính là tăng ca không, liệu có lương tăng ca không?” Mẹ nó, lỗ lớn rồi, cô khóc ròng, tam bồi giờ đến cả lên giường cùng nữa. Sau đó cúi đầu nhìn quần áo, còn may gian tình vẫn chưa xảy ra.

Khuôn mặt không chút biểu cảm, boss siết chặt tay, nổi khùng “Tiền ở trừ vào tiền lương của cô, tính theo giá khách sạn năm sao” rồi quay người đi ngủ.

... Tô Tô nước mắt giàn giụa, nắm chặt tay, sếp à, anh không được bóc lột quần chúng lao khổ như vậy chứ.

Mắng thăm cũng chỉ là mắng thăm, đồng chí Tô Tổ nhìn nhìn chiếc giường lớn, phí ở lại cũng đã giao rồi, mẹ nó, lại còn là năm sao nữa. Ngủ cũng đã ngủ rồi, giờ mà không ngủ sau này sẽ hối hận, vì vậy nhất định phải ngủ. Ừm ừm ừm, cô gật đầu, không thể YY boss được vậy thì chỉ có thể tiếp tục ngủ bù.

Cởi giày trèo lên giường, bò qua người Phú Hắc. Họ Tô làm lơ ánh mắt kinh ngạc của anh ta, giống như bị mộng du lật chăn ra rồi chui vào.

Ngáp, nghiêng răng, trần trọc thao thức, Tô Tổ tiếp tục mỉm cười phát ra âm thanh đáng sợ khiến boss mất ngủ cả đêm.

Đồng chí Tô ngủ thẳng một mạch đến khi trời sáng. Boss Phú Hắc thì hai vành mắt đen thui, tinh thần uể oải, động tác chậm chạp.

Không gian yên tĩnh, họ Tô nào đó túm lấy quần áo, im lặng không phát ra âm thanh nào.

Lâu sau, ... khoe miệng nhếch nhếch, Tô Tổ muốn nói lại thôi: “Sếp à, thật ra, cái đó...”

Nhìn họ Tô với ánh mắt tức giận, đồng chí Phú Hắc quay người, sắc mặt tái xanh run giọng nói: “Không cho phép cô nói chuyện.”

... Đồng chí Tô Tổ im lặng, thật ra, sếp à, anh nhét nhầm tất của tôi vào trong tay áo anh rồi. Phát ra âm thanh đau đớn, họ Tô nhìn hai chân trống không liền rơi nước mắt, mẹ nó, không nói thì không nói, cùng lắm là chân không đi giày, hừ.

59. Chương 59

“Tô tiểu thư, đến đây huấn luyện chỉ có một mình cô thôi.” Đồng chí David bắt đầu chảy mồ hôi lạnh, ánh mắt di chuyển bay đến chỗ boss.

Hả? Tại sao lại chỉ có một mình mình đến huấn luyện vậy? Đồng chí Tô Tổ liếc mắt sang phải 45 độ nhìn về phía boss Phú Hắc.

Phú Hắc vẫn chưa nguôi giận, đôi mắt phượng trợn lên: “Thời gian làm việc không được nói chuyện riêng, David đi chuẩn bị cho cuộc họp đi.” Boss giơ tay ra hiệu, ngón tay chỉ về phía cửa khiến đồng chí David chạy còn nhanh hơn cả thỏ.

“Sếp à, vậy tôi cần huấn luyện những gì?” Phải làm cháu trai, cháu trai đó đồng chí Tô Tổ à, mi chính là chất trai của boss đó.

... Boss Phú cúi đầu làm việc, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Mẹ nó, thật muốn đánh, muốn đánh cho anh ta một trận, họ Tô nào đó gào thét trong lòng, cho anh thành tên điếc luôn.

Mười phút lại trôi qua, cô tìm không được liền hỏi: “Sếp à, sếp có cần tiểu nhân làm việc gì không?” Minh là cháu trai, cháu trai của anh ta..., Tô Tổ tự mình thôi miên.

Phú Hắc ngẩng đầu cười: “Thời gian này chỉ cần học cách làm trợ lý của tôi là được rồi, Bạch Nhân Kính đã từng nói với tôi em làm việc rất có khoa học.”

Gào thét, hiểu lầm lớn rồi, Bao Thanh Thiên ơi, ông đang ở đâu? Tô Tổ im lặng, giám đốc Bạch, Bạch cốt tinh à, tôi có đắc tội với anh sao, sao lại kêu người tình của anh đi chinh tôi vậy, không được như vậy, aaaaaaaaaa.

“Nửa tiếng nữa sẽ có một cuộc họp, em đi cùng tôi.” Phú Hắc ngẩng đầu nhìn lướt qua họ Tô nào đó còn đang buồn bực, nở nụ cười như có như không.

Gật đầu, Tô Tổ ngồi ngẩn người ở đó chờ cuộc họp bắt đầu.

60. Chương 60

Hội nghị được tổ chức rất long trọng tại một khách sạn, có hoa tươi, có băng rôn, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Đồng chí Tô Tố ngồi bên trái boss, người ngáy ra như đi vào cõi thần tiên.

Còn có mười phút nữa hội nghị sẽ bắt đầu.

Mỗi một nhân vật cốt cán của công ty khi bước qua bàn họp ánh mắt lại như có như không liếc qua họ Tô nào đó.

Tô Tố trợn mắt nhìn lại, không thể chịu thiệt được, ừm, tuyệt đối không thể chịu thiệt được, phải nhìn lại họ, nhìn lại tất cả bọn họ.

“Tô Tố, em đi mua một bó hoa hồng đi.” Boss Phú Hắc sai bảo.

Hửm? Tô Tố mặc dù trong lòng vui sướng nhưng ngoài mặt lại tỏ ra buồn bực, lại còn hoa hồng nữa. Boss à, người như anh ấy, mẹ nó, chỉ có cúc Ba Tư mới hợp với anh.

(=))) ai hay đọc đam mỹ sẽ biết hoa cúc dùng để chỉ cái gì, ấy là cái chỗ ấy ấy của anh thụ dùng để ấy ấy với anh công :>)

Họ Tô vừa đi vừa chạy, cả đi lẫn về mất hai mươi phút, cô cầm bó hoa trong tay đứng trong góc phòng.

Đồng chí Phú Hắc đang thao thao bất tuyệt bỗng dừng lại, gật đầu ra hiệu cho Tô Tố. Cô nhìn trái nhìn phải, gơ tay chỉ mũi mình, hửm? Boss à, là tôi sao? Anh đang gọi tôi à? Anh chắc chứ? Chắc chứ...?

... Boss bắt đầu nổi quạu, mắt nổi lửa, “Đúng, chính là em, đồng chí Tô Tố, em lên đây chịu chết đi.”

Họ Tô rụt rụt cổ, dùng gấu quần cọ cọ mặt trên giày da, tay ôm bó hoa bước đi giống như mù tú bà.

Mẹ nó, lần sau không thể chân không đi giày nữa, thật khó chịu, họ Tô nào đó vừa đi vừa tự kiểm điểm bản thân.

Tô Tố chìa tay tặng hoa, đột nhiên cô nhìn thấy... tang tang tang, một đầu chiếc tất thò ra từ trong ống tay áo boss.

Ngẩng đầu nuốt nước bọt, họ Tô muốn nói lại thôi, lấy hết dũng khí chuẩn bị mở miệng.

Boss vừa trợn mắt cô liền nghẹn lời, tiếp tục ngẩn người.

“... Tôi đồng ý...” Boss Phú Hắc ung dung nói trong khi Tô Tố còn đang ngẩn người nhìn chằm chằm vào ống tay áo boss.

Phú Hắc giành lấy bó hoa, tiếng vỗ tay vang lên khắp hội trường khiến Tô Tố bừng tỉnh. Hửm? Cái gì thế này, cô nhìn đông nhìn tây, không hiểu việc gì đang diễn ra.

“Chúc mừng tổng giám đốc.”

“Chúc mừng chúc mừng.” Mọi người xôn xao nói.

... Họ Tô nào đó ngơ ngác nhìn, cũng bắt chước mọi người cười ngu, vui mừng hơn hử, “Sếp à, chúc mừng anh.”

... Sắc mặt Phú Hắc đen xì, mọi người thì hóa đá.

Đồng chí David là người đầu tiên phản ứng lại, “Cô Tô, cô có lời nào muốn nói với tổng giám đốc không?”

... Có lời nào muốn nói ư? Ừm ừm ừm, Tô Tố gật đầu, đương nhiên là có rồi.

Cô siết chặt tay nuốt nước bọt, lấy hết dũng khí, “Sếp à,...” rồi lại quay đầu nhìn các nhân vật lớn bé trong công ty, vẻ mặt bối rối “nhất định phải nói trước mặt nhiều người thế này sao?”

Boss gật đầu, hơi mỉm cười “Đừng ngại.”

Tô Tổ gật đầu, ừm ừm ừm, không ngại. Vậy được, tôi nói “Sếp à, cái miếng đang thò ra từ trong ống tay áo của anh chính là chiếc tất của tôi” rồi lại hạ thấp giọng “không có tất chân tôi rất khó chịu.”

... Mọi người chấn động, đồng loạt cúi đầu không dám nhìn thẳng boss.

Về mặt Phú Hắc không chút biểu cảm, im lặng... im lặng...

Lâu sau đó, boss dùng ngón trỏ rút chiếc tất từ trong ống tay áo ra, hết sức bình tĩnh nhét nó vào trong túi áo. Vẫn giữ nguyên vẻ mặt không chút biểu cảm, đồng chí xua tay, giọng điệu lạnh lùng “Tan họp.”

Mọi người cúi đầu chạy mất.

61. Chương 61

Đi ở nhờ được ba ngày Tô Tổ cuối cùng cũng chấn động phát hiện giá trị của bản thân đã tăng lên một cấp bậc mới.

“Tô tiểu thư, chào ngài.”

“Chào ngài, Tô tiểu thư.”

... Xin chú ý, xưng hô mà các vị cốt cán trong công ty dùng là “ngài” đó. Đồng chí Tô Tổ rất cuộc bị chấn động, ngờ ngác không hiểu gì.

“Chính là cô ấy, người ngày hôm qua đã tỏ tình với tổng giám đốc trước mặt mọi người.”

... Tô Tổ quay đầu lại, đám phụ nữ đang tám chuyện liền cúi đầu.

“Sếp à, tôi muốn xin quay về chi nhánh.” Phải đối mặt với ánh mắt phẫn hận của quần chúng phụ nữ trong tổng công ty, họ Tô nào đó hoàn toàn sụp đổ.

... Boss ngẩng đầu nhú mày, hỏi một đằng trả lời một nẻo “Gọi Phú Hắc.”

“Phú Hắc, tôi muốn quay về chi nhánh.” Răng nanh cắn xé găng tay, họ Tô phẫn nộ nghiêng răng nghiêng lợi nói “Nếu không...”

“Nếu không làm sao?” Ai đó ngẩng đầu, nhìn một cách khinh bỉ.

“Tôi sẽ từ chức.” Tô Tổ điên rồi, thật không biết xấu hổ, mẹ nó, boss ngài không biết xấu hổ chi hết, không ngờ lại dùng tôi làm vật tung hỏa mù để che đậy sự thực đằng sau.

... Phú Hắc im lặng suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu “Ừm, tôi đồng ý.”

Thô lỗ, quá thô lỗ, đồng chí Tô Tổ khóc ròng, hai tay che miệng quay người đâm đá bức tường, đánh anh, đánh anh, phải đánh anh.

Không thể thể được, tuyệt đối không thể, họ Tô gào thét. Sếp à, sao anh có thể chỉ sỉ nhục tinh thần tôi mà không sỉ nhục luôn cả thể xác tôi đi, anh thật không có chút tình người.

Tô Tổ ra sức nhìn chăm chăm Phú Hắc, cái nhìn như thiêu như đốt, nóng hừng hực, ... hửm??? Nhìn chăm chăm hồi lâu bỗng phát hiện thì ra boss Phú Hắc lại đẹp trai đến vậy, sau đó lại nhìn anh vô cùng đắm đuối. Nước miếng chảy tí tách, họ Tô nào đó cười ngu. Nhất thời cảm thấy xấu hổ khiến cô quên luôn cả sự thực đằng sau.

Phú Hắc ngẩng đầu, kinh sợ khi thấy đồng chí Tô Tổ cười ngu, hết sức chấn động “Không cho phép cười như vậy.” Đồng chí nhắm mắt siết chặt tay, thật đáng sợ, quá mức đáng sợ, trong đầu tự động tái hiện hình ảnh họ Tô nào đó mỗi đêm đều nghiêng răng nở nụ cười thâm hiểm. Anh lại bị chấn động một lần nữa, cả người run rẩy, “Sau này không cho phép em cười như vậy, nhất là thể loại cười ra tiếng”, quá mức đáng sợ mà.

Gào thét rồi la hét, họ Tô nổi điên. Thật vô nhân đạo, lần này không những sỉ nhục ý chí tinh thần mạnh mẽ của mình mà còn hạn chế tự do thân thể vĩ đại của mình. Ai đó nước mắt giàn giụa, cái công ty này, thất nghiệp, mất tiền, ấy vậy mà không thất thân, không làm nữa, quyết không làm nữa. Cô nghiêng răng

nghiến lợi, thậm hạ quyết định vĩ đại nhất trong cuộc đời mình, tang tang tang, tự động từ chức về nhà lập nghiệp.

Tô Tổ tức giận tiến lên phía trước nhấc lọ mực trên bàn lên, duỗi thẳng tay ra, lọ mực cứ thế mà trút xuống, rồi cuộc cũng phát ra tiếng gào thét: “Không làm nữa, không làm nữa, bà đây về quê lập nghiệp!!!”

... Phú Hắc im lặng không nói tiếng nào nhìn thẳng Tô Tổ.

Aaaaaaaaa..., người hét lên lại là một người khác. Cầm tài liệu trong tay, Anna, nhân vật cốt cán của bộ phận công trình cảm thấy vô cùng kinh sợ.

Cả khuôn mặt boss Phú Hắc dính đầy mực, thái độ ung dung, gật đầu với đồng chí Anna ra hiệu “Có tài liệu gì đưa tôi phê duyệt.” Anh kéo ống tay áo Tô Tổ qua lau đồng mực trên mặt.

... Cái áo 250 tệ của tôi, 250 tệ đó. Họ Tô khóc ròng, hai tay che miệng lao nhanh ra ngoài, mẹ nó, không thể ở lại đây thêm được nữa, ra ngoài, lập tức ra ngoài.

62. Chương 62

Di động bị tịch thu giờ không cần đòi lại nữa, đồng hành lý thì tặng luôn cho boss Phú Hắc, đồng chí Tô Tổ nước mắt giàn giụa, bắt đầu gia nhập vào hàng ngũ giai cấp vô sản.

Dòng chữ vàng cứ lượn lờ trong đầu cô, trên — người — không — có — một — đồng — nào.

Tinh thần chính là dùng để sụp đổ, còn nhân cách thì dùng để phân liệt, họ Tô cuối cùng cũng hiểu sự vĩ đại của câu nói này, hai chân cọ vào nhau nghĩ, một đồng tiền cũng có thể giết chết anh hùng hảo hán.

“Không có tiền thì không thể vào.” Bà lão lòng đầy căm phẫn, cái này không phải nhận khoán nha, một bãi nước tiểu, một đồng phân đều nằm trong kế hoạch cả. Ừm ừm ừm, bà gật đầu, mình phải bảo vệ tài sản quốc gia.

Họ Tô sụp đổ, gỡ khuyên tai xuống “Cái này tốt xấu gì cũng là bạc 925 đó, đổi cho cháu đi vệ sinh đi bà.”

(Đồ trang sức bạc 925 là loại trang sức trong đó hàm lượng bạc chiếm 92.5%; 7,5% còn lại là hợp kim. Bạc 925 là loại bạc tiêu chuẩn của quốc tế dùng để chế tạo trang sức.)

Chân trái cọ chân phải, nhịn nhịn nhịn nào...

“Tôi là đảng viên đây.” Bà lão gào thét, cực kì phẫn nộ nhảy dựng lên “Cất ngay cái này đi cho tôi.”

... Tô Tổ cúi đầu khóc, liều mạng nhịn, kiên trì, phải kiên trì, thắng lợi ở ngay trước mắt rồi.

“Mời phu nhân Tô Tổ sau khi nghe tiếng loa lập tức đến phòng tư vấn, chồng cô anh Phú Hắc đang nóng lòng sốt ruột vì việc cô bỏ đi.”

... Phu nhân? Phu nhân! Họ Tô nào đó siết chặt tay khóc ròng, sao mà không cẩn thận liền biến thành phu nhân rồi?

Tiếng loa vẫn tiếp tục vang lên “Phu nhân Tô Tổ, mời cô nhanh chóng đến phòng tư vấn. Chồng cô Phú Hắc nói sẽ bàn bạc lại mọi chuyện.”

... Nhịn, nhịn nào đồng chí phu nhân Tô. Cô siết chặt tay, hai chân xoắn vào nhau lắc lư đi chuyển đến phòng tư vấn. Trước tiên phải giải quyết vấn đề dân sinh đã, cái khác nói sau.

Phú Hắc tư thế tao nhã cầm trong tay bó hoa hồng ngồi trong phòng tư vấn.

Siết chặt tay, Tô Tổ tức giận, không ngờ anh ta lại còn có cơ hội mà đi thay quần áo, mua hoa hồng cơ đấy. Không thể thế được, người ta đau khổ vì một đồng tiền còn anh ta thì lại xa hoa lãng phí đi mua hoa hồng.

“Tổ...”

“Anh có hai hào không” họ Tô gấp gấp hỏi, “có không, có hay không?”

Lâu sau vẫn không thấy câu trả lời, Tô Tổ sụp đổ, kéo Phú Hắc dậy chạy nhanh như bay.

“Đưa cho bà ấy hai hào đi” họ Tô nổi điên.

Sau đó boss Phú Hắc vô cùng tao nhã rút từ một trăm tệ từ trong túi áo.

...

Bà lão nổi cơn thịnh nộ chỉ vào Tô Tổ mắng như tát nước: “Lại là cô, tôi nhận ra cô, chính là người ban nãy dùng khuyên tai chế giễu tôi. Bây giờ cô lại kéo một tên mặt trắng đến để cười nhạo tôi, không có tiền lẻ không thối lại được, không cho phép vào nhà vệ sinh.”

!!! Họ Tô nào đó khóc rống, đồng chí Phú Hắc thì nổi quạu, tên mặt trắng ư!!!

“Tiền lẻ, Phú Hắc, tiền lẻ.” Tô Tổ gào thét, sắp xảy ra án mạng rồi.

Boss Phú Hắc hết sức cảm thông, nhìn cô với ánh mắt thương hại rồi sờ sờ đầu cô, “Tổ, nếu không thì để tôi che cho, em nhìn cái góc kia kìa...”

Họ Tô nước mắt giàn giụa, cuối cùng cũng hoàn toàn sụp đổ, hét lên “Phú Hắc, tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu, cả đời này đều không tha thứ cho anh.”

... Xoay tròn một cái, chiếc váy bohemieng liền xòe ra thành hình dạng hoa loa kèn, Tô Tổ ngồi xổm xuống rồi ung dung đứng dậy để lại một vũng nước.

Khóe miệng Phúc Hắc co giật, không còn gì để nói.

Họ Tô tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận ai đó “Không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ...” rồi che mặt điên cuồng chạy, vừa xấu hổ vừa giận dữ.

... Phú Hắc thở dài, Tổ à, em thật đáng yêu đó, thật sự là rất đáng yêu. = =||| (Dây thần kinh của boss thật khác người, chấp tay bái lạy ngài...)

63. Chương 63

Xuân về hoa nở, họ Tô nào đó tiếp tục buồn bực, đây đã là ngày thứ một trăm rồi.

Ngày hôm đó boss Phú Hắc đưa đồng chí Tô Tổ đi khảo sát tình hình, thuận tiện nhằm bồi đắp cảm tình giữa hai người.

Bên bờ hồ Nguyệt Nha, “Tổ, gả cho anh nhé?” Phú Hắc quỳ một gối xuống, vô cùng tao nhã lịch thiệp.

Tô Tổ siết chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận “Không thể tha thứ, không thể tha thứ được.”

... Boss tức giận đến mức nổi gân xanh, đứng dậy nói “Vậy được, ngày mai anh sẽ đăng báo xin lỗi em, vì chuyện ở ga tàu...”

... Họ Tô nổi điên, thật không ngờ anh ta dám phơi bày chuyện riêng tư của mình, nhà tư bản đúng là tên gian ác mà!!!

Cô tiếp tục im lặng, “Trừ phi anh ôm tôi xoay tròn ba mươi vòng thì tôi sẽ đồng ý.” Đồng chí Tô Tổ nhượng bộ.

Phú Hắc mỉm cười ôm lấy eo Tô Tổ bắt đầu xoay tròn.

Vòng thứ mười, bộp một tiếng, một chiếc giày da bay vào trong hồ. Tô Tổ khóc rống, 360 tệ ới là 360 tệ, một chiếc giày 180 tệ đó.

Vòng thứ hai mươi, Phú Hắc nghiêng răng nghiêng lợi: “Tô Tổ, gần đây em nặng thêm bao nhiêu cân vậy? Nói thực đi.”

Họ Tô im lặng, thật ra nặng hơn trước rất nhiều rất nhiều.

Còn chưa hết ba mươi vòng boss đã sụp đổ, miệng mỉm cười, hết sức đẹp trai “Tổ à, xin lỗi em.”

Hả? Vì sao lại xin lỗi??? Họ Tô nào đó thấy khó hiểu.

Vèo một cái, Tô Tổ bay khỏi mặt đất, trong không trung vẫn không ngừng vang lên tiếng gào thét “Không thể tha thứ, không thể tha thứ được...”

Chạm đất một cách hoành tráng, mặt thì úp xuống đất, họ Tô nước mắt giàn giụa “Tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh.”

Vậy nên, quá trình theo đuổi tình yêu của đồng chí Phú Hắc cứ thế kéo dài vô hạn vô hạn...

64. Chương 64: Ngoại Truyện 1 – Cuộc Sống Thường Ngày

Chim ca hoa nở, mặt trời đã lên cao đồng chí Phú Hắc mới thức dậy mặc quần áo.

Tìm đồng tìm tây, vất vả tìm kiếm hồi lâu...

Phú Hắc rút cuộc cũng bỏ cuộc, nhúu mày tiếp tục mặc quần áo, sau đó lại khôi phục vẻ mặt không chút biểu cảm.

Đặt chuông báo thức xong, anh cúi đầu hôn người con gái nào đó đang ngủ say như heo chết, sau đó xách cặp tài liệu ra khỏi cửa.

Họ Tô nào đó đang ôm gối đầu ngủ ngon lành, nước miếng chảy ròn ròn, tiếng ngáy chấn động trời đất.

Tiếng chuông báo thức bỗng vang lên, cô liền bật dậy với mái tóc rối bù.

Tô Tổ gào thét rồi lại la hét... bình tĩnh lại, bắt đầu gọi điện thoại “Phú Hắc, em muốn nghỉ phép, người em không được thoải mái lắm.”

... Boss im lặng, sau đó khẽ cười “Được, trừ 80% tiền thưởng chuyên cần, nếu em đến muộn sẽ bị trừ 40%.”

Rút chiếc áo lót từ trong lớp chăn...

Rút ra một chiếc tất từ dưới gối...

Móc một chiếc khác từ trong vỏ chăn ra...

Cuối cùng, rút hai cái quần lót từ dưới người lên...

Tô Tổ hoàn toàn chấn động, người đờ đẫn, tại sao lại là hai cái!!! Một cái màu đỏ, một cái màu đen!

Khóe miệng co giật, cô mở tủ quần áo ra, quả nhiên đồng quần lót đã bị dùng hết sạch.

Lại liếc mắt về phía phòng vệ sinh, trong chậu chất đầy đồng quần áo trong hơn hai tuần... Thứ chói mắt nhất chính là đống quần lót màu sắc sặc sỡ kia.

Họ Tô tức giận siết chặt nắm đấm, “Quá mức nham hiểm, thật không ngờ quần lót dùng trong một tuần lại là bảy màu khác nhau.”

Sau đó lại giơ chiếc quần lót màu đỏ lên, lắc đầu khó hiểu. Cô cúi đầu suy nghĩ, vậy thứ mà hôm nay Phú Hắc mặc lại nằm ngoài kế hoạch???

Trong lúc nghi hoặc khó hiểu cô liền gọi cuộc điện thoại “Sếp à...”

“Kêu Phú Hắc.”

“Ồ, Phú Hắc, hôm nay anh mặc quần lót màu gì vậy?”

... Im lặng.

“Hửm? Là màu gì vậy?” Ai đó tiếp tục truy hỏi.

Boss tiếp tục im lặng rồi đột nhiên nói, “Như vậy sẽ rất mát mẻ.” Họ Phú nhìn trái nhìn phải rồi khen ngợi “Rất tốt, rất thoải mái.”

Lại tiếp tục nhẹ nhàng bổ sung “Hôm nay coi như em nghỉ phép, trừ 10% tiền thưởng chuyên cần” rồi cạch một tiếng cúp máy.

Họ Tô cúi đầu nhìn đồng hồ, chợt tỉnh ngộ, không thể thế được, tuyệt đối không thể thế được, đây là đã kích việc mình báo thù đó!!! Chỉ vì bản thân nằm đè lên quần lót của họ Phú mà anh ta liền trừ lương của mình, hoàn toàn là lợi dụng việc công trả thù riêng!! Tô Tổ cực kì tức giận, cô lấy chai thuốc tẩy ra rồi ra sức vò để toàn bộ đám quần lót biến thành cùng một màu.

Tô Tổ cười vô cùng nham hiểm, cười như điên. Cô chống eo, tay giơ một tá quần lót màu trắng rồi hét lên, cho anh nham hiểm, này thì cho anh nham hiểm...

Một tiếng đồng hồ...

Chân đồng chí Tô Tổ giẫm phải nắp cống, cả người cứng đơ.

“Tô,...” Họ Thúy che mặt hét lên, vừa phẫn khích lại thấy tự hào “Cậu cũng tham gia vào nghệ thuật hành vi?”

... Mang vẻ mặt không chút biểu cảm, họ Tô lườm ai đó.

“Ồ ồ ồ.” Thúy Ti gật đầu ngộ ra “Ừm ừm ừm, diễn nghệ thuật hành vi thì không được phép nói chuyện.”

... Im lặng... Tô Tổ lười đáp lại, chân sau tiếp tục dùng sức, cả cơ mặt cứng đơ.

Họ Thúy phẫn khích “Tớ cũng muốn, tớ cũng muốn.”

Trong khi ai đó vẫn đứng nghiêm, người cứng đờ, tiếp tục diễn nghệ thuật hành vi.

Hai tiếng đồng hồ...

Thúy Ti cũng đứng nghiêm theo, tay áp sát túi quần không động đậy, mồ hôi rơi như mưa.

... Tô Tổ tiếp tục lườm ai đó, thở dài một hơi.

Một chiếc xe chạy đến, Phú Hắc mở cửa xuống xe, lắc đầu rồi thở dài.

“Nhấc chân lên Tô Tổ!” Họ Phú ngồi xổm xuống, cũng lườm theo Tô Tổ, rút chân cô ra.

Anh ra sức gõ, cạch một tiếng gót giày gãy rời, giày cao gót liền biến thành giày đế bằng.

Họ Tổ gào thét, la hét vô cùng đau đớn... cả khuôn mặt co giật.

“Mẹ nó, em đứng trên nắp cống này hai tiếng đồng hồ rồi cũng không nở gõ nó ra đấy” Tô Tổ nước mắt giàn giụa, đánh đánh đánh “Anh đền cho em giày cao gót da thật đi...” lại tiếp tục hét.

... Họ Thúy nào đó hóa đá, nước mắt cũng chảy ròng ròng “Không phải nghệ thuật, không phải là nghệ thuật, không ngờ lại là giày bị mắc, không phải là nghệ thuật...” rồi che miệng rơi lệ, tức giận đi khỏi đó.

Hai người cùng lườm, nhìn nhau trong im lặng rồi thở dài.

Họ Phú gật đầu “Rất tốt, rất tốt.”

Họ Tô thì cảm khái “Thật mạnh mẽ, mạnh mẽ.”

Hai người nhìn nhau đồng thanh nói “Quả nhiên Thúy Ti vẫn mạnh mẽ như trước...”

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

“Chị Tô, xin chị hãy tin tôi, gia nhập vào tổ chức để chúng ta cùng trở thành phú ông.” Hai mắt phát sáng, Bốc Diệu Liễm kích động đến mức không kiềm chế nổi bản thân.

Hửm? Họ Tô thấy khó hiểu, cầm cái chai lắc trái lắc phải “Tiểu Bốc, đây là cái gì?”

Đồng chí Tiểu Bốc dán lại gần nhỏ giọng nói “Đây là vũ khí hạt nhân tôi lấy trộm được đó, nhất định sẽ bán được giá cao.” Cậu ta vô cùng xúc động, vẻ mặt vừa khùng bố lại vừa phẫn khích.

... Họ Tô chấn động gào thét, vung tay “Bức xạ, có tia bức xạ đó.”

Bộp, bà lão ngồi bên rút cuộc cũng nổi điên “Cái này là Nào X Kim, kêu cháu chăm chỉ học cách giới thiệu sản phẩm cháu lại không thèm nghe.”

...

Bốc Diệu Liễm cúi đầu suy nghĩ, cậu ta bỗng ngộ ra, dán lại gần Tô Tổ tiếp tục nhỏ giọng nói “Chị Tô, cái này là Nảo X Kim, ...” Cậu lại nhìn nhìn bà lão, bà hết sức tán thành, gật đầu, ừm ừm ừm, lại gật đầu “Tiểu Bốc, cháu nói rất hay, tiếp tục đi.” Bà lão hiền từ mỉm cười, đứa trẻ này hiếm khi được bình thường thế này, thật may mắn thay.

Hi, hi, hi, hi, nhận được sự tán thành, cậu ta vò đầu cười ngu, giọng điệu vui vẻ “Chị Tô, nhìn xa thì nó là Nảo X Kim, nhìn gần thì... Thực ra cái này chính là vũ khí hạt nhân, chị nhìn này, là tôi trộm được đó, ...”

Tô Tổ kinh ngạc, tiếp tục duy trì im lặng.

Bà lão sụp đổ, một tay đánh bay đồng chí Tiểu Bốc, ôm ngực, đích thân ra trận “Cô Tô, cô mua cái này đi, gia nhập vào tổ chức, tôi đảm bảo cô sẽ được ở trên vạn người, chỉ dưới một người.”

... Tô Tổ hóa đá. Cô cười gượng, lẽ nào mình sẽ trở thành Lý Liên Anh sao??

(Lý Liên Anh là thái giám ở thời nhà Thanh, ông là người thân cận và tâm phúc của Từ Hy Thái hậu, là nhân vật có thực quyền thậm chí lấn át cả vua và đã làm loạn cả hậu cung nhà Thanh – theo Wiki.)

Kẹt một tiếng, cửa mở ra.

“Tô Tổ, nhà có khách à?” Phú Hắc đẩy cửa vào, vẻ mặt khó hiểu.

“Hửm? Tổng giám đốc Phú...” Đồng chí Tiểu Bốc nhìn với ánh mắt sung bái, hai mắt càng rực sáng “Chúng tôi cùng bán tên lửa đạn đạo, là hiệu Nảo X Kim đó.”

Tên lửa đạn đạo??? Họ Phú không hiểu gì, nhìn Tô Tổ.

==||| Bà lão rút cuộc hét lên “Tiểu Bốc, cháu bị khai trừ khỏi tổ chức.” Sụp đổ...

Ho nhẹ một tiếng, bà lão lại ôm ngực lần nữa, đích thân ra trận “Phụ tiên sinh phải không, đây là...” Bà giờ chai Nảo X Kim lên tính giới thiệu.

Phú Hắc gật đầu, “Ừm, Tổ, em tiếp họ cho tốt vào, tranh thủ mua cả tên lửa đạn đạo nữa” sau đó ung dung tiến vào phòng đóng cửa lại.

... Họ Tô khóc ròng, thu lại ánh mắt cầu cứu, sắc mặt tiều tụy nhìn bọn họ.

“Tên lửa đạn đạo, đạn hạt nhân tôi đều không mua. Tiểu Bốc à, đưa bà nuôi của cậu về nhà đi, tôi không mua đâu.”

Đồng chí Tiểu Bốc trịnh trọng gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, “Chị Tô, nếu chị không muốn mua tôi cũng không ép nữa.” Lại tiếp tục nghiêm túc nói “Nhưng chị xem xem có muốn gia nhập tổ chức hay không, tiếp tục phát huy sức lực dư thừa.”

Khóe miệng co giật, Tô Tổ lắc đầu, hoàn toàn sụp đổ “Tiểu Bốc à, cậu cứ để tôi khiêm tốn chút đi... Còn về sức lực dư thừa ấy cứ để nhân tài thích hợp như cậu phát huy thì tốt hơn.”

“Chị Tô, chị cũng nhìn ra được à?” Ừm ừm ừm, Bốc Diệu Liễm gật đầu, vẻ mặt sung sướng.

... Bà lão nổi điên, giật nắp chai điên cuồng uống...

Gào thét, đồng chí Tiểu Bốc nước mắt giàn giụa, “Bà ơi, đây đã là chai tên lửa đạn đạo thứ ba bị bà uống cạn rồi...”

Khóe miệng bà lão co giật, ánh mắt yếu ớt “Tôi muốn giải tán đội ngũ.”

Ừm ừm ừm, họ Tô gật đầu. Tiểu Bốc à, cậu là anh hùng, quả là người gan dạ, không uống công một bình một tốt, đơn thương độc mã thành công làm tan rã một tổ chức tiêu thụ quy mô lớn.

Đồng chí Bốc Diệu Liễm chìm trong suy nghĩ.

... Lâu sau cậu mới ngẩng đầu, giọng điệu đau buồn “Bà ơi, thật là không bán tên lửa đạn đạo nữa à?”

... Miệng sùi bọt mép, bà lão hoàn toàn sụp đổ.

65. Chương 65: Ngoại Truyện 2 – Đêm Đầu Tiên

Mưa rền gió dữ, sấm chớp đùng đoàng. Hôm nay là ngày kỉ niệm một năm đồng chí Tô Tổ và Phú Hắc yêu nhau.

Ô bị thổi đến mức biến dạng thành hoa loa kèn, họ Tô nào đó vẫn sục sôi ý chí chiến đấu, tay giơ cao chiếc ô nát tiến về phía trước.

Trong hoàn cảnh gian khổ ấy ai đó vẫn tự tìm được niềm vui ình, mặt húng gió hét lên: “Tôi là một cộng hành đứng trong gió, ai dám đem tôi đi chấm xì dầu, tôi X tổ tông nhà hần.”

...

Cơ mặt boss Phú Hắc co giật, nghiêng rặng nghiêng lợi nhấc hàng đồng túi xách lớn bé, lắc lắc mái tóc bị thấm nước mưa, nổi điên: “Củ hành lớn phía trước, chúng ta đi thuê phòng thôi!!!”

Thuê phòng, thuê phòng, thuê phòng... Dư âm cứ lớn vồn xung quanh...

==||| Họ Tô quay đầu, ánh mắt mơ màng, vẽ mặt ngượng ngùng, “Thuê phòng để làm gì...” Đồng chí Phú Hắc, rốt cuộc anh cũng ra tay rồi. Cô la hét, gào thét..., sau đó ngẩng đầu nũng nịu: “Phú Hắc, anh thật là cầm thú!!!”

... Khóe miệng co giật, cơ mặt tê liệt, họ Phú ngửa mặt nhìn trời thở dài, mãi lâu sau mới không nhin được mà giải thích: “Thuê phòng trú mưa.” Về mặt anh chàng hết sức chính trực lắm liệt.

... Tô Tổ hóa đá, cười gượng, “Vây được, nhân tiện đưa em đi toilet.” Ừm ừm ừm, cô gật đầu, thuê phòng là để đi vệ sinh.

Đồng chí Phú Hắc gật đầu, sắc mặt đen sì, bước đi như bay.

Khách sạn năm sao quả nhiên... rất tốt, rất lớn mạnh.

Họ Tô phấn khích, mở tivi hét to: “Không ngờ lại có kênh OOXX.” Trong tivi, miệng há to như cái chậu, phát âm từ từ: “Ro-om.”

Tô Tổ chống má, cong môi, phát âm từ từ: “Ro...”

Phú Hắc hoàn toàn im lặng...

Đồng chí Tô càng trở nên phấn khích, mở điều hòa hét to: “Thật thoải mái, thật thoải mái, gần như có thể xuyên qua cả đồ lót...” Cô tiếp tục chỉnh nhiệt độ lên đến 28 độ, bắt đầu cởi quần áo.

Phú Hắc tiếp tục im lặng...

Bỗng phát hiện tủ đầu giường có một hộp God Oil (1), họ Tô nào đó cực kỳ phấn khích liền kéo Phú Hắc qua kêu lên: “Đây chính là God Oil trong truyền thuyết...” tiếp tục hét-ing.

Họ Phú rốt cuộc cũng sụp đổ, không nói thành lời.

La hét, lẫn lộn, Tô Tổ vô cùng kích động.

Phú Hắc coi như không nhìn thấy, vòng qua người Tô Tổ, tháo cà-vạt, cởi quần áo.

... Họ Tô cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại, quỳ gối, ngẩng đầu, ưỡn ngực, hai tay siết chặt đặt hai bên, sắc mặt ửng đỏ, ôm lấy Boss hờn dỗi: “Anh muốn làm gì?”

Đồng chí Tiểu Phú, anh muốn làm cái gì đó, câu nói này lại mang ngữ khí khẳng định.

Về mặt Phú Hắc không chút biểu cảm, chân tay run lẩy bẩy, cúi đầu tiếp tục cởi thắt lưng “Anh đi tắm.”

... Đi tắm?! Tô Tổ rạn vỡ như đá nứt, tinh thần hốt hoảng. Đột nhiên hai mắt cô trợn tròn, nặng nề gật đầu, miệng lẩm bẩm: “Ừm ừm ừm, không tồi, tắm chút sẽ tốt hơn.”

Họ Phú nào đó siết chặt hai tay rồi lại thả ra, siết chặt rồi lại thả ra, cứ hít sâu như thế mười lần anh mới khôi phục tinh thần, trong lòng thầm nghĩ: Thế giới này đẹp biết bao, mình lại cứ thế mà sụp đổ, vậy là không được, không được.

Trong phòng tắm vang lên tiếng tí tách tí tách, họ Tô vừa xem kênh OOXX vừa ngồi nghiên cứu lọ God Oil.

Bóc vỏ, lắc lắc rồi mở nắp, Tô Tổ bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng kỳ quái... thông thường người khác đều cho xuân được vào trong ly trà...

Phú Hắc cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng tắm, thân hình thon dài, từng giọt nước, bộ ngực trần trụi... áo tắm màu trắng...

Tô Tổ miệng đắng lưỡi khô, bịt mũi hét lên “Anh, quay người lại, nhìn tường!!!” Máu mũi chảy ròng ròng, răng nanh nhỏ cắn chiếc khăn tay, cô loạng choạng xông vào phòng vệ sinh.

Rửa cọ cọ, rửa cọ cọ, họ Tô vừa rửa vừa la: “Phú Hắc, anh uống ly trà trên bàn đi, em pha cho anh đó.” Cái đó, trà rất bổ, ừm ừm ừm, Tô Tổ gật đầu, xin anh hãy dùng theo hướng dẫn của kênh OOXX.

Xong xuôi đầu đầy, cô hết sức mệt mỏi bước đến bên bàn cầm ly trà lên tu ừng ực.

Sau đó lại tắc lưỡi, mùi vị này rất kỳ lạ, trà này quá hạn sử dụng rồi.

Suy nghĩ trong chốc lát, Phú Hắc nhíu mày, “Tổ, đây là trà gì vậy, uống vào miệng lại có cảm giác ngứa ngứa.”

... Tô Tổ lại hóa đá lần nữa, cầm ly trà ngẩn người.

Cô quay mặt sang trái 45 độ, giọng run run: “Hắc à, em cũng uống trà này rồi.”

Họ Phú gật đầu, cảm thấy nghi ngờ...

Tô Tổ la hét, ôm lấy mặt, lại tiếp tục la hét: “Thuốc kích thích, sẽ mọc râu đó...”

Phú Hắc đột nhiên tỉnh ngộ, sắc mặt như trời nắng chuyển sang trời nhiều mây, sầm chớp đùng đoàng.

“Em lại đưa anh uống cái loại thuốc dùng để bôi.” Hết sức tức giận, anh kéo Tô Tổ qua, nghiêng răng nghiêng lợi.

... Tô Tổ đơ người, hai mắt giống như bị lác.

Reng..., tiếng chuông điện thoại vang lên, họ Tô nào đó liên tỉnh táo trở lại.

“Tô, cậu đang ở đâu vậy?”

“Thúy à, tớ đang ở khách sạn.” Tô Tổ ngẩng đầu nhìn Phú Hắc.

“Khách sạn nào, tớ muốn qua đó.” Thúy Ti phấn khích, giọng cao vút lên N lần. “Nói cậu hay, Tô à, một tháng rồi tớ vẫn chưa tắm, nhà tắm lại tăng giá rồi cậu biết không? 6 tệ một người đó.”

Họ Tô im lặng, lại liếc mắt nhìn Phú Hắc: “Có thể cho Thúy Ti đến đây tắm được không...”

Nhìn Tô Tổ bằng ánh mắt lạnh lùng, Boss cười lạnh.

... “Cái đó, Thúy à, Phú Hắc cũng ở đây, nếu không cậu đến nhà tắm đi, tớ giúp cậu trả 6 tệ đó?”

Im lặng hồi lâu Thúy Ti mới cảm khái: “Tô, cậu cứ làm chuyện cần làm đi, chị đây còn có thể chịu đựng được thêm một tháng nữa.” Cạch một tiếng cúp điện thoại.

Họ Tô cười gượng, cơ mặt co giật, lại chịu đựng thêm một tháng nữa, đồng chí Thúy Ti à, cậu nên đến khu vực phía tây (2) chi viện thì hơn.

Phú Hắc ngả người xuống giường, đáng vẽ hết sức gọi cảm, chân dài lộ ra khỏi áo tắm.

Tô Tổ siết chặt tay khóc ròng, quả nhiên máu nóng lại trào ra khỏi lỗ mũi. Cô quay người loạng choạng bước vào phòng tắm, vịn vịn tiếp tục tắm.

Tắm xong, cô mệt mỏi trèo lên chần của Boss, cười gượng: “Hắc, em chỉ muốn ôm anh ngủ thôi.”

Phú Hắc im lặng, ngẫm đồng ý.

Quả nhiên là đường cong hạng nhất, họ Tô không kìm được liền sờ mó, nước miếng chảy tí tách.

Họ Phú nổi gân xanh, siết chặt tay cố gắng kiên trì.

Tô Tô say sưa ngây ngất, máu mũi chảy ròng, dùng cả chân lẫn tay “Hắc, em chỉ sờ chút thôi.”

Phú Hắc nghiêng răng, hít một hơi thật sâu.

Năm phút...

Mười phút...

Họ Phú cuối cùng cũng bùng nổ, lật người phản công...

OOXX...

Quá trình tiến hành được một nửa họ Tô bỗng hết lên, một cước đạp bay họ Phú không một mảnh vải che thân xuống đất.

“Em có ý gì...” anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Tô Tô tức giận siết chặt nắm đấm, “Mẹ nó, mấy truyện ngôn tình hại chết con người ta.”

Gì mà ưỡn người một cái, dục tiên dục tử... Thực tế chứng minh, đây là nói nhảm.

Sắc mặt Phú Hắc đen xì, im lặng nhìn trời.

... Năm phút lại trôi qua, hai người cùng tỉnh táo trở lại, nhìn nhau thở dài rồi lại tiếp tục quá trình OOXX gian khổ...

Gào thét, rồi la hét... sau đó lại rên rỉ.

Cả đêm không ngủ...

Trời sáng, Phú Hắc vẽ mặt dịu dàng, liếc mắt đưa tình: “Tổ, em cảm thấy thế nào?”

Họ Tô nào đó ngẩng đầu nhìn trần nhà, lâu sau mới nặng nề nói: “Rất được, rất mạnh mẽ (3)...”

Phú Hắc chính thức sụp đổ!!!

(1) God Oil: nguyên văn là – đại loại gần giống Viagra ấy, ai k biết Viagra là thuốc gì thì tự search google-sama nhé :”>. Do không tìm được tên tiếng anh với tiếng việt của thuốc này nên tạm thời dịch tên sang tiếng anh.

(2) Khu vực phía tây của Trung Quốc bao gồm mười tỉnh, thành, khu tự trị như Trùng Khánh, Thiểm Tây, Vân Nam... là khu vực có nền kinh tế tương đối lạc hậu so với khu vực phía đông.

(3) Rất được, rất mạnh mẽ: nguyên văn là “Rất vàng, rất bạo lực”, đây là ngôn ngữ mạng của dân TQ, dùng thay cho câu “Rất được, rất mạnh mẽ”. Trong đó thì từ “vàng” dùng để phiếm chỉ háo sắc, dung tục.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-phai-anh-chang-cuc-pham>